

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 91
19 de desembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 46, quarta i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre política industrial (tram. 302-00228/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'innovació (tram. 302-00233/10) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre esports (tram. 302-00229/10) p. 21

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna de la violència en l'esport (tram. 401-00021/10) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques transversals amb relació a la violència contra les dones (tram. 302-00230/10) p. 29

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de muntanya (tram. 302-00231/10) p. 36

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre els beneficis penitenciaris (tram. 401-00023/10) p. 44

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 302-00232/10) p. 44

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat en una escola de Peshawar, al Pakistan (tram. 401-00022/10) p. 51

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 13/2014, del 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de centrals nuclears (tram. 212-00011/10) p. 52

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 46.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i nou minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Miquel Lluís Palomares Amat i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política industrial, presentada pel Grup Socialista.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre política industrial (tram. 302-00228/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Bé, doncs, el Grup Socialista va fer una interpellació al darrer Ple per parlar de política industrial, un tema que ha estat debatut reiteradament en aquest Ple, segurament perquè és un tema que ens preocupa i molt, probablement perquè –no ho diem nosaltres, ho diuen també els experts– un dels elements que ens farà probablement sortir de la crisi, poder generar llocs de treball i riquesa al nostre territori és tenir una indústria potent que, en aquests moments, no és que no la tinguem, però sí que és cert que ha perdut molta força a causa d'aquesta crisi que l'ha colpejat d'una manera molt forta. Hem perdut, des de l'any 2008, 300.000 llocs de treball en el sector industrial, cada dia som coneixedors d'empreses que tanquen o d'empreses que passen part de la seva producció a altres països i, en aquest sentit, doncs, perdem llocs de treball i la situació és va agreujant. Hi ha algunes empreses que, per desgràcia, van haver de tancar fa dos anys; aquests treballadors encara estan a l'atur, estan a punt de perdre, per exemple, la seva prestació de desocupació i, per tant, la situació, evidentment, es va agreujant, no?

Nosaltres tampoc volem fer i no hem fet, de fet, una moció en negatiu, tot el contrari, el que volem és, doncs, ajudar o fer propostes al Govern per intentar millorar la política industrial. I en aquest sentit, doncs, el que ja vam anunciar és que proposaríem algunes condicions que nosaltres creiem que caldria millorar per facilitar, doncs, aquesta, diguem-ne, solidificació d'aquest sector.

Vam plantejar set punts en aquesta moció. El primer, per nosaltres important, és dedicar un 5 per cent del pressupost del 2015 a la inversió; ens sembla que és molt important que hi hagi inversió dedicada al desenvolupament econòmic, perquè és un dels elements claus perquè, evidentment, puguem atraure inversió estrangera, però també que les empreses puguin ser més competitives i això vol dir connexions, carreteres, polígons industrials i, per tant, ens sembla important que el Govern faci aquesta aposta.

Parlem d'algunes infraestructures estratègiques en concret. Parlem també dels centres tecnològics. Avui tenim sis centres tecnològics. Ja amb el Govern del tripartit es va iniciar, doncs, tot un procés d'integració que, avui... Es va començar, sí, conseller, ja en parlàvem en aquell moment i, realment, qui ha començat a posar, diguem-ne, les bases d'aquesta integració és vostè; jo era membre del consell d'administració d'un centre tecnològic i li asseguro que, aleshores, ja en parlàvem. Però, bé, ara el Govern ha començat tots aquests passos i nosaltres, doncs, estem acompanyant, amants de veure com acaba tot això, però sí que és cert que necessitem fer un centre potent, no amb sis directores de màrqueting, no amb sis directores de recursos humans, no amb sis directores de recerca, sinó ser capaços de tenir un pla estratègic per a aquests sis centres, que marquin un camí molt clar, que siguin capaços de liderar projectes europeus més grans dels que estan liderant i, per tant, en aquest sentit, serem amants i estarem amants a aquest projecte que sembla important, però que cal assegurar que funcioni bé.

També parlava d'un mapa de les telecomunicacions de Catalunya, perquè ens sembla que és clau que en un país com el nostre siguem capaços que arribi la banda ampla als polígons industrials, més enllà de les llars, evidentment, però aquest és un element que no passa a tot Catalunya i nosaltres creiem, doncs, que això cal garantir-ho. Hem també proposat un tema que se n'ha parlat també molt, que és un pla d'energia a Catalunya. El conseller ja ens ha anunciat algunes vegades que està a punt. Nosaltres, doncs, creiem que, si és així, doncs, cal que el puguem debatre ben aviat, perquè és important que comencem a treballar en diferents aspectes, eh?, en les mesures d'estalvi i eficiència energètica adreçada a les empreses. Els costos energètics que suporten les empreses són molt alts i creiem que tot allò que ajudi a abaixar-los i, evidentment, a ser molt més eficients, doncs, serà positiu. Hem proposat algunes accions lligades a aquest pla d'energia.

Parlem també d'un tema per nosaltres important, que és com reforcem projectes industrials a tot el territori i com fem això de la mà dels agents locals. Ens sembla important no només que siguem capaços d'atraure empreses, sinó que siguem capaços de tenir una estratègia territorial pel que fa a l'àmbit industrial. Hi ha molt territori on nosaltres creiem que cal reforçar això, sobretot en comarques que han vist, doncs, com la indústria anava tancant les seves portes, no? I, en aquest sentit, en diré algunes, per posar l'èmfasi en algunes, això no vol dir que no hàgim de treballar en totes. Podria ser l'Ebre, l'Anoia, el Bages, el Penedès,

l'Osona o el mateix Pirineu, no? Per tant, aquest em sembla que és un element clau.

I per últim, acabem la moció donant suport a tots els treballadors i treballadores que estan patint, doncs, aquests tancaments d'empreses i proposant que es dissenyin polítiques de concertació publicoprivada per intentar prevenir aquests processos de tancament, aquests processos de transformació i desindustrialització del país, que, per desgràcia, està generant, doncs, la pèrdua de llocs de treball.

Doncs, bé, aquesta és la moció que nosaltres presentem i, esperant la presentació de les esmenes, veurem si som capaços, entre tots, de millorar-la i poder avançar una mica més en aquest àmbit.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena per presentar les esmenes.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. I bon dia a tots i totes. Primer de tot, agrair la tasca de la diputada Romero i la facilitat amb què hem pogut transaccionar i negociar algunes de les propostes. En els últims anys, és obvi que Catalunya ha perdut pes industrial al conjunt d'Europa. Aquesta pèrdua ens situa en indicatius similars als anys vuitanta, s'ha perdut un terç del producte interior brut industrial, s'han reduït considerablement les condicions laborals, gràcies a la reforma laboral del Partit Popular, que, amb el suport de Convergència i Unió, la van agreujar, han desaparegut més de 250.000 llocs de treball al nostre país en l'àmbit industrial i moltes empreses multinacionals han marxat, s'han deslocalitzat amb les butxaques plenes de subvencions.

El pes de la indústria sobre el nostre producte interior brut es situa entorn al 18,6, només per sobre de les regions menys industrialitzades de França i molt per sota d'Alemanya o del nord d'Itàlia. Feia pocs dies, un diari de Catalunya, el diari *Ara*, deia que Catalunya havia passat de la primera a la segona divisió industrial. Tenim clar que exemples, com el que passa a Faiveley Transport, a la Selva del Camp, una empresa puntera en components ferroviaris, doncs, fan que la situació industrial al nostre país sigui aquesta.

Fonamentalment, hi ha dos motius. El primer, les polítiques d'austeritat, també les polítiques d'austeritat del Govern de Convergència i Unió, el lideratge ja no és públic i, per tant, no és sòlid ni es continuat. Cal un lideratge públic potent en la polítiques industrials. I el segon element, la globalització, una globalització mal entesa com a element de desregularització o liberalització a la baixa, fonamentalment, de les condicions laborals.

Què és el que hem demanat des d'Iniciativa i Esquerra Unida en les esmenes, que agraeixo a la diputada Romero que gairebé totes hagin estat acceptades? Hem volgut introduir criteris ecològics i mediambientals;

demanem que la inversió en infraestructures tingui en compte aquests criteris de sostenibilitat. Equilibris territorials, això és fonamental. La inversió en infraestructures, en un territori o un altre, també provoca desigualtats territorials que cal corregir. Hi ha comarques del nostre país en una situació de desigualtat preocupant. Una major inversió en R+D+I, pretenem arribar al 3 per cent del PIB a finals del 2016, actualment estem a l'entorn del 2,3 per cent. El necessari i cada vegada més perdut consens social. Els plans estratègics, com demana un dels punts de la moció, han de ser fruit del consens amb els agents socials i sindicals que hi estan implicats. Com deia també, el lideratge públic és un element fonamental. La col·laboració publicoprivada passa pel lideratge públic de qualsevol fórmula de col·laboració, perquè si no, no és col·laboració, sinó que és una altra cosa.

I hem volgut situar també dos elements claus, que tenen a veure amb la situació territorial de les comarques centrals de Catalunya. El primer punt, demanem a la conselleria d'Empresa i Ocupació exercir el lideratge per tornar a la taula de reunions amb Power Controls, de Sant Vicenç de Castellet, per complir el pla industrial que finalitza ara, el proper 31 de desembre. I un segon element, també fonamental i important per a Iniciativa i Esquerra Unida, demanem que el conseller Puig presenti el projecte industrial que ha afirmat en diverses ocasions que té, per tant, que afirma tenir, per al Solsonès, que ha de reubicar els treballadors de Tradema, no més enllà de gener del 2015, atès que ja hi ha noranta treballadors afectats que finalitzen el seu atur el mes de febrer.

I finalment, hem volgut també especialment esmenar o introduir esmenes a l'apartat d'energia. Volem que les xarxes tancades d'energia han de ser a través d'empreses públiques, no d'empreses mixtes. Aquí, el Grup Socialista no ha acceptat l'esmena d'Iniciativa i Esquerra Unida. Ens semblava que era un sector estratègic, és un servei estratègic que determina serveis bàsics, com és també l'energia. Proposem afegir una empresa pública d'energia amb una modificació de la llei del sector elèctric per blindar un model amb lideratge públic, i un pla de tancament de les centrals nuclears operatives a Catalunya, atès que sembla ser que hi ha la voluntat d'allargar fins a vint anys més la vida d'aquestes centrals, quan el que hauríem d'estar prevenint és el seu tancament progressiu.

Per tant, agrair novament al Grup Socialista que accepti aquestes esmenes i votarem a favor de la moció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hoy tenemos la ocasión de hablar de política industrial, un tema que es verdad que es recurrente en este parlamento, pero yo, la verdad es que agradezco a la diputada Romero que haya

presentado otra moción, porque es un tema que nos preocupa, es un tema que preocupa al sector y es un ámbito de especial importancia para el empleo y la economía de Cataluña.

No podemos hablar de industria sin explicar a los ciudadanos que estamos en un momento muy delicado y que, en los últimos años, Cataluña ha perdido peso industrial, ha perdido casi un tercio del PIB en este ámbito, hay unas 300.000 personas menos que trabajan en el sector industrial que hace seis años y hay indicadores internacionales que dicen que Cataluña está perdiendo posición en los diferentes ránquines que hay de regiones más industrializadas. Esto es, sin duda, importante, es, sin duda, preocupante, pero también, en los últimos meses, hemos visto otro indicador que está íntimamente relacionado con la industria y es el relativo a las inversiones extranjeras. En el primer semestre del año 2014, han bajado las inversiones extranjeras en casi un 58 por ciento en Cataluña. Esto, sin duda, está provocado por la incertidumbre política que está generando, pues, la deriva separatista del Gobierno de la Generalitat, porque esta incertidumbre política y esta inseguridad jurídica, también alimentada por otros casos, como las chapuzas jurídicas de ATLL, por ejemplo, pues, lo que hacen es ahuyentar a los grandes inversores, que están íntimamente relacionados con el sector industrial.

Esta moción recoge medidas interesantes que, sin duda, el Gobierno debería llevar a cabo para impulsar el sector industrial. No vamos a salir de esta crisis sin apostar por el sector de la industria, por un sector que genera puestos de trabajo, que genera gran valor añadido y que, además, alimenta a muchísimas empresas y autónomos que prestan servicio a las grandes empresas industriales.

Sin duda hay que apostar de manera presupuestaria por el sector industrial. Si no llegamos a la media europea de porcentaje de los presupuestos destinados a industria, sin duda se verá afectada. Y nosotros lo que vemos es todo lo contrario. Analizando los presupuestos que se presentaron y se aprobaron ayer, pues vemos que las partidas presupuestarias destinadas a la industria han bajado. Esto es justo lo contrario de lo que el sector necesita.

También las infraestructuras. Es evidente que el sector industrial es un sector que necesita buenas infraestructuras. Los polígonos industriales, como decía la señora Romero, necesitan mejorar su comunicación, también la conectividad de banda ancha, etcétera. Y también otras infraestructuras en que hacen ustedes referencia al Gobierno de España, que es verdad: se debe impulsar de una vez por todas el corredor mediterráneo, que no solo sería bueno para Cataluña, sino para el conjunto de España. Nosotros también estamos totalmente de acuerdo.

Pero no es solo cuántos recursos se destinan al sector industrial, sino también cómo usamos los recursos que ya están destinados. Y hay una propuesta, que nos parece especialmente interesante, que está relacionada con el proceso de integración de los centros tecnológicos que se está llevando a cabo. Sin duda conside-

ramos que es una buena iniciativa. Pero depende de cómo se lleve a cabo, de cómo se ejecute, podrá ser mejor o peor para el sector industrial. Nosotros pensamos que en esa integración se deben aprovechar los recursos, se debe mejorar la coordinación y sin duda se debe acercar más el sector empresarial a esos centros tecnológicos.

Después tendremos ocasión de hablar también, en otra moción del Partido Popular, de innovación, que es un ámbito que está íntimamente relacionado con el sector industrial.

Y, por último, hacer una referencia a un paquete de medidas que contempla esta moción sobre energía. No podemos entender el sector industrial sin saber el sistema energético que tenemos en este país. Y teniendo en cuenta que nuestra energía es la más cara de toda Europa, quitando a dos islas..., pues esto es un grave problema de competitividad para las empresas. Es verdad que no todo es competencia de la Generalitat de Catalunya; la normativa del sector eléctrico se aprueba también en el Congreso de los Diputados. Pero, como siempre, hay que recordar que Convergència i Unió, que muchas veces critica esta normativa y critica este sector eléctrico y energético, lo que hace es apoyar las reformas energéticas que se llevan a cabo en el Congreso de los Diputados. Sí, sí, luego presentan recursos de inconstitucionalidad, pero allí sus compañeros..., no sé si usted lo sabe, pero votaron que sí, dieron al botoncito verde para la reforma energética, y luego ustedes aquí presentaron el recurso de inconstitucionalidad, con esta manera de hacer política que llevan ustedes haciendo décadas pero que yo creo que cada vez cuela menos a los ciudadanos.

Sin duda vamos a dar apoyo a la mayor parte de las medidas que introduce esta moción, y desde este grupo parlamentario también, junto con otros grupos de la oposición, seguiremos trabajando para reactivar el sector industrial en Cataluña, como uno de los motores de la creación de empleo y de la creación de riqueza en Cataluña.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

Té la paraula la senyora Marta Rovira, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Sí; gràcies, presidenta. En tot cas, en substitució del diputat Oriol Amorós, que és qui substanciava aquesta moció, i per fer un posicionament sobre les esmenes.

Amb el fons i el contingut de la moció hi estem molt d'acord. És evident que cal un replantejament de la política industrial al nostre país. I en aquest sentit nosaltres sempre hem defensat que el replantejament passa, evidentment, per un nou model a nivell energètic, com ara exposava la diputada de Ciutadans, i un nou concepte d'emprenedoria. Ens sembla que al nostre país hi ha d'haver una nova connexió entre el que significa

la recerca i la innovació amb el teixit industrial, de la manera que ja ho desenvolupen els països més avançats a nivell mundial. Nosaltres som defensors clarament del que és un estat emprendedor, i un estat emprendedor és aquell que creu veritablement en la inversió en la recerca i innovació basada en la transferència del coneixement, i sobretot tenint en compte que hi ha un cercle virtuós entre el que això significa i la connexió també amb el desenvolupament del coneixement en les seves bases, que és a l'educació, les universitats, etcètera.

Per tant, en aquest sentit, estem d'acord amb el que es proposa, bàsicament. I vaig per punts, una mica, per afegir el valor de les aportacions que nosaltres fem a través de les esmenes.

En primer terme, és evident que cal una empenta en totes les infraestructures per, evidentment, assegurar aquesta connexió amb el teixit industrial. I aquí el que proposem, senzillament, és una divisió, no? Hem presentat una esmena de supressió per posar encara més èmfasi en la construcció del corredor ferroviari amb un punt separat.

Després, el que proposem és una nova addició en aquest mateix punt de les infraestructures, respecte no a l'autonomia, que volem defensar, respecte als ports de Barcelona i Tarragona, sinó directament al traspàs. Nosaltres ja no volem quedar sotmesos a la limitació que ens comporta el fet de la distribució de les competències amb l'Estat, sinó que ens sembla que la millor manera de gestionar els ports de Barcelona i Tarragona seria amb la transferència de totes les competències a la Generalitat de Catalunya.

Després, el que fem també és fer un apunt sobre energia. Nosaltres creiem que cal impulsar la generació d'energia distribuïda per generar el transport d'energia a través de plaques solars, de geotèrmia, de molins. En aquest sentit, també posar èmfasi en el fet que els empresaris catalans, així com també els espanyols, evidentment, són dels que paguen la factura més cara de la llum a tot Europa. En els últims sis anys han vist incrementada la seva factura de la llum en un 40 per cent. Per tant, és evident que aquí també cal donar-hi un impuls. Perquè després se'ls demana que siguin competitius, i és absolutament impossible, en un mercat global i europeu, que puguin ser competitius quan els costos de producció industrial són molt més elevats, sobretot en el camp energètic.

Proposem també una millora de redactat en les centrals de biomassa. Impulsar que permetin la millora de la gestió forestal i el tractament tant de residus orgànics urbans com de restes de poda.

I, finalment, el que fem és, i lamentem que no se'ns accepti l'esmena, si no és que hi ha algun canvi d'última hora... Lamentem que no se'ns accepti una esmena amb què instàvem una vegada més..., insistíem una vegada més que entenem que la Generalitat de Catalunya, que les institucions públiques catalanes, han de tenir totes les competències en l'àmbit laboral per instar, per garantir, el diàleg social entre les patronals i les representacions dels treballadors, en indústries com per exemple, en un cas molt determinat, Roto-

cayfo, que el que fa, mitjançant una mobilitat territorial, és modificar les condicions substancials dels treballadors. I entenem que en aquest sentit la Generalitat de Catalunya ja hauria de tenir garantides en aquest àmbit de política industrial, amb relació a les condicions laborals, totes i cadascuna de les competències de mediació, per tal d'evitar que es puguin fer aquests tipus de mobilitats que modifiquen les condicions laborals substancials dels treballadors. Ens sembla que demanar que hi hagi plenes competències de mediació per part de les institucions públiques és una cosa que hauríem de fer constantment en qualsevol posicionament de política industrial i laboral al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, és evident que sortir de la crisi és una de les primeres prioritats que tenim en aquest país. Però voldria recordar un estudi que hi ha del senyor Josep Oliver, que ha sortit fa molt poquet i en què diu que la indústria en aquests moments és la primera creadora de llocs de treball. Per tant, amb visions tan catastrofistes com he vist en Iniciativa crec que... A veure, no podem tirar coets, però és evident que anem millorant. I en aquest sentit es treballa i en aquest sentit es fa la política industrial del Govern.

Dir que hi ha inseguretat jurídica, com deia Ciutadans..., doncs no sé per quina raó més de 240 projectes, en aquests moments, d'inversió estrangera s'analitzen i es valoren a Catalunya i continuem sent una de les regions que tenim més inversió industrial.

És evident que la mediació és un dels aspectes que porta a terme en la majoria d'empreses que tenen problemes el Govern de la Generalitat. Concretament amb Rotocayfo, també, no?

En aquesta moció veiem que es demana destinar un 5 per cent del pressupost d'inversions en infraestructures a Catalunya. Això són cent i escaig de milions més d'euros, concretament 104 milions més d'euros, i en aquests moments les necessitats socials apressen i no és possible. Estem totalment d'acord que..., si la realitat d'aquí fos una altra ho tiràriem endavant, però és evident que després de destinar-hi 1.200 milions d'euros, més 4 que es faran aquest any però que computaran en altres exercicis, tenim problemes per poder fer més inversions en infraestructures, sobretot davant de les necessitats socials que hi ha.

És evident que volem accelerar la construcció del corredor ferroviari mediterrani. És evident, ens fa falta. També els accessos viaris i ferroviaris als ports de Barcelona i de Tarragona. I, també, nosaltres estem aquí d'acord amb Esquerra Republicana que s'hauria de fer un traspàs dels ports de Barcelona i de Tarragona; no només establir un nou model de gestió, sinó un

traspàs directe. Nosaltres encara hi afegim més, i és que demanem que es traspassin a la Generalitat també els aeroports de Girona - Costa Brava, el de Reus i el de Sabadell, perquè gestionats des dels seus respectius territoris probablement podrien ajudar molt més en aquest desenvolupament econòmic.

Per altra banda, respecte al punt dels centres tecnològics hi estem totalment d'acord. Dir-los que el passat 17 d'octubre ja es va signar un acord d'integració per formar un gran centre proveïdor de tecnologia industrial a Catalunya. Amb el que potser no estem tan d'acord, com es demana aquí, en aquesta moció, és a aprovar aquest pla estratègic consensuat amb agents socials i sindicals, perquè pensem que tot això ja s'anirà fent en la mesura que s'hagi d'anar fent. Començaran amb Ascamm, Barcelona Digital i Cemetmsa aquest any, i l'any que ve amb Leitat, CTM i Barcelona Media.

Dir també, respecte al punt on es demana el mapa de comunicacions, que se sàpiga que el Govern ja ha signat un acord per realitzar un inventari de totes les infraestructures, però recordem que són les operadores les que després hauran de fer aquestes inversions en el territori.

I respecte a un nou pla d'energia, estem totalment d'acord que es promogui la transició energètica i amb l'assumpció de polítiques energètiques que afavoreixin la generació d'energies netes, i per això estem disposats a presentar un pla en el termini de sis mesos.

Respecte al punt de les polítiques territorials de desenvolupament, hi han algunes comarques, però nosaltres n'hi trobem a faltar d'altres. Hi han altres comarques que no tenen alguns dels indicadors que segurament vostès s'han mirat i que, en canvi, han perdut molta població activa o tenen altres problemàtiques que creiem que també hauríem d'entrar-hi. Però en tot cas estariem d'acord que aquestes també.

I dir que reiterem el nostre suport constant a les empreses i als treballadors que pateixen les conseqüències de la crisi en el nostre país, i estem totalment a favor, i el Govern també, d'afavorir els mecanismes per buscar millors solucions en aquestes situacions de dificultat. I, evidentment, doncs, donar tot el suport a les empreses que hi ha posades aquí.

El que sí voldria deixar molt clar, i hi voldria insistir, és que en cap cas això és atribuïble a una actitud d'inacció del Govern, sinó tot el contrari. El Govern mitjança, actua, busca mesures per a totes les empreses que tenen problemes en aquest moment, en defensa dels interessos tant de les empreses com dels treballadors, perquè és evident que el que no podem fer és..., que ens comencin a tancar més empreses, sinó mantenir exactament el que tenim. I per això hi ha un mapa de riscos situat en tot el territori que va valorant empresa per empresa i fent les accions necessàries per continuar avançant en la industrialització del nostre país.

En tot cas, el missatge..., deixar molt clar que la situació, lluny de destruir-se llocs de treball en aquest moment en la indústria, és que és la indústria la que

crea en aquests moments llocs de treball, i que l'objectiu del Govern de la Generalitat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, presidenta. Debatem una moció del Grup Socialista pel que fa a indústria i innovació, i és un plaer, perquè sovint et trobes gent que et diu que són d'esquerres perquè són bona gent, i, home, quan un es planteja que potser també és bona gent vol saber què pensa el Partit Socialista. I un mira la interpellació i diu: «Home, doncs hi coincideixo gairebé totalment.» Perquè planteja que la innovació i la indústria necessiten seguretat jurídica i estabilitat política; ecosistemes pro innovació i infraestructures físiques, totalment d'acord; controlar els costos energètics, totalment d'acord, i evitar l'atomització, aquella síndrome de posar un centre tecnològic, un aeroport, a cada barri, que era insostenible.

Però, és clar, ens trobem amb la realitat de què ha fet o què fa el Partit Socialista. És clar, parla de seguretat jurídica i estabilitat política, però fa dos anys canvien la Constitució per garantir que les administracions públiques paguin i ara es vol fer enrere. Quina seguretat jurídica ens aportaria? Parla d'estabilitat política quan van estar perdent set anys canviant un estatut, que ens havia de convertir en la Suïssa del Mediterrani i ens ha convertit en la Grècia de les comunitats autònomes espanyoles, i ara diuen que volen canviar la Constitució per no se sap cap a on anar.

Pel que fa als ecosistemes pro innovació, que hi estem totalment d'acord, i les infraestructures físiques, és cert que Convergència i Unió no ha acostumat a invertir-hi gaire i és cert que el tripartit hi va invertir força; però és que no va pagar, és que va deixar un dèficit anual de 9.000 milions d'euros, i això era insostenible. D'acord a fer inversions, però sobretot a pagar-les.

I, pel que fa als costos energètics, doncs, amb un govern socialista al Govern d'Espanya la factura de la llum es va apujar un 70 per cent; és a dir, això era insostenible. Per què? Perquè ens van prometre una nova economia verda, que havia de convertir Andalusia gairebé en un model d'èxit a nivell internacional. Malauradament, Andalusia segueix com segueix, perquè això de primar les energies més cares, doncs, tampoc semblava gaire sostenible, i ens va deixar un forat de 25.000 milions d'euros en dèficit tarifari que no es podia suportar.

Pel que a l'atomització dels centres tecnològics, hi estem d'acord, però sí que no estem gaire d'acord amb aquesta voluntat, que a Catalunya és molt compartida per molta gent, de concentrar-ho tot en un despatxet de la Generalitat, posar un comissari polític al capdavant de tota la investigació i de tota la innovació de Catalu-

nya. Perquè al final qui ha de decidir sobre innovació, qui ha de decidir sobre indústria? Per mi –i ja sé que no tinc gaire gent que ho comparteixi en aquesta cambra–, han de decidir els que arrisquen els seus diners i els que en saben, no els comissaris polítics, perquè, si no, acaben anteposant la innovació als recursos públics per interessos dels partits, en lloc de fer-ho al revés; els recursos públics i la innovació s'han de posar al servei de la gent.

En aquest sentit, per no repetir el que ja s'ha dit prèviament, doncs, el sector industrial a Catalunya ha perdut 300.000 ocupats. S'hauria de comentar, i fins i tot ho denunciava el conseller Puig quan estava a l'oposició, que el tripartit els primers anys de la crisi va augmentar la nòmina pública d'una manera espectacular; em penso que eren 88.000 llocs de treball. I en què va ajudar aquest augment salvatge de la nòmina pública a la innovació catalana? No hi va ajudar gaire, al revés, ho va fer insostenible.

Per últim, una de les coses en què no vaig estar gens d'acord..., de fet em va esgarriar una mica quan vaig sentir que deien –i ho cito, perquè ho he anat a buscar–: «Els mercats no són eficients per generar coneixement i són poc arriscats a invertir en innovació.» Jo entenc que vostès vulguin nacionalitzar, però és que els mercats, si mirem el que han fet els darrers anys, doncs, trobem IBM, Intel, Xerox, Microsoft, Google, Apple, SEAT, Ford, Volkswagen, Renault, la barcelonina Digital Legends, Inditex, IKEA, 3M, Repsol, Dow Chemical, Kickstarter... De debò no confien vostès en els mercats? És que, per exemple, vostès han confiat en el model Avançsa, que recordem que és participatiu, entre molts altres, del fiasco de Spanair. Crec que nacionalitzar la innovació i la indústria és un greu error, crec que hem de confiar en la gent que arrisca i en la gent que en sap. En aquest sentit, no donarem suport als punts que volen nacionalitzar la indústria i donarem suport a aquells punts que trobem raonables.

Moltes gràcies; gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Serem breus. Votarem favorablement la major part de punts.

Desbrossada la moció i triat el gra de la palla, hi ha molts punts que s'inclouen en aquesta moció, però en realitat parla de tres coses bàsiques. Una és l'habilitació del corredor mediterrani –una reivindicació històrica que no sabem si veurem en vida, encara–, gestió de ports i aeroports i accessos indispensables a aquestes infraestructures; això és una. La segona és canvi de xip en la producció i en la distribució de l'energia i, òbviament, una crítica intrínseca al cost de l'electricitat, el gas i l'aigua; si algú vol desenvolupar aquest país per la via industrial, o es rebaixa el cost de l'electricitat, del gas i de l'aigua, o és pràcticament impossible. I una tercera, que és suport als treballadors davant dels ERO.

Tota la resta de punts que hi han a la moció a nosaltres ens grinyolen una mica, perquè en realitat no acabem d'entendre el seu redactat. Ens sap greu, però quan es diu: «impulsar una política industrial activa garantint un gir en la política de la Generalitat, passant de la situació d'inhibició actual a dissenyar una nova política industrial», no sabem què vol dir; quan es diu: «garantir l'equilibri territorial també en les infraestructures per evitar les desigualtats territorials», no sabem exactament a què es refereix... Vull dir, no concreta res, són punts que no concreten res; per tant, no els votarem a favor, perquè no podem saber exactament què signifiquen.

Però amb el que sí que no estem d'acord és que es barregin temes que no tenen absolutament res a veure. És a dir, hi ha molts punts en aquesta moció que no concreten res, que diuen coses per dir, però n'hi ha un amb què no estarem d'acord. «Dedicar el 5 per cent del pressupost del 2015 a inversió en infraestructures relacionades amb el desenvolupament econòmic i acompanyar-ho de programes específics amb criteris de sostenibilitat econòmica, ecològica i mediambiental» –per esmena d'Iniciativa–: «carreteres, polígons industrials, centres logístics, connexions portuàries, ferroviàries i aeroportuàries.» Vull dir, no sé exactament a què va adreçada aquesta moció, però intentar que sota criteris de sostenibilitat econòmica, ecològica i mediambiental s'impulsin de forma genèrica carreteres, polígons industrials, centres logístics, és a dir, CIM com el del Penedès, com tants altres que s'han impulsat, no té cap coherència amb el que pretenia dir el punt o amb el que pretenia dir la moció.

I, finalment, a nosaltres ens sap greu..., votarem a favor de la major part de punts, però ens sap greu que també hi hagi una recerca del vot clientelar quan es citen un munt d'empreses amb treballadors amb problemes, amb ERO, però òbviament se'n deixen una barbaritat més al costat, i es citen una sèrie de comarques per anomenar-les, que en realitat el punt que cita les comarques no diu exactament re, però es deixen un munt de comarques al costat. No entenem exactament aquesta política clientelar de citar –absolutament clientelar, perquè es deixen un munt d'empreses i un munt de comarques– empreses i comarques per punts que exactament no diuen re. Vull dir, no acabem d'entendre en què consisteix.

Nosaltres votarem a favor de la major part de punts, però no votarem a favor d'aquells que exactament no signifiquen re, que no expressen re o aquells que tenen voluntat clientelar.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Aniré molt ràpidament.

Al senyor Arrufat li diré algunes coses. Ha llegit una..., el primer text que ha llegit no és d'aquesta moció, no sé si és una esmena que ha fet algú altre, però en tot

cas no era el text inicial. I algunes coses més, li diré. Escolti, faci vostè esmenes –faci vostè esmenes–, clar. Falten comarques? Faci esmenes. Falten empreses? Faci esmenes. El que nosaltres no podem fer és, quan rebem aquí en aquest Parlament comitès d'empresa que ens demanen ajuda, doncs, no respondre'ls. Els intentem donar ajuda, intentem pressionar el Govern, i en aquesta moció ens semblava adient també donar un recolzament, un suport a aquestes empreses i demanar al Govern una actitud proactiva, que és el que hem fet en una transacció amb una esmena de Convergència i Unió. Per tant, no entenc massa la seva aportació i la seva intervenció avui aquí, quan intentem ser bastant concrets.

A Iniciativa, a Esquerra, en general, i a Ciutadans els agraeixo les esmenes, sobretot a Iniciativa, que n'ha fet moltes, ha enriquit aquesta moció. I la veritat és que estem satisfets de finalment, doncs, com ha quedat, sobretot perquè posem xifres concretes d'inversió, de recolzament a la indústria segons el PIB, etcètera. I, per tant, crec que això és important, més enllà, doncs, d'elements a vegades menys difícils de concretar.

Al Partit Popular, algunes coses. Home, vostè puja aquí..., li agrada molt, eh?, fotre clatellades, diguéssim. A Convergència li'n fa poques –li'n fa poques–, i després veurem a la seva moció que ens presenta, justament després d'aquesta que debatem, que, clar, li'n fa poques perquè vostè segurament els deu estimar molt. Tant, que la seva moció no concreta res, no els demana res, ni un euro. Perquè nosaltres sí que demanem euros, és a dir, partides pressupostàries per recolzar la indústria; però és que vostè, a la seva, cap. És a dir, molt bé, critiqui els socialistes, el Zapatero..., en fi, a qui vulgui, perfecte, molt bé; però no estem aquí per criticar governs que ja no governen, sinó per intentar controlar i donar propostes i fer propostes als governs que en aquests moments tenen la responsabilitat de treure'ns d'aquesta situació de crisi. Li ho recordo, perquè ara en la seva moció potser podria rectificar.

I dir-li que, en set anys del Govern d'entesa, 24.000 milions d'euros de deute; en cinc anys, el Govern de Convergència i Unió, 32.000 d'acumulat. Aquest és el que haurà fet net, deute net que haurà fet Convergència i Unió; per tant, bastant més que el Govern del tripartit. Més que re, per veure si anem trencant alguns mantres, perquè al final les mentides, tant de repetir-les, s'acaben fent veritat. I no és així.

I a Convergència i Unió li diré algunes coses. Home, senyora Ribera, que pugui vostè aquí i em digui que com que estan cobertes les necessitats socials, doncs, ja no queden més recursos per dedicar a la indústria..., miri, utilitzaré les paraules que van expressar ahir des de Càritas, quan deien que l'any 2014 han rebut, han atès 174.000 persones a Catalunya, que en aquests moments s'està cronificant la pobresa, que la situació és molt greu i que, si alguns diuen que estan sortint de la crisi, per desgràcia molts ciutadans de Catalunya no. Per tant, que vostè em digui que sí, que estem cobrint necessitats socials i que per això no dediquem a la indústria..., home, li diria que, per desgràcia, ni una cosa, ni l'altra. Prioritzin vostès bé, plantegin un altre pressupost i intentem resoldre les coses.

Però és que, és més, justament a propostes que no valen diners, com fer un pla estratègic per als centres tecnològics integrats, vostè em diu que no: «No, ja ho farem –ja ho farem.» Home, doncs estaria bé fer-lo i saber cap a on han d'anar aquests centres tecnològics que s'haurien d'integrar.

Per tant, doncs, en fi, agraeixo en general el to, les esmenes, però crec que algunes de les coses que es diuen aquí són una mica injustes amb la realitat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.) Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per demanar votació separada d'alguns punts.

La presidenta

Sí.

Quim Arrufat Ibáñez

No sé si tinc exactament l'última versió de la moció, perquè he llegit alguna cosa que després m'han rectificat, però voldríem votació separada del..., pot ser 0.a, 0.b? Existeixen?

La presidenta

Sí.

Quim Arrufat Ibáñez

0.a, 0.b, 1, 1 bis a, 1 bis c i 1 bis d.

La presidenta

1, 1 bis a, b i c.

Quim Arrufat Ibáñez

Sí.

La presidenta

D'acord. *(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)* Senyora Ribera?

Montserrat Ribera i Puig

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Bé, dir-li a la senyora Romero que, és clar, estem en un 4,59 per cent amb les inversions en aquest pressupost 2015 que s'ha presentat –vostè ho deu saber, perquè l'ha treballat. Si ens n'anem al 5 per cent, són 104 milions més d'euros. Aquests milions s'han de treure d'un lloc o altre: o els dediquem a polítiques socials o els dediquem a infraestructures. Jo no dic que no facin falta les infraestructures, però amb la situació social que tenim em sembla que... I crec que vostè coneix bé el que és l'efecte bola de neu, que és el que està passant amb el deute d'aquest país; per això s'està incrementant el deute que vostès van deixar.

(Alícia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Romero.

Alícia Romero Llano

Senyora diputada, ja...

La presidenta

Senyora Romero, per...?

Alícia Romero Llano

Ai, perdoni, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Alícia Romero Llano

Senyora Ribera, ja que vostè ha fet la rèplica, li diré que no només per la part de la despesa podem aconseguir més recursos; també per la part dels ingressos. Modifiquin vostès alguns impostos, perquè paguin aquells qui més tenen, i segurament trobaran aquests 104 milions d'euros per dedicar a infraestructures lligades al desenvolupament econòmic. Sí, senyora..., 5 per cent, no d'infraestructures genèriques: nosaltres demanem el 5 per cent per a infraestructures lligades al desenvolupament econòmic. Canviïn vostès la seva política fiscal, augmentin els impostos a aquells que més tenen, i probablement podrem dedicar aquest 5 per cent a infraestructures lligades al desenvolupament econòmic.

Gràcies.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Per demanar votacions separades.

La presidenta

Digui'm.

Oriol Amorós i March

Sí, miri, del punt 1 bis, demanaríem votació separada de la lletra c... I ja està.

La presidenta

Ja està. Gràcies. *(Inés Arrimadas García demana per parlar.)* Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí, per demanar votació separada també. A més a més del punt 1 bis c i d, que crec que ja s'ha demanat...

La presidenta

El d no.

Inés Arrimadas García

Doncs, el punt d...

La presidenta

D'acord.

Inés Arrimadas García

...de l'1 bis també. El punt 4.b –de «Barcelona»–, el punt 4.f, el punt 4.g i el punt 4.h.

La presidenta

Molt bé. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, potser algunes ja s'han demanat... El 0.a, el 0.b i l'1; l'1 bis c ja s'ha demanat; el punt 2 i els 4.f, 4.g i 4.h.

La presidenta

Molt bé. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Crec que només em queda la resta del punt 1 bis.

La presidenta

A veure, el punt 1 bis és: a, b, c i d. Ah, i e. També vol l'e.

Santi Rodríguez i Serra

Junt amb el conjunt del punt 1 bis, amb independència dels que s'han demanat per separat.

La presidenta

Molt bé, d'acord.

Doncs, passem a la votació. I comencem pel punt 0.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 0.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Passem ara al punt 1 bis, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 15 en contra i 2 abstencions.

Passem a votar l'apartat b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 14 en contra.

Votem ara l'apartat c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 80 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'apartat d.

Comença la votació –d de l'1 bis. (*Remor de veus*) 1 bis –1 bis d. (*Persisteix la remor de veus.*) 1 bis d de «dit».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 95 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

I votem ara l'apartat e de l'1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 15 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 4.b –4.b, sí.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 7 abstencions.

Votem ara el punt 4.f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 4.g.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

I votem ara el punt 4.h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 45 en contra i 7 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre les polítiques
d'innovació (tram. 302-00233/10)

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'innovació. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca. (*Pausa.*) Ja pot començar, eh?, senyor Roca. (*Remor de veus.*) Senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats... (*Pausa.*) Ja pot començar.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, presidenta. Presento la moción subsegüent a la interpelación que hice en el pasado Pleno, en la que se confirmó mi tesis, y es que el *procés* soberanista perjudica a la innovación en Cataluña, porque –quiere eliminar todo lo que significa España de Cataluña– pone en riesgo lo que juntos hemos conseguido salvar: el CSIC, beneficiando a miles de investigadores catalanes; hemos conseguido salvar los pagos al CERN, salvando a los investigadores nucleares catalanes, que son los mejores expertos de España; hemos conseguido mejorar las aportaciones al CDTI, al Centro de Desarrollo Tecnológico Industrial. En definitiva, el *procés* lo que hace es poner en riesgo todo eso que ahora está empezando a funcionar.

Se confirmó porque el Govern cuando salió a este atril no rebatió, no nos dio una alternativa, no nos prometió ningún maná llovido del cielo, sino que se limitó a descalificar. Afortunadamente, puedo dar las gracias porque no solo eso, sino que además se adelantó a mi tesis de hoy y confirmó mi tesis de hoy. Y mi tesis de hoy es que no solo el proceso soberanista, el *procés*, perjudica a la innovación en Cataluña, sino que también el Gobierno nacionalista perjudica a la innovación en Cataluña.

Hace treinta y cinco años el régimen nacionalista, el régimen democrático que desembarcó en la Generalitat, desembarcó en la región más rica de España, en el motor industrial de España. El 30 por ciento del PIB era industrial en Cataluña; a día de hoy es el 18, con diferentes estimaciones, que podría ser incluso menor. ¿Por qué? Porque este régimen ha priorizado la buro-

cracia, ha priorizado aquello que ellos llaman «las estructuras de estado», ha priorizado hacer powerpoints al trabajo verdaderamente productivo. Incluso se vanagloria, porque salen a este atril y dicen: «Vamos por el mundo enseñando nuestros powerpoints y todo el mundo nos da palmaditas en la espalda.»

Pero luego la cruda realidad, la que nos da los resultados de anteponer las estructuras de estado a las estructuras productivas..., lo dice el Govern, y es la declaración, y la quiero leer para que no se inculpe a este diputado: «Catalunya, és veritat, va passar de la segona a la tercera divisió.» Lo malo es que en este caso sí que aplica la identificación que hace el régimen con Cataluña; aquí sí que nos bajan a Cataluña, no bajan al régimen. La Unión Europea no dice que tenemos un gobierno de tercera, dice que Cataluña baja de la segunda a la tercera división.

¿Es por falta de recursos? No. La Comunidad de Madrid a cada ciudadano le destina tres mil euros al año, mientras que a cada catalán le destinamos..., nuestra comunidad autónoma, la Generalitat de Catalunya, cinco mil euros. Sin embargo, la Comunidad de Madrid, con bastantes menos recursos, destina un 42 por ciento más de ratio a investigadores por habitante que Cataluña, o destina un 90 por ciento más de recursos. Es decir, con menos dinero tienen más investigadores y con más recursos. ¿A alguien le extraña que obtengan más patentes? Es normal. ¿En qué se lo gasta el Govern de la Generalitat? En nacionalismo, en estructuras de estado. ¿Cuánto nos cuesta a los catalanes cada año el nacionalismo? ¿Cuánto nos cuesta cada año?

En definitiva, creo que se lo gasta en cuestiones que no deberían ser. Y me gustaría hacer una reflexión bastante íntima, bastante política, pero personal. Y es una campaña que ha pagado el régimen, que es una campaña que promete *un país nou*, fantástico y maravilloso, pese a que no saben gestionar una comunidad autónoma, y donde dice dos cosas preocupantes, preocupantes por la hispanofobia que destilan. «Vull un país nou que llegeixi més.» Y la otra es: «Vull un país nou que s'aixequi ben d'hora.» ¿Qué están insinuando? ¿Que los españoles no leen? ¿Que no madrugan? ¿De verdad no les avergüenza esta campaña? ¿Qué creen que pensarán los investigadores del resto de España que trabajan con investigadores catalanes? Pueden pensar que son sospechosos de nacionalismo. ¿De verdad eso van a pensar? Y sobre todo, una campaña que dice que por ser español se lee menos o se madruga menos, teniendo en cuenta que la Comunidad de Madrid saca más patentes que nosotros, ¿en qué lugar nos deja?

Yo creo que deberían reflexionar, deberían abandonar la hispanofobia, deberían abandonar la hispanorrabia ya —casi que ha llegado. Y que no secuestren todo, todo para el régimen. Por eso necesitaremos seguramente un cambio de gobierno, que ponga las instituciones y la innovación al servicio de la gente. Y cuando cambiemos de gobierno, cuando cambiemos de régimen, que no destine toda la riqueza al movimiento, seguramente, como dice *Els Segadors*..., Catalunya tornará a ser rica i plena.

Muchas gracias, diputados y diputadas. Moltes gràcies, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Àlícia Romero.

Àlícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Senyor Roca, no sé en quin país viu vostè, però deu ser un país diferent del nostre.

Perquè, és clar, fa bastants mesos —bastants mesos—, per no dir anys, que escoltem com científics del nostre país —parlo del país o de l'Estat espanyol més aviat—, com científics de l'Estat espanyol han de marxar fora, a l'estranger, per poder desenvolupar la seva activitat científica. Fa molts mesos que escoltem com l'Estat espanyol està reduint dràsticament les partides en recerca i innovació, com està eliminant projectes de recerca, que està fent que molts investigadors hagin de marxar perquè els seus projectes, que potser tenien una temporalitat de tres anys, a l'any i mig s'han eliminat, i, per tant, hem perdut un any i mig de treball de científics. I, a més a més, no només l'hem perdut, sinó que podíem haver donat fruits i no els veurem. Home, que vostè vingui aquí a donar-nos lliçons realment, senyor Roca, ens deixa a tots bastant, bastant perplexos.

Ja em sembla bé que vostès, el Partit Popular, a Catalunya tinguin ganes que algunes polítiques lligades a la innovació millorin. Nosaltres també. De fet, el mes de juliol vam aprovar aquí una moció que va presentar el Grup Socialista i que parlava justament de les polítiques d'innovació i les polítiques de transferència del coneixement. Però, és clar, que vostè vingui aquí amb aquests aires a explicar-nos com de bé ho fan i la situació en què ens trobem, quan, per desgràcia, Espanya ha perdut unes quantes posicions pel que fa, doncs, al rànquing en recerca, la veritat, és bastant trist i bastant injust. I, com dic, de tant en tant hauríem de ser una mica més honestos políticament quan sortim aquí a explicar i a fer crítiques sobre unes polítiques o altres.

Bé, nosaltres, sobre aquesta moció, hem fet bastantes esmenes —algunes s'accepten; la majoria, no—; moltes van en la línia del que ja es va aprovar el mes de juliol, perquè ens semblava que havíem fet un treball molt interessant amb tots els grups de la cambra, i, per tant, doncs, algunes anaven en aquesta línia, no?, sobretot pel que fa al Pla nacional per a la recerca i la innovació, que nosaltres ja demanàvem en el seu moment que hi hagués una valoració dins de la comissió de seguiment; que allà es treballés un nou pla estratègic, evidentment sempre amb els agents socials, amb el sector, que és molt important, perquè nosaltres creiem que la innovació l'hem de fer entre el sector públic i el sector privat; ha d'haver-hi aquí un col·laboratge important. I, per tant, en aquest sentit fèiem esmenes en aquesta línia. Hem fet algunes esmenes, també, lligades a la Llei de la ciència, que em sembla que és important. Vostès no han acceptat algunes esmenes, però

em sembla que és, hauria de ser una llei important, feta amb molt de consens, amb el treball de tot els actors implicats, i no sé si vostès estan en aquesta línia, i, per tant, veurem, finalment, què accepten per veure, doncs, si hi votem favorablement.

Després vostès també parlen del castellà i l'anglès, com els idiomes, doncs, que s'han de treballar a les universitats. Nosaltres creiem que també ha de ser el català, també el francès, perquè és veritat que tenim molts projectes a l'Euroregió Mediterrània, on aquesta llengua és important. No sabem tampoc si això, doncs, ens ho acceptarà.

Nosaltres també parlem o hi hem afegit alguns articles nous, alguns punts nous, que no sabem si tampoc recolzaran, perquè en aquest sentit fan referència a l'Estat espanyol, i, per tant, com que vostè sembla que ha deixat clar que el Govern ho fa tot bé, doncs, no sé si voldrà acceptar algunes reclamacions que fem, com, per exemple, diem, reclamar al Govern d'Espanya la recuperació pressupostària del 2010 del Plan nacional para la investigación y el desarrollo y programas de innovación 2015-2020; això ha estat reduït d'una manera dràstica. I reclamem, doncs, la recuperació pressupostària per exemple d'aquest programa tan important per a la recerca a l'Estat espanyol. O demanem que s'acordi entre la Generalitat, les universitats públiques i el Govern d'Espanya un pla de finançament per als parcs científics, que va ser una aposta molt clara, doncs, en anteriors mandats i que em sembla que és clau com espais, com ecosistemes per generar recerca i després per transferir aquesta recerca a les empreses. No sabem què ens dirà, en aquests punts, però ens sembla important que també puguem incloure'ls en aquesta moció.

També hem fet algunes esmenes lligades, doncs, al programa europeu 2020; també algunes pel que fa a l'Institut Català de la Nanociència, que nosaltres creiem que ha de ser la seu del centre europeu de la nanotecnologia aquí, a Catalunya. Bé, diverses esmenes, bastantes; algunes sí que ens ha dit que probablement ens les accepti, però ens agradaria veure, doncs, finalment què farà vostè, perquè em sembla que aquesta moció, com li deia abans, té poques concrecions, no parla de partides pressupostàries, és a dir que vostè és veritat, bé, sí, fa algunes aportacions, però no sortim de l'«aprofundir», del «potenciar», de l'«impulsar», i em sembla que, a vegades, més enllà d'això, cal posar partides pressupostàries al costat dels programes. I per això demanem, doncs, aquest retorn a l'any 2010 pel que fa a les partides en programes d'innovació i recerca, també, de l'Estat espanyol, que influeixen clarament el nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats..., senyor Roca, una vegada més l'insto

que, si vol parlar de recerca i innovació, llegeixi una miqueta, estudiï una miqueta i no vingui a adoctrinar aquí amb el nacionalisme més tancat, carrincló i capós que hem sentit en aquesta cambra mai. Això seu és de traca. Escolti, que vostè parli d'haver salvat el CSIC i que vostè parli d'haver salvat..., què? Si vostès han reduït els pressupostos de recerca una barbaritat. Vagi al CSIC i parli amb els treballadors del CSIC. Li llegeixo el *Financial Times* d'aquest any: «La fuga de cerebros..., deixa Espanya en decadència.» *Financial Times*.

Però de què està parlant, vostè? Vostè no sap el problema que hi ha en el món de la recerca i que en tot el que vostè aquí demana pel Govern de la Generalitat fan exactament el contrari des del Govern de Madrid?

La veritat és que la seva intervenció produeix vergonya aliena, perquè estem tractant de temes molt seriosos, de temes clau, de temes en els quals no ho hem fet bé, segur que sí, des de Catalunya, tampoc des de l'Estat. I, de fet, si vostè entra a Google i busca «European paradox» veurà el problema de la innovació arreu d'Europa, que és haver tingut un gran esforç i una gran activitat en àmbits de recerca que no s'ha traduït en transferència tecnològica a la indústria.

I aquest és un problema seriós, un problema seriós que exigeix un treball una mica més rigorós dels diputats que no venir aquí i comentar un grapat d'anècdotes, que no són gracioses, perdoni que li ho digui, que no són ni gracioses, però que en tot cas no aporten res ni al debat de la recerca ni al debat de la ciència ni al debat de la innovació; més, quan aquest Parlament ha debatut mocions de tots els grups, menys del seu, força interessants i força treballades en temes d'innovació. De tots els grups.

I vostès, tenint referents als quals abonar-se, ha vingut a fer, a dir aquí: «Gasto en nacionalismo.» *Gasto en nacionalismo* són les reformes d'ambaixades multimilionàries que fa el Govern espanyol; *gasto en nacionalismo* és la Casa Real; *gasto en nacionalismo* és una despesa militar cada any superior al que es diu en els pressupostos, perquè sempre hi acaben afegint molt més; *gasto en nacionalismo* és un ministre Wert que es dedica només a perseguir la creativitat i l'autonomia dels centres i a voler imposar què s'ha de dir a cadascuna de les classes des del minut zero fins al minut seixanta; *gasto en nacionalismo* és Margallo, que només es dedica a malparlar de Catalunya quan va pel món; *gasto en nacionalismo* és Fernández Díaz, que dedica unitats de la policia a intentar perjudicar la lliure opinió dels ciutadans de Catalunya. Això és *gasto en nacionalismo*! *Gasto en nacionalismo* és la «debacle» que vostès provoquen en el món de la justícia; *gasto en nacionalismo* és quan agafen i reuneixen tota una junta de fiscals de sala per fer-los fer el que vostès volen i al final se'ls acaben rebotant. De *gasto en nacionalismo*, vostès són els campions. Però és que, a més a més, el gasten molt malament, perquè, malgrat tot el que gasten en *nacionalismo*, el poble català vol decidir i vol tocar el dos.

Anem a parlar dels temes importants de la moció, perquè nosaltres, malgrat el desastre de presentació que

vostè ha fet, no tenim inconvenient a llegir-nos la literalitat de la moció i a allò que estem d'acord, donar-hi suport.

Bé, el primer punt passem de comentar-lo, perquè francament...

El segon punt. Escolti, vostès són els primers que critiquen contínuament la presència exterior i ara diuen aquí que demanen que s'aprofiti més la presència exterior. Escolti, tan incoherent no es pot ser, a la vida, eh? Nosaltres en això no els donarem suport.

El tema de la presentació del Pla de recerca i innovació; hi estem d'acord. Si llegís les mocions que aprova aquest Parlament, sabria que al debat de política general se'n va aprovar una que diu: «Presentar d'aquí a sis mesos...» Del debat de política general fa escassament dos mesos; per tant, en queden quatre. La seva moció aquí també és inútil. Un altre àmbit en què tampoc ens aporta gaire cosa.

Respecte a les auditories als programes industrials, home, vostè hauria de saber, si estigués atent, que s'han posat en marxa fa quatre mesos. Que vostè demani auditoria ja quan estan en marxa des de fa quatre mesos, sincerament...

Respecte a la llei de foment i ordenació de la ciència, escolti, aquí vostè ha llegit l'acord d'estabilitat parlamentària que vam fer a l'inici d'aquesta legislatura, i, per tant, hi estarem d'acord. Vostè ha copiat literalment el que diem Esquerra Republicana i Convergència en l'acord de legislatura. Per tant, aquí hi votarem a favor perquè vostè...

Donar més autonomia a les universitats i els centres de recerca! Que això ho digui el PP? Però si tota l'activitat del ministre Wert ha estat en sentit contrari, delimitar l'autonomia... Si se li han rebotat tots els rectors, si el món de la ciència li ha fet manifestos i s'ha queixat! Ara, si vostè aquí vol contradir el ministre Wert per fer propòsit d'esmena, nosaltres li donarem suport en aquest sentit.

I una última qüestió. Diu: «Promoure l'ús del castellà en el món acadèmic perquè això ens farà més internacionals.» Senyor Roca, si us plau, llegeixi una mica; miri, estudi de l'ACUP: les universitats de l'Estat espanyol, les quatre universitats de l'Estat espanyol amb més impacte de les seves publicacions científiques són les quatre catalanes. I de les deu universitats amb impacte global per nombre d'estudiants de l'Estat espanyol, n'hi ha cinc de catalanes, dues de valencianes i una de les Illes Balears. Per tant, el català, senyor Roca, ja sé que li costa d'imaginar, no és un problema per donar-se a conèixer al món, perquè les universitats catalanes i les dels països... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Senyor Roca, com ja ve sent habitual, la seva barreja constant de temes, amb el cinisme de defensar l'indefensable de l'actuació del Govern del Partit Popular, des del Govern d'Espanya, però, a més, amb l'inaudit paper que fa habitualment, que és que, en comptes de parlar de les seves mocions, parla d'altres temes i som els altres grups parlamentaris els que acabem parlant dels punts de les seves mocions, de veritat que és que ens continua deixant sorpresos, estupefactes; no deixa de sorprendre aquesta diputada, amb el seu paper.

Tot i així, miri, continuarem intentant fer un paper de responsabilitat, que és el que hem fet fent-li esmenes i que és el que farem parlant del que se suposa que hem de parlar en aquest debat sobre aquesta moció, que és sobre innovació.

Si parlem d'innovació, suposo que vostè hauria d'haver enfocat la seva intervenció parlant de quin país som, un país de petita i mitjana empresa, que el que requereix és suport públic per poder fer innovació, perquè, si no, no té els recursos necessaris. Sigui via crèdit, sigui via suport públic directe, sigui via fiscal, ens calen suports a la petita i mitjana empresa perquè realment hi hagi un creixement de la innovació al nostre país.

I per què volem creixement de la innovació al nostre país? Doncs, bàsicament, perquè això ens porta a un nou model productiu i perquè això ens porta, també, a generació de llocs de treball de més qualitat.

I això no és el que s'està fent des del Govern d'Espanya ni des del Govern català, ni des de l'un ni des de l'altre; no s'està fent perquè s'està rebaixant, precisament, la inversió en recerca i en innovació, els suports a la recerca i a la innovació. I, si alguna cosa creix, només és el suport econòmic europeu. I, si alguna cosa creix especialment, és la precarietat de la gent que treballa en el món de la recerca i que, per tant, més difícilment, també, es dedicarà a treballar en temes d'innovació.

Tot i així li votarem a favor, evidentment, uns quants punts de la moció en què, doncs, parla d'indicadors d'avaluació, de reforços de la inversió pública. Precisament, molts d'aquests punts han estat millorats substancialment a partir d'esmenes que li han fet altres grups.

Ens felicitem que ens ha acceptat una de les nostres esmenes a l'hora de parlar de la recerca i de la innovació com a base, precisament, de la millora i del canvi de la nostra activitat productiva de país, que tingui en compte que el canvi en l'activitat productiva no només ha de ser en els sectors industrials sinó també en els sectors de la cura i del benestar, que és on es generarà molta ocupació i que són sectors que també requereixen innovació per millorar en els seus resultats.

I avançar-li que li votarem en contra d'aquells punts en què el nostre grup interpreta que vostès, com també és habitual, plantegen més aviat desregulació: desregulació per donar més autonomia de decisió als centres en contractació –en contractació, no parlem

d'altre tipus d'autonomia—; desregulació quan vostès parlen de la capacitat per contractar investigadors i estrangers, mentre anem exportant els nostres investigadors, que se n'han d'anar forçadament perquè aquí no troben feina; desregulació quan vostès parlen de l'entrada de l'empresa als recursos, ho diuen així, literalment, dels centres de recerca. I no sabem què volen dir, però com que, mirin, som així de malpensats, ens sona molt malament.

I tampoc els farem suport, en aquest cas ens abstinem, quan vostès parlen, bàsicament, que la indústria ha d'estar orientada a l'exportació. En el sentit que li defensava abans, entenem que el que ens cal és un model productiu centrat en la cura de les persones i en l'estat del benestar, i, per tant, ni molt menys en l'exportació.

I també ens abstinem en allò en què vostè fa referència a punts que, de fet, ja s'estan fent des del Govern de la Generalitat, com és l'aposta per la concentració en els centres de recerca.

Evidentment farem suport, també, a la reclamació, de nou, que es faci la llei de la ciència. El senyor Amorós deia... Vostè reproduïx literalment el que diu, el que deia l'acord de governabilitat d'Esquerra i Convergència. Doncs, mirin, els recordo que no s'ha fet—que no s'ha fet—, i que des que joestic aquí de diputada no s'ha fet. Però és que quan jo estava fent la campanya per les anteriors eleccions, recordo un debat sobre ciència, recerca i innovació, i no sé quant temps feia que sentia el senyor Castellà anunciant que s'estava elaborant la llei de la ciència. I a dia d'avui, desembre de 2014, la llei de la ciència només és..., ni un powerpoint, pràcticament, és una nota de premsa, unes quantes notes de premsa anunciades... (*Veus de fons.*) No, no, no li ho dic a vostè, senyor Roca, però, com que vostè ha parlat dels powerpoints, doncs, en aquest cas ni powerpoints, unes quantes notes de premsa anunciant que es farà, i encara no s'ha fet. Per tant, tornarem a fer suport que es faci d'una vegada per totes la llei de la ciència de Catalunya.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades.... Senyor Roca, jo no diria que la seva capacitat de sorpresa és infinita, però gairebé. Només li ha faltat que digui que el procés sobiranista o que la democràcia perjudica la salut. Només els falta això. I no descarto que molt aviat ho diguin—molt aviat ho diguin—: «Escolti, no siguin demòcrates, que això va malament per a la salut.»

Ha dit que junts hem salvat el CSIC. El senyor Amorós ja li n'ha dit alguna cosa; jo li llegiré unes altres declaracions d'un parell d'investigadors en un article que va sortir a *El País*. Probablement és un diari que no li agrada gaire, però m'imagino que el que està entre cometes deu ser cert. «El buque insignia» —en cas-

tellà perquè m'entengui millor, i perquè està en castellà, evidentment— «de la ciencia española, el Consejo Superior de Investigaciones Científicas, el principal organismo público de investigación, atraviesa una crisis estructural que requiere una transformación drástica. Documento firmado por más de un centenar de investigadores que reclama una profunda reforma de las instituciones de gobierno del sistema científico español.» Tot això entre cometes, eh? «La situación es grave y viene de lejos. No se trata de algo coyuntural debido a la crisis. Son restricciones burocráticas y los mecanismos articulados los que impiden a la ciencia española competir en el exterior. Gabriel Ruiz, que trabaja en el Instituto Andaluz de..., Ciències de la Terra» —que també disposa de fons europeus—..., diu: «En otros lugares te dan dinero para que no te preocupes. Aquí, el día que te asignan fondos empiezas a preocuparte.»

El senyor Bascompte descriu el calvari quotidià que qualsevol investigador espanyol ha de passar per fer ciència, i això «teniendo la fortuna de contar con ayudas europeas». I, finalment..., podria seguir, perquè és un pèl llarg, eh? —després si vol l'hi passo, perquè es vagi il·lustrant. «“Son mecanismos anquilosados, reglas de juego antediluvianas con las que es imposible hacer ciencia moderna y competir en primera división de la investigación internacional”, sentencia García Ruiz, que calcula que un científico español, si tiene fondos, ha de dedicar más del 50 por ciento de su tiempo a la gestión y la burocracia del proyecto científico en vez de investigar.» Això per anar fent boca, senyor Roca.

Miri, l'altre dia, el conseller li va dir que vostè havia perdut una oportunitat, i dues vegades —dues vegades—, a la resposta, el conseller es va oferir: «Escolti, vingui, que li ho explicarem; li explicarem el que fem.» Però vostè, per dir el que diu, evidentment no necessita ajuda, o en qualsevol cas necessitarà ajuda dels seus. Si hagués parlat amb el Govern, sabria què és el que s'està fent i no hauríem perdut una oportunitat com aquesta.

Miri, el pla..., hi han moltes coses de la seva moció que es poden votar a favor, però és perquè, simplement, s'estan fent. El pla de concentració de centres de recerca està en marxa des de 2012. El balanç del programa Suma, dos anys després del seu inici i amb la tercera convocatòria en marxa, té com a conseqüència la dissolució de 2 centres, la integració de 6 centres existents en altres entitats i la fusió de 2 centres en un de sol. Això, si ho hagués preguntat, li ho haurien explicat, i ens hauríem estalviat, probablement, posar en una moció obvietats. Podríem dir que al punt 11 tres quarts del mateix, al 12, al 13...

Al punt 16, vostè diu: «Escolti, s'han de promoure visites escolars als parcs científics.» És clar que sí! I s'està fent! El curs 2013-2014, 1.400 alumnes de batxillerat han fet el seu treball de recerca assessorats per científics de primer ordre d'entitats de l'Institut de Ciències Fotòniques, o del Centre de Regulació Genòmica, o del Consell Superior d'Investigacions Científiques. Es promouen accions a l'any per potenciar la vocació científica; l'any 2014, han participat prop de vuitanta

mil estudiants en una desena d'activitats relacionades amb la recerca. Aquest punt també se l'hauria pogut estalviar.

I, evidentment, que els continguts de la Llei de la ciència, que s'està treballant, es facin a cops de moció... Bé, està bé, però probablement –probablement– no és la millor manera.

Escolti'm, miri, vostès perseveren en la seva actitud, i així els va. El primer punt de la moció, francament, no mereix cap comentari. I al segon punt de la moció jo li diria: «Ahhelua!» Ja comencen a reconèixer que els centres que té la Generalitat a l'estranger són útils i ho han de ser més.

I, finalment –perquè no em quedarà més temps–, vostè va citar Havel, i també és un altre punt d'esperança que citi, el Partit Popular, Havel, un senyor que té un premi Príncep d'Astúries, que té un premi Erasmus per la seva construcció europea, i que escoltant –que escoltant– la gent de Txecoslovàquia va tirar endavant la divisió entre la República Txeca i Eslovàquia. A veure si en prenen nota.

Evidentment, i veient el temps, només cal dir-li: escolti'm, si nosaltres tinguéssim els mecanismes, capacitat normativa, fiscal, regulació d'operacions de crèdit, regulació laboral, regulació de sectors estratègics i presència a institucions internacionals, podríem fer molt, molt més del que ja fem. I en aquest camí anem, senyor Roca.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hablamos ahora de una moción en el ámbito de la innovación, que está íntimamente relacionado con otro de los sectores que comentábamos anteriormente, que es el sector de la industria.

Ninguno de estos dos sectores atraviesa un buen momento, y es especialmente preocupante para el futuro de nuestra economía, porque no vamos a competir en este mundo globalizado bajando más los salarios de los trabajadores, sino precisamente aumentando el valor añadido de nuestros servicios y nuestros productos.

Sobre innovación hemos hablado largo y tendido los diferentes portavoces de la Comisión de Empresa y Ocupación –antes lo recordaba el diputado Amorós–; se han presentado varias propuestas de resolución, varias mociones, pero, bueno, a nosotros también nos parece bien que sigamos insistiendo en esta cuestión, porque realmente es un tema importante. La innovación está atravesando un momento complicado, complicado en Cataluña y en el conjunto de España. Cataluña siempre se ha caracterizado por tener muy buena posición en la investigación, en *recerca bàsica*, pero sí que es verdad que hemos tenido siempre el talón de Aquiles de la transferencia tecnológica, es decir, que

esa investigación inicial se traduzca en innovación en las empresas, en el tejido productivo de Cataluña. Y lo peor es que estamos bajando posiciones en los diferentes *rankings* internacionales.

Además, hay que decir también que usted hace referencia en la moción a que muchos parques científicos están pasando por una situación financiera muy complicada, y eso pone en peligro la viabilidad de empresas, de pequeñas empresas, y de proyectos, y de investigadores, que están ubicados en estos parques científicos. También, los investigadores de Cataluña, pues, están pasando por una situación, en muchos casos, de precariedad laboral, y se están poniendo en peligro proyectos que estos investigadores estaban llevando a cabo.

Señor Roca, hasta aquí nos podemos poner de acuerdo. Estamos de acuerdo en esta cuestión, pero, claro, lo que no compartimos para nada es el discurso triunfalista que usted hace de las políticas del Gobierno de España. Si usted viniera a hacer una moción insistiendo en estos puntos, poniendo encima de la mesa el problema, totalmente de acuerdo, pero es que no puede venir aquí dando lecciones desde el Gobierno de España, porque los mismos problemas que tenemos aquí los está impulsando el Gobierno de España desde Madrid. Y no lo decimos nosotros: hay estudios a nivel internacional que están advirtiendo a España del problema que vamos a tener con esta huida de cerebros galopante que se está teniendo en los últimos años. (*Pausa.*) Sí, señor Roca, sí: investigadores con alto reconocimiento internacional están abandonando España porque muchos de sus proyectos aquí no tienen viabilidad. ¿Y por qué no tienen viabilidad? Pues, porque el presupuesto destinado, tanto por parte del Gobierno de la Generalitat como por parte del Gobierno de España, es insuficiente, y está muy lejos –muy lejos– de la media de los países europeos en porcentaje del PIB –muy lejos. Y además el colectivo de investigadores lo que dice es que tenemos un problema estructural; no solo de la crisis, sino que el sistema de financiación de los proyectos, el sistema de ordenación del sistema científico, tiene un problema estructural.

¿Lo está mejorando, esto, el Gobierno de España? No. ¿Lo está mejorando el Gobierno de Cataluña? No –no. Estamos en una situación complicada, ambos gobiernos se encuentran en una situación complicada, nosotros lo hemos reconocido muchas veces. Están ustedes gobernando en el momento en el que menos recursos públicos hay y en el momento en el que más necesidades sociales hay. Sin duda. Pero otra cosa es cómo priorizan ustedes los recursos, cómo priorizan la actividad política y cómo priorizan los recursos y los presupuestos públicos.

Estamos de acuerdo totalmente con usted, si en eso nos vamos a poner de acuerdo: el Gobierno de la Generalitat tiene una visión equivocada –tiene una visión equivocada– y unas prioridades equivocadas. Ellos están intentando construir un nuevo estado. Pero ustedes también están equivocados, porque ustedes lo que están intentando es que el Estado no mejore. Por tanto, a mí no me vale ni que quieran construir un nuevo estado, ni que los inmovilistas quieran dejar el Estado

como está. Vamos a mejorar entre todos, el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno de España, tanto Cataluña como el resto de España.

Ustedes comparten muchas cosas, Convergència i Unió y el Partido Popular comparten muchísimas cosas. Primero, el cortoplacismo, el no invertir en aquellas cosas que a largo plazo darán frutos; por ejemplo, la investigación y el desarrollo. O no invertir lo suficiente; no digo que no inviertan nada, obviamente –no invertir lo suficiente. Y, después, que tienen ustedes prioridades equivocadas en momentos económicos, insisto, muy complicados, y que nosotros reconocemos.

Nosotros vamos a votar la mayor parte de los puntos de esta moción. Nos parecen de sentido común. Nos parece, además, que han estado incluidos, la mayoría de estos puntos, en otras mociones ya aprobadas, y por tanto no podemos hacer otra cosa que darles nuestro apoyo. Nos interesa mucho el tema de la mejora del sistema de evaluación; nos interesa mucho la sostenibilidad de la financiación de los parques científicos; nos interesa que se apruebe una ley de ordenación de la ciencia en Cataluña, que decía el señor Amorós: «Es del acuerdo.» No, no es el acuerdo del Gobierno, es una promesa electoral repetida. ¿Que la van a hacer? Pues, a ver si es verdad; con nuestro apoyo, para eso, desde luego que contarán.

Desde luego, vamos a dar apoyo a su moción, pero, sin duda, señor Roca, el discurso triunfalista que dice lo bien que lo hace el Gobierno de España no se corresponde ni mucho menos con la realidad.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia a totes i tots. És veritat que hi ha un grau elevat de cinisme, segurament, o d'hipocresia, en la moció presentada, sobretot perquè molt recentment hem sentit algú dient que era un «topicazo», això de la fuga d'investigadors, o que era una llegenda urbana.

Segons Carmen Vela, secretària d'estat d'I+D+I del Partit Popular, van marxar un 21 per cent dels investigadors en la primera dècada del 2000. Són dades molt recents, eh? I vostès són els que retallen a la ciència. Només en I+D+I civil, vostès han passat d'un pes de la inversió del 2,4 el 2011 a un 1,6 del 2015, és a dir, que són part del problema i no pas de la solució, i que qui va fer el malalt ara ens vol vendre l'hospital. Ahir mateix, i repassant la premsa, 130 científics, des dels seus llocs d'investigació arreu del món, de l'Estat espanyol mostraven aquesta realitat a través de les xarxes socials, i l'últim any, segons les dades més recents, 3.195 investigadors han hagut de marxar de l'Estat espanyol.

Malgrat tot, i abans d'entrar en altres esferes de la intervenció del senyor Roca, sí que és veritat que el problema de fons són tres problemes greus, i tres dèficits

importants. Un és la incapacitat manifesta, evident, continuada, per dissenyar una política científica d'ampli abast, ampli espectre i llarg recorregut que no respongui únicament a interessos curterministes, electorals o de legislatura. L'altre és, òbviament, que s'ha de deixar de retallar dramàticament en I+D, perquè des del 2010 la inversió pública s'ha desplomat un 30 per cent. I l'altre és que cal bandejar, curtcircuitar i expulsar urgentment la precarietat del col·lectiu d'investigadors i investigadores.

Això deriva també en altres dinàmiques. Caldria un millor control del diner públic. La investigació, per nosaltres, no és despesa, és inversió pública de futur, i és clau, cabdal, bàsic i transcendent desenvolupar nodes i pols de desenvolupament en coneixement i tecnologia per al desenvolupament humà, i sobretot perquè tinguin retorn social; no pot ser que la investigació siguin xecs en blanc a determinades empreses. L'altra –és obvi que ho coneixen perfectament, són els que ho promouen–, la precarització del sector: la figura de l'investigador becari que al final fa jornades absolutament completes pràcticament a preu de saldo, i l'absència de planificació.

I l'altre, també, és una referència final: nosaltres no volem ser Silicon Valley. La innovació no és un tòtem tecnològic neutre, ni és una divinitat objecte de devoció; respon també a interessos socials o a interessos elitistes. Per tant, volem una política científica arrelada a la visió social i política del que reclama la realitat.

L'altre, després, és sobre el punt 15, respecte a les llengües. També és una provocació barroera. Posin el xinès, aleshores, que és la primera llengua del món; se l'han oblidat.

I, finalment, per entrar una mica en el club de la tragèdia, que no de la comèdia, quedaria el primer punt, no?, que és habitual.

Nosaltres els diríem, primer, la primera contradicció. Nosaltres votarem en contra del punt 1, ens abstindrem en els 2, 5, 8, 11, 12, 13 i 15, i els votarem a favor de nou punts. No sé què els dirà Fernández Díaz quan s'assabenti que la CUP els vota a favor; a veure com ho expliquen a la seva direcció nacional, perquè, clar, és el que té tota lògica embogida de la Inquisició, que s'acaba cruspint l'inventor. Però, en tot cas, ja estem acostumats, finalment, que ens anunciïn les set plagues bíbliques, l'adveniment de l'Apocalipsi i l'arribada del canibalisme o la pesta negra si avancem en la democràcia.

La seva demagògia, com la farsa i la falsa democràcia que pregonen, és de baixa qualitat, i, per cert, de pèssima innovació perquè mai canvien els arguments; reproduïxen, mal que em pesi, les lògiques de la propaganda de Goebbels, d'aquelles que parlen de simplificació i enemic únic, contagi, transposició, exageració i desfiguració, vulgarització, orquestració, renovació, que, hi insisteixo, ho renova molt poc, silenciament, transfusió i unanimitat. Deia quant costa el nacionalisme. Doncs, el nacionalisme espanyolista i el nacionalisme d'Estat ens costa encara avui moltíssim, no només al poble català, sinó a la resta de pobles i classes populars de l'Estat espanyol.

Un tindria la temptació de seguir –de seguir–, i ja sabem que dos no discuteixen si un no vol i que hi ha coses que són pures provocacions, però li diria una frase d'un gran del flamenc andalusí, que era Enrique Morente, que deia que la llibertat és l'art de viure i que aprenguin a viure d'una vegada, que ja toca. Però, per acabar, els dedicaré un poema de l'estimadíssim sempre Federico García Lorca, que un nacionalisme d'Estat va assassinar i que deia el següent: «Los caballos negros son. / Las herraduras son negras. / Sobre las capa relucen / manchas de tinta y de cera. / Tienen, por eso no lloran, / de plomo las calaveras. / Jorobados y nocturnos, / por donde animan ordenan / silencios de goma oscura / y miedos de fina arena. / Pasan, si quieren pasar, / y ocultan en la cabeza / una vaga astronomía / de pistolas inconcretas.»

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, senyora presidenta. Bé, obviaré gairebé tots els atacs personals perquè crec que no és el lloc de debatre qüestions personals. Senyora Romero, si vol podem parlar de per què Espanya ha perdut places, crec que seria un lloc més adient el Congrés dels Diputats. Jo sé que a la majoria de diputats d'aquesta cambra no els agrada ser diputats del Parlament, els que no volen ser regidors de Barcelona volen ser diputats al Congrés i es passen la vida parlant de coses del Congrés. Pel que fa a les partides pressupostàries, jo és que no m'hi veig amb cor; com que sé que no les aconseguiré, no li demano al Govern partides pressupostàries; si vostès han de pactar pressupostos, doncs, demani-les i, evidentment, tindrà el nostre aplaudiment qualsevol euro que aconseguixi.

Senyor Amorós, jo ja sé que això de l'amor no va amb vostè, perquè ha sortit vostè força enfurismat, però sé que té vostè molt bona sensació, molt bon concepte de vostè mateix, però això de la fuga de cervells ho hauria de mirar, perquè el que s'ha de mirar és els que se'n van i els que vénen, i no és tant, avui en dia és el 5 per cent. Que és molt? Hauríem de mirar-ho, s'hauria de valorar i s'hauria d'estudiar, però no ens podem guiar per un article en premsa, perquè si tot ho agaféssim per un article en premsa podríem portar articles per a tot. Però fixi's que aquest diputat, que en teoria no està preparat i no es llegeix les coses i no sap res de res, ha aconseguit una cosa meravellosa, que el senyor Amorós, que és el diputat més intel·ligent d'aquest Parlament, hagi passat en qüestió d'unes setmanes de dir en aquest faristol «som uns cracs» a reconèixer, i cito, «no ho hem fet bé». Bé, alguna victòria crec que em puc apuntar. Moltes gràcies, senyor Amorós. Pel que fa al castellà és evident que vostès volen eliminar el castellà de Catalunya, si no és cap secret, ho sap tothom; per això ens acusen que nosaltres volem eliminar el català, que no és cert, però, bé, ja sabem com va.

Pel que fa a Iniciativa per Catalunya, és que no estem d'acord, no cal que ens enfurismem els uns amb les altres; vostès volen nacionalitzar la indústria, la innovació, la recerca, ho volen nacionalitzar tot perquè és el seu model, i jo crec, modestament i humilment, i potser estic equivocant, crec que al davant de les institucions i al davant de les entitats s'ha de posar gent que en sap, no comissaris polítics. Són models diferents, no ens entendrem, ni jo els convenceré a vostès ni vostès em convenceran a mi.

Senyor Recasens –em queda poc temps, es lliurarà pels pèls–, els que perverteixen el concepte de democràcia són els populismes, que a Europa n'hi ha molts, i a Catalunya el representen vostès. Ho sento, ho diu tothom, ho diuen a França, ho diuen a Alemanya. Pel que fa al CSIC, el rescat o allò que han dit que faig triomfalisme, home, potser no m'he explicat bé; no sóc jo el que va dient que el model d'èxit pioner, fantàstic i que són formidables, són vostès els que ho diuen. Jo dic que haver salvat el rescat que demanava Convergència i Unió, doncs, ha permès fer una sèrie de coses, com està el CSIC grec ara mateix, comparem, no és un escenari ideal però l'alternativa, que són vostès, i l'esquerra era molt pitjor, perquè vostès demanaven un rescat i el senyor Mas prometia que s'acabaria el càncer i els accidents de trànsit.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí. Senyor Roca...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

No és una qüestió de sentit de l'humor, és una qüestió d'educació mínima: del càncer no en faci broma, si us plau –del càncer no en faci broma. (*Aplaudiments.*)

Segona qüestió, tres dades per il·lustrar-lo, el CSIC ha perdut quatre mil treballadors –quatre mil treballadors– des de 2010, segons Comissions Obreres. No és premsa. Que també ho diu la premsa, l'ABC d'ahir. L'ABC li agrada, no? (*Pausa.*) El d'ahir. Però Institut Nacional d'Estadística: «Des del 2011 perdem tres mil treballadors en la investigació.» Darrer insult del seu Govern: president del CSIC, diu que la fuga de cervells és «una llegenda urbana». En una setmana –també ho llegirà a l'ABC d'ahir–, en una setmana, cent trenta investigadors espanyols d'arreu del món li han contestat a aquest senyor que calli i que deixi de dir mentides. I última dada, despesa en *nacionalismo* –despesa en nacionalismes–, les que vostès fan fer a les empreses catalanes quan per registrar una patent han de gastar una mitjana de 36.000 euros, senzillament perquè la

patent europea no està en espanyol, i aleshores els costaria 4.000 euros. Entre 36.000 i 4.000, això és despesa en *nacionalismo* que vostès fan causar a la petita i mitjana empresa catalana. (*Aplaudiments. Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

És per demanar votacions separades.

La presidenta

Digui'm.

Dolors Camats i Luis

Del punt 1, del punt 5, del punt 8, 9 i 10 i dels punts 12 i 13.

La presidenta

Gràcies.

(*David Fernàndez i Ramos demana per parlar.*) Senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Per demanar votació separada pràcticament de tots els punts, eh?, de l'1, del 2, del 5, del 8, de l'11, del 12, del 13, del 15... Sí, millor fer-la tota.

La presidenta

Oi, oi! Ho farem de tots, eh?, ho farem de tots.

David Fernàndez i Ramos

El farem de tots. I per recordar que alguns només innoven en corrupció. Gràcies.

(*Alícia Romero Llano demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Romero.

Alícia Romero Llano

Demanar votació separada...

La presidenta

Ja votarem separatament tots...

Alícia Romero Llano

Bé, és que el punt 7 té diferents punts i voldríem votació separada del 7.c.

La presidenta

7.b...

Alícia Romero Llano

C –c.

La presidenta

D'acord. (*Jordi Roca Mas demana per parlar.*)

Senyor Roca.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Roca Mas

És fàcil, aquí de seguida s'acusa de demagog a tothom, però vull recordar que en campanya el senyor Mas va prometre que, amb la independència, «*Mas promete rebajar el cáncer y los accidentes de tráfico*». (*Remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Presidenta, era per demanar votació separada, per confirmar que farà tots els punts...

La presidenta

Faré punt per punt, a excepció del punt 7.

Jordi Turull i Negre

I al senyor Roca, li demanaríem, com s'ha demanat abans: no faci broma amb aquestes coses –no faci broma en aquests coses–, vostès... (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Volen callar, el Partit Popular, si us plau? Volen callar?

Jordi Turull i Negre

Demano la paraula per contradiccions. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyora Garcia, calli.

Jordi Turull i Negre

Per contradiccions.

La presidenta

No han demanat la paraula vostès, per tant, callin. Té la paraula el senyor...

Jordi Turull i Negre

Jo demanaria al senyor Roca que retirés aquesta expressió per una qüestió de serietat, perquè està fent mofa, està frivoltant un tema que pateixen massa i massa famílies d'aquest país, i el que no pot ser és que ho justifiqui llegint el titular d'uns diaris. Ells creen la mentida i ells l'expliquen.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, m'agradaria saber en virtut de què el senyor Turull havia demanat la paraula per demanar votació separada i ha fet esment a un diputat del nostre grup i ha contestat a un diputat del nostre grup...

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

...voldríem saber en virtut de què...

La presidenta

Senyor Rodríguez, ja m'ho ha preguntat –senyor Rodríguez, ja m'ho ha preguntat. Ha demanat votació separada i després per contradiccions. Ja està. (*Forta remor de veus.*) Ho ha dit –ho ha dit.

Passem a la votació de la Moció. Volen tranquil·litzar-se una mica?

Passem a la votació i ho farem punt per punt.

El punt 1.

Comença la votació.

Ha estat denegat per 25 vots a favor i 103 en contra.

Punt 2.

Comença la votació.

Ha estat denegat per 55 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

Punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra.

Punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 70 en contra.

Punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 88 en contra i 14 abstencions.

Punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 87 en contra.

Del punt 7, l'apartat c –punt 7, apartat c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

La resta del punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 70 en contra.

Punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

Punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 84 en contra.

Punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 84 en contra.

Punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

Punt 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 84 en contra.

Punt 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 82 en contra i 2 abstencions.

Punt 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra.

Punt 15.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 71 en contra.

Punt 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra.

Punt 17.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 68 en contra.

I punt 18.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre esports (tram. 302-00229/10)

Passem al punt 24 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre esports, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller de la Presidència; secretari general de l'Esport, Ivan Tibau; diputades, diputats, per presentar la moció del Grup Socialista sobre política esportiva al Parlament, moció que consta de quinze punts. S'hi han presentat vint-i-set esmenes de quatre grups parlamentaris: Convergència, Esquerra, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Partit Popular.

En primer lloc, agrair molt sincerament el *fair play*, mai més ben dit, dels portaveus d'esports: senyora Senserrich, senyor Donés, el senyor García, Bosch, Mejías, Arrufat. Gràcies i perdoneu les anades i vingudes de les mocions, de transaccions i de canvis en la moció, però crec que eren importants, en la mesura del possible i de no desvirtuar molt els continguts de la interpellació que vam fer el primer dia, doncs, la moció i els temes que volíem posar sobre la taula.

Què fa una moció com aquesta en un plenari com aquest? –això és el que primer ens preguntem–, en un ple que s'hi debat el debat a la totalitat de pressupostos, un ple escombra que hi han molts temes pendents d'aprovar? Doncs, bé, ho fem perquè hi han moltes assignatures pendents sobre la taula. Passen moltes coses, molts problemes: alguns afecten el context en general per la crisi econòmica; alguns, per regulacions, potser, que no les vam acabar d'ajustar des d'aquí; altres, per regulacions a nivell estatal; alguns temes, també, derivats dels problemes pressupostaris de la Generalitat i de les mateixes institucions de l'Estat. I, per tant, sí que el que volíem era proposar solucions concretes.

I la veritat és que comencem contents per una qüestió, i és que fem aquest debat havent-ne de retirar un punt. Nosaltres vam fer la moció, vam posar un punt que era el de la moratòria a les titulacions esportives, en la interpellació, i el Govern va dir: «Ho acceptem. Ho teníem ja al cap, ho acceptem.» I fa dos dies ja vàrem aprovar la moratòria per a les titulacions esportives. Per tant, en retirem aquest punt, perquè això està fet, tot i que tirem la pilota més endavant i cal –cal– resoldre aquest tema.

Dit això, cal invertir –i ho continuem reivindicant– en matèria esportiva. Els lamentables episodis de violència en pràctiques esportives en camps de futbol i els seus voltants són un exemple del fet que cal invertir: a l'escola, en formació, i en pràctica esportiva saludable, i fomentar els valors de la cooperació, la col·laboració, els valors educatius i formatius. Quan aquí també demanem, en aquesta moció..., home, havent reduït el 50 per cent de les ajudes als consells esportius, cal, en la mesura que puguem en els propers anys, recuperar els imports anteriors a la crisi. És molt complicat, ho sé. I agraeixo en aquest sentit les ganes de poder pactar una transacció, un text que digui: «Escolta, sabem quin és l'horitzó, sabem on anem, intentem-ho anar fent de mica en mica, gradualment.» Per això el nostre grup ha acceptat, també, no buscar imports concrets als pressupostos 2015, 2016, 2017, sinó dir: «Escolta, anem-ho recuperant gradualment.» I així està acceptat, i ho agraeixo.

Per altra banda, proposem el reconeixement del Parlament a la tasca, evidentment, de totes les persones que fan possible la pràctica esportiva al país.

Demanem que s'aturin les inspeccions de la seguretat social, una moratòria en les inspeccions, i que es canviï, que es busqui una regulació específica per tal d'evitar les sancions.

Llei de voluntariat: que hi hagi un punt que sigui de reconeixement del voluntariat esportiu.

Rebuig presentant –n'hem demanat dictamen a Garanties Estatutàries– un recurs d'inconstitucionalitat contra la llicència única esportiva.

L'IVA: tornem a l'IVA reduït per a la utilització d'instal·lacions esportives, perquè pateixen, les entitats d'interès públic, també les entitats privades que gestionen instal·lacions esportives.

Centre de Tecnificació Esportiva d'Esplugues: mantinguem-lo; model d'èxit d'esport d'elit, que també alimenta l'esport de formació. Mantinguem-lo a Esplugues i no el deslocalitzem. Sembla que arribarem a un acord.

Competicions internacionals: jocs mediterranis, i la possibilitat d'uns jocs olímpics Barcelona-Pirineus. A aquells que tenen dubtes sobre el model de jocs olímpics: discutim-ne el model, però els que vivim al Pirineu sabem que és una de les poques oportunitats –de les poques oportunitats– que tindrem per tal de despertar, d'evitar la despoblació, l'empobriment. És situar al mapa del món el Pirineu. Tenim un Pirineu magnífic que està poc potenciat.

Llei de mecenatge, subvencions, esport federat i consells esportius. Subvenció per a manteniment d'instal·lacions, no nova construcció. Acabar aquelles que evidentment s'estan construint, però sobretot manteniment.

Les assegurances mèdiques per a les llicències a menors de setze anys: facilitar tot el que siguin unes portes ben grans, amb facilitats màximes, perquè tots els infants del nostre país fins a setze anys puguin gaudir de pràctica esportiva.

I, evidentment, trobar en la modificació de la Llei de les professions de l'esport –que hi hauríem d'haver posat «de tecnificació de l'esport» per evitar equívocs—, doncs, intentar buscar que es puguin inscriure al registre i buscar una solució definitiva per tal que no hàgim de fer-ne una nova pròrroga més endavant.

Gràcies, diputades, diputats, conseller, secretari i parlamentaris.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta, conseller, senyor Tibau. En primer lloc jo voldria començar fent un reconeixement al diputat Ordeig, perquè ha portat temes de l'esport al Ple. Això tampoc passa en moltes ocasions, i ens permet tractar, precisament, analitzar els diversos temes relacionats amb el món de l'esport.

En la moció tenim una sensació contradictòria. Nosaltres la veiem molt positiva, és a dir, fins al punt que en votarem tots els punts excepte un. Però l'hem treballat, hi hem presentat nou esmenes: se'ns n'han acceptat cinc però se n'han rebutjat quatre, i entenem que alguna de les que s'han rebutjat era especialment significativa.

Començaré per les esmenes que se'ns han rebutjat. En una proposem que es faci arribar al Futbol Club Barcelona la conveniència que el club es plantegi que el museu del Barça deixi de portar el nom de «President Núñez». Som conscients que aquesta és una decisió que pertoca adoptar al club, per això proposem una fórmula respectuosa amb el paper de l'entitat. Entenem que s'ha de fer d'acord amb els seus estatuts, ho ha de decidir la junta –o l'assemblea de compromissaris o directament els socis–, però el Parlament està legitimat per pronunciar-s'hi.

El museu del Barça és un dels més visitats de Catalunya, i el senyor Núñez és a la presó condemnat per delictes molt greus, tot i que avui hem sabut que passarà el Nadal a casa. És evident que el senyor Núñez ha estat president del Barça durant molts anys, però això no implica que el museu hagi de posar el seu nom. Posats a canviar-lo, potser seria més lògic que adoptés el nom de «Josep Sunyol», per exemple, president Barça assassinat pel franquisme, o d'algun jugador destacat, o simplement «Museu del Futbol Club Barcelona», tal com es deia abans de l'any 2000. Que el museu del Barça porti el nom d'una persona condemnada per corrupció perjudica la imatge de Catalunya, de Barcelona, del Barça i de l'esport. Per això no entenem que el PSC no permeti que aquest punt es voti avui. Pensem que no ha copsat prou bé la indignació de la ciutadania amb els temes de corrupció.

Amb relació a d'altres temes: amb relació al pla d'inspeccions massives de la seguretat social a l'esport de base, que està creant gravíssims problemes a molts

clubs. Nosaltres presentàvem un text alternatiu: una moció aprovada a l'Ajuntament de l'Hospitalet, presentada per PSC, Iniciativa - Esquerra Unida i Convergència i Unió. Enteníem que ens donava ja un consens bàsic fet, i que el redactat era més acurat, fruit del coneixement que els municipis tenen de la problemàtica que afecta l'esport. No s'ha acceptat. En tot cas, votarem el text que es proposa.

Tampoc s'ha acceptat l'esmena sobre el Centre de Tecnificació Esportiva d'Esplugues, que no volem que es traslladi, tal com diu la moció, i per això també la votarem, però amb la qual volíem que es recordés que el Parlament ja s'ha pronunciat en contra del trasllat, i en la qual demanàvem que el conseller de la Presidència comparegui a la Comissió d'Afers Institucionals per explicar la situació.

I tampoc s'ha acceptat, finalment, l'esmena que plantejava la conveniència d'estudiar la creació de la universitat de l'esport de Catalunya.

En canvi, sí que s'ha incorporat, per exemple, en el marc del rebuig a la llicència única, que nosaltres compartim, la presentació del recurs d'inconstitucionalitat, avalat pel dictamen del Consell de Garanties de 27 de novembre.

També, en el marc de la moratòria que vam aprovar dimecres sobre l'homologació de títols, la necessitat de donar una solució definitiva a les titulacions anteriors al 2008, que entenem que la fórmula definitiva passa per la Llei de les professions esportives en tràmit, i que aquí voldríem que hi hagués un ampli consens polític, però també un consens amb les federacions, amb l'INEFC i amb el col·legi de llicenciats.

És conegut que el meu grup no comparteix la necessitat dels jocs d'hivern. Per tant, hi votarem en contra –aquest és el punt que hi votarem en contra.

Però, en canvi, sí que considerem necessari instar el Govern a millorar les comunicacions per ferrocarril i per carretera amb el Pirineu i la resta del territori, hi hagi o no hi hagi jocs d'hivern. Aquesta esmena ha estat acceptada i, per tant, es podrà votar. Creiem que és important facilitar l'accés dels ciutadans del Pirineu a la resta del territori, i l'accés, lògicament, dels ciutadans de la resta del territori, també per practicar esports d'hivern i per altres motius, a les comarques del Pirineu.

També s'ha acceptat el fet que el Govern hagi de presentar un informe sobre les mesures d'acció positiva que han de facilitar la presència de dones en les professions esportives, tal com prescriu la Llei de les professions esportives.

I, finalment, s'hi ha incorporat un tema de dissortada actualitat, que nosaltres plantejàvem, també altres grups: la necessitat d'una condemna a la violència vinculada al món de l'esport. La violència és radicalment contradictòria amb els valors que defensa l'esport. Hem viscut situacions greus aquests darrers dies, i en el marc d'aquesta esmena també instem el Departament d'Interior a continuar la tasca, que som conscients que porta a terme des de fa anys el Cos de Mossos d'Esquadra, contra els grups violents que es mouen a

l'entorn de l'esport, fins que aquests grups puguin ser totalment desmantellats.

Per tant, una bona moció. Reiterem la felicitació. Creiem que hi pot haver un ampli consens, i ens sap greu que la nostra satisfacció no sigui total, perquè algunes esmenes que per nosaltres eren importants no han estat acceptades.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, secretari general de l'Esport, diputats, diputades, bé, sigui pel fet que és final d'any, o potser és final de legislatura, estem davant una moció resum dels dos anys que portem de legislatura pel que fa a matèria esportiva. Agrair, sobretot, la voluntat de consens per part tant del proponent com per part de la resta de grups, perquè considerem que l'esport és molt important. És tan important que des d'Esquerra Republicana sempre hem cregut en l'esport com una estructura veritable d'estat, hem procurat sempre donar la màxima rellevància als temes que representen el món esportiu.

I té molts problemes, malauradament en té molts, i com a més destacats podríem destacar, sobretot, el tema del finançament. És un dels temes que més preocupen, avui en dia, el nostre teixit esportiu. Pensem que en els darrers anys la disminució de les aportacions públiques en matèria esportiva al que són federacions, al que són clubs, s'han reduït dràsticament.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, proposem que, com que en els propers anys tot sembla indicar que aquesta disminució anirà a més –o, si més no, intentarem que no sigui inferior a la que hi ha ara, és a dir, considerem que ja més avall no podem anar, hem tocat terra en aquest aspecte–, com ja vam proposar en un punt al debat de política general, el Parlament, i sobretot el Govern de Catalunya, comenci a treballar una veritable llei de mecenatge esportiu. Però creiem que ha de ser una llei de mecenatge esportiu que doni resposta a tots els estrats de l'esport, no tan sols al de les grans competicions –aquests ja ho tenen solucionat; no en tenen, de problemes de finançament, aquesta gent–..., però sí al de l'esport de base, al club de ciutat, al club de poble. I ha de ser una llei que permeti que la perruqueria Paquita o la pastisseria Pepita, si dóna ics diners al club del seu barri, al club del seu poble, podrà tenir els beneficis fiscals suficients perquè sigui atractiu invertir en els seus clubs.

Un altre dels problemes que hem tingut i que mostra aquesta moció és el tema de la llicència única, un tema que preocupa, i molt, les federacions i els clubs del nostre país. Com tots saben, ja vam debatre aquest tema en una moció, i va quedar palès que estàvem tots, o la gran majoria del Parlament, en contra del tema de

la llicència única, i com en el debat de política general anterior es va demanar presentar recurs d'inconstitucionalitat contra l'LRSA, i ara ja tenim el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que avala el fet de presentar-hi aquest recurs. Desconec si a hores d'ara s'ha presentat, però pensem que cal, que cal fer-ho, i al més aviat possible.

Respecte al tema de les titulacions esportives, tal com s'ha dit, que és un dels problemes mediàtics que hi ha en aquests moments, dir que mirarem de buscar-hi una solució entre tots, i així ens hem compromès tots els diputats, arran de la modificació de la Llei 3/2008 –de la Llei de les professions de l'esport–, a buscar-hi una solució que clarifiqui el que és esport professional i el que és un professional de l'esport, del que és un voluntariat o de la gent que fa una tasca als nostres esports de base, sobretot perquè pensem que no es pot ficar tothom al mateix sac.

Suport, per descomptat, a qualsevol esdeveniment esportiu que representi una rellevància, un impacte econòmic i una vertebració del territori, i una repercussió mediàtica i mundial, sigui la que sigui: poden ser perfectament mundials, jocs del Mediterrani, jocs olímpics d'hivern, d'estiu, el que sigui. Creiem en l'esport, que és un dels grans aparadors que tenim.

I, per últim, per descomptat, condemnar qualsevol tipus de violència en el món de l'esport, sigui xenòfoba, sigui racista o intolerant. Creiem que l'esport no ha de ser ni pot ser paraigua de grups violents, i els darrers fets passats en els darrers temps ens demostren que s'hi ha de buscar una solució, i crec que la solució passa per l'educació i per la pedagogia en l'esport de base.

I creiem, per descomptat, en l'esport pels seus valors, perquè és salut i no deixa de ser un espectacle. I, sobretot, l'esport és vida.

Moltes gràcies, diputats, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta; senyores i senyors diputats; conseller; secretari general de l'Esport, senyor Tibau; senyor Ordeig. A la moció del senyor Ordeig hi ha de tot. Escolti'm, ha fet una moció que és difícil, és difícil no poder-li-ho votar tot a favor, perquè, clar, vostè ha fet aquí tot un *totum revolutum*, hi ha incorporat de tot: ha parlat de professionals de l'esport, de voluntaris, de dones esportistes, d'entitats i consells, de l'IVA, d'inspeccions, d'inversions, de *carreteres*, d'infraestructures esportives, d'esdeveniments esportius i de rebuig a la violència. Escolti'm, tot, aquí li ha cabut tot.

Doncs, bé, nosaltres votarem favorablement a la majoria dels punts d'aquesta moció, perquè creiem, com vostè esmenta en l'inici de la seva moció, que l'esport, doncs, és una activitat que té una influència molt positiva en el conjunt de la societat, que fa una tasca im-

portantíssima de cohesió i de formació en valors dels més joves, i, per tant, creiem que és important que es parli al Parlament també d'això.

Però nosaltres hi hem fet esmenes en un sentit molt concret, i és sobre la qüestió que avui en dia tenim a sobre de la taula, que és la necessitat de regular aquest sector de les entitats esportives i de la professionalització del sector de l'esport, per tal de posar-hi una mica d'ordre –una mica d'ordre–, que jo crec que és important.

És important perquè en aquests moments el que sí que hem vist és que hi ha un conflicte d'interessos entre aquells que es dediquen a l'activitat de l'esport des del punt de vista del voluntariat, i que, per tant, estan en una situació en molts casos d'irregularitat i d'alegalitat que és necessari ordenar.

I, per tant, ja li avanço que nosaltres no votarem a favor del rebuig a aquestes inspeccions, perquè sí que és cert que han tingut un impacte molt negatiu, però el que nosaltres creiem, tal com s'ha vist en les compareixences que hem tingut aquests dies en la comissió que veu aquesta reforma legislativa, és que és necessari establir una ordenació, un mínim límit. I estem d'acord que ha de ser el Govern de l'Estat qui posi allò que vostè anomenava l'altre dia una «tarifa plana», per tal que totes aquestes persones que es dediquen de forma voluntària, a través de la iniciativa social i de manera desinteressada, com a professionals de l'esport, doncs, tinguin una regulació que com a mínim no els mantingui en l'alegalitat i que garanteixi unes certes condicions en el desenvolupament de la seva tasca.

I, per altra banda, tenim tots els professionals de l'esport, aquests que ara s'hi feia referència, també, que s'haurien d'anomenar com a «tècnics de l'esport», que tenen una titulació, que volen dedicar-s'hi de manera professional, i als quals s'han d'atribuir una sèrie de regulacions diferents, i de consideracions o reconeixements de titulacions diferents. Per tant, nosaltres estem sobre això: creiem que aquesta és una regulació important que s'ha de fer en els propers mesos, i en això nosaltres ens afegirem al consens de tots els grups parlamentaris, per tal d'ordenar aquest sector d'una manera ajustada, no?

També volíem referir-nos al fet que tampoc entenem aquest rebuig sistemàtic a la llicència única. Escolti, si es tracta de simplificar procediments administratius! Ja sé que em diran que no, però és que no m'acaben de convèncer. Jo vull que em convencin que aquesta llicència única esportiva és negativa. Jo crec que, si amb una llicència es pot competir en el conjunt de les comunitats autònomes i en tot el territori d'Espanya, no entenc per què ens hem d'anar traient i compartimentant llicències esportives, que per nosaltres és molt més simple tenir-ne una i ja està.

Per altra banda, el tema del mecenatge. Atenció, perquè crec que aquesta no és una competència que tingui el Parlament de Catalunya, i molt menys segmentada en l'àmbit de l'esport. Per tant, nosaltres en aquesta proposta ens abstindrem, en el sentit que considerem no que sigui dolenta, tal com s'hi referia ara el senyor Donés, sinó que la regulació que es faci del mecenatge

com a tal pot estar incorrent en un conflicte de competències, i d'embolics ja en tenim prou.

Per tant, nosaltres votarem favorablement el conjunt de la moció, perquè incorpora moltíssimes coses, molt especialment aquelles que fan referència al rebuig de la violència, que aquests dies hem vist com s'han produït situacions rebutjables i lamentables en els esdeveniments esportius, i per molts altres dels punts que incorpora, que considerem importants, com també considerem important que es parli d'esport al Parlament de Catalunya, i que a més a més sigui una de les matèries que conciti un més gran consens.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, secretari general, diputats, diputades, en primer lloc, deixin-me agrair al diputat Ordeig la predisposició a negociar i sobretot a arribar a acords. Ja li anunciem d'entrada que votarem favorablement tots els punts de la moció que avui ens planteja. Per tant, estigui content, perquè ja veu que, informant-se, les coses surten i prosperen.

Bé, avui en dia de fet estem massa pendants de les diferències i poc de les coincidències, i el Parlament de Catalunya, un parlament divers i plural com el nostre, demostrarem que som capaços d'arribar a acords, i els diputats que m'han precedit així també ho han dit. Malauradament, em temo que no serà notícia. Els diputats, per això, estarem orgullosos de la feina, però no serà notícia el fet de coincidir i aportar coses noves al món de l'esport. Per tant, reitero el meu agraïment, i el faig extensiu a la resta de diputats que han participat en la moció.

Bé, és cert que aquesta moció, com ja han dit alguns diputats, la podríem definir com una relació dels principals temes que s'han debatut aquí, al Parlament, durant 2013 i 2014, i val la pena destacar-ne alguns. I ho faré per blocs, per facilitar una mica la comprensió d'aquesta moció.

Tenim un primer bloc, que són aquells aspectes en què ens han afectat les mesures preses per part del Govern espanyol: les inspeccions de la seguretat social, la llicència única esportiva, l'augment de l'IVA, i la reiterada reclamació d'una llei de mecenatge –cert: competència estatal, i que hem reclamat en el Congrés dels Diputats i que sempre se'ns ha negat reiteradament. Tots ells, temes que preocupen el sector: uns per una actitud desafortunada, per dir-ho d'una manera fina, i d'altres per falta d'acció, senzillament.

En un segon bloc tindríem els aspectes que van directament relacionats amb el Govern de Catalunya. Primer, la modificació de la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, en tràmit al Parlament, i que hi tindrem una feina i un repte molt important però ne-

cessari per al sector de l'esport. Dos, buscar solucions per ajudar aquest sector, ja siguin clubs, entitats, federacions, consells esportius, etcètera; en definitiva, tots els esportistes i professionals de l'esport que en general fan i valoren que sigui un pilar fonamental de l'estat del benestar, especialment, i, amb l'esmena a aquesta moció, per als infants i els joves, perquè recordem que cal tenir en compte l'esport com a eina de salut, cultura, cohesió social, educació i, sobretot, font de valors.

Bé, tindríem un tercer bloc que seria territori i esport, que avui en aquesta moció concretem en dos: el reiterat suport als Jocs del Mediterrani el 2017 a Tarragona, que així quedarà reflectit als pressupostos del 2015, aquest suport que s'hi dóna; i, 2, els Jocs Olímpics d'Hivern de Barcelona-Pirineus. De fet, avui mateix, en aquesta sessió plenària, portarem a debat, a proposta del diputat i alcalde de la Seu d'Urgell, una moció sobre polítiques específiques per a la muntanya, que reflecteix que des del nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens preocupa i ens ocupa aquest territori. Perquè defensem que es fan coses, i que se n'han de fer moltes.

Tenim casos d'èxit, com per exemple el programa Esport Blanc Escolar, un exemple de relació entre esport, territori i ensenyament; un programa que ha funcionat en les tres comarques pioneres: l'Alt Urgell, la Cerdanya i la Vall d'Aran, que ara serà extensiu a altres comarques com són els Pallars, l'Alta Ribagorça, el Solsonès, el Berguedà i el Ripollès. Per tant, posem en valor les coses que funcionen, que s'estan fent bé al món de l'esport, vinculades al nostre territori. Tot això perquè nosaltres creiem en el nostre país, el seu territori i la seva gent; per això el nostre suport, amb aquest punt de vista de territori i esport.

I quart i últim bloc, i molt important: l'esport, el reconeixement de l'esport, del sector en general, però d'un esport sense violència. És així que hem presentat una esmena en aquest punt, i que sumarem amb d'altres grups que hi han participat, i que de fet després el Parlament farà una declaració amb relació a aquest tema que tant ens preocupa i que últimament hem tingut i hem patit.

Bé, en resum, avui aprofitem una moció que, primer, reivindica aquells problemes que pateix el món de l'esport i intentem buscar-hi solucions, i, 2, posem en valor l'esport de casa nostra a tots –a tots– els nivells.

I acabo com he començat: donant les gràcies al diputat Ordeig, a la resta de diputats participants de la moció, i desitjant que, si som capaços de coincidir en una matèria tan important i rellevant com l'esport, no només perquè siguem a vigílies de Nadal, a tocar, sinó perquè realment hi creiem, i espero que siguem capaços en un futur pròxim d'arribar a acords en aquesta matèria, i en moltes d'altres.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Gràcies, presidenta, conseller, secretari general de l'Esport, diputats, diputades. En primer lugar, desde el Partido Popular queremos expresar nuestra más enérgica condena por los actos de violencia ocurridos en los últimos días en el mundo del deporte.

Desde el Partido Popular somos conscientes de la importancia de los clubs y las federaciones catalanas, y que aún es más importante garantizar la viabilidad de estas instituciones por la labor que realizan para decenas de miles de niños y niñas, y personas adultas. Vamos a hacer todo lo que esté en nuestra mano para que no se vea alterada su labor en el deporte, pero lo que no va a hacer el Partido Popular es utilizar el deporte para un interés político.

Señores y señoras diputadas, esta moción es un popurrí de intenciones, buenas intenciones, pero muchas intenciones. Esta moción nos preocupa mucho porque el deporte se merece más que esta moción. Desde el Partido Popular creemos que el mundo del deporte se merece más que cuarenta y cinco minutos de debate para tantos puntos y tan variados. Estamos hablando de cosas muy serias, que el Partido Popular puede estar de acuerdo o no, pero el deporte se merece algo más.

Vamos a empezar de nuevo, como el día de la marmota. La licencia única, la recuerdan todos, una vez más utilizada como método para cargar contra el Gobierno y el Partido Popular y todo lo que suena a Estado español. Miren, ¿han explicado que en este proyecto de ley el nuevo texto atribuye a la federación autonómica la competencia para expedir licencias deportivas y el Consejo de Estado ha manifestado que él mismo respeta las competencias autonómicas?

Esta modificación contribuirá a agilizar la expedición de licencias en todo el territorio nacional y a abaratar los costes de los servicios asociados a las mismas, además de reducir la litigiosidad entre las federaciones territoriales y nacionales en los procedimientos electorales.

El documento que expedirán las federaciones territoriales, salvo casos excepcionales, permitirá que los federados de cada comunidad tengan un documento administrativo válido para todo el territorio nacional, sin necesidad de solicitar otro cuando compitan en otras comunidades autónomas o en competiciones nacionales.

El Consejo Superior de Deportes financiará las pasarelas informáticas para facilitar la expedición de las licencias, el adecuado reparto de las cuotas entre las federaciones territoriales y nacionales, agilizando los expedientes del cobro y el reparto entre ambas, aunque serán las propias federaciones territoriales y nacionales las que determinen los criterios de compensación económica en caso de ser necesaria.

Dejen ya de amedrentar a las federaciones y a los clubs con estas falacias. Ustedes no ven a los deportistas como deportistas.

Otra: inspecciones a los clubs. Todas las inspecciones realizadas en Cataluña se originaron por denuncias de trabajadores. Por cierto, ¿saben en qué año se inicia-

ron las primeras inspecciones en el mundo del deporte? En el año 2010. ¿Quién gobernaba en el año 2010 en el Estado y en el Parlament? El Partido Socialista.

Miren, les recomiendo que le pregunten y se asesoren por una persona que tienen muy cerca, que en ese momento tenía la máxima responsabilidad de trabajo en el Estado. ¡Ojo!, no critico su actuación, porque fue la correcta como máximo responsable en esa materia; la misma actuación que está realizando el actual Gobierno del Estado. No podemos decirles a los inspectores de trabajo que no cumplan con sus obligaciones, estarían cometiendo prevaricación.

¿Qué pensarán sindicatos, la patronal, los trabajadores, la sociedad en general sobre estas actuaciones que solicitan en este punto de la moción? Dejen de hacer demagogia con estos temas tan importantes y delicados como este y no confundan a las personas del mundo del deporte. La inspección de trabajo se creó para proteger a los trabajadores. Los datos que tenemos es que de cada cien trabajadores cuestionados sobre si tenían relación laboral o no, por recibir compensaciones como esa, solo el 20 por ciento tenían que darse de alta en la seguridad social. En un total saltaron entre quince o veinte clubs profesionales, el 90 por ciento se regularizaron voluntariamente, más de dos mil personas regularizaron su situación laboral, solo afectó a personal laboral que superara el salario mínimo interprofesional, sobre dietas nunca se actuó.

Dejen ya de amedrentar a las federaciones y clubs con sus falacias y mentiras. Ustedes no ven a las federaciones como gestores y a los deportistas como deportistas, los ven como posibles votos. Bueno, también es legítimo, pero no efectivo para el deporte.

También hay un punto que me llama la atención: el apoyo económico con la coletilla de siempre –«de acuerdo con la disponibilidad presupuestaria para el impulso de los juegos de invierno de Barcelona Pirineos». Seamos serios, primero tendrán que presentar la candidatura y la tendrá que presentar la ciudad de Barcelona, porque a día de hoy no se ha presentado nada.

En este Parlamento se está actuando de una manera muy simple pero muy eficaz para confundir al mundo del deporte. La mejor manera de tapar la verdad es rodeándola de mentiras, que es lo que se está practicando desde este Gobierno de la Generalitat con el beneplácito del PSC, con esta moción, para que las federaciones y deportistas no sepan la verdad. Pero la mentira, les aseguro, tiene muy poco recorrido. Y desde el Partido Popular se está trabajando para que se sepa la verdad.

De todas maneras, el Partido Popular votará a favor varios puntos de esta moción.

Muchas gracias, presidenta, *conseller*.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Molt breument. Aquest és, efectivament, un país esportiu, no només per tota la gent que hi dedica bona part del seu temps de forma professional, de forma no professional, de forma voluntària, sinó perquè és un país que estima, que practica l'esport en moltes i múltiples varietats. Prova en són les diferents federacions catalanes dels esports més variats, algunes reconegudes internacionalment, altres no.

Pràctica esportiva és una cosa; en tot cas, els macroesdeveniments esportius com a excusa per reactivar econòmicament una ciutat o una regió són una altra cosa. Podria ser l'esport, podria ser la música, podria ser qualsevol altra..., és una altra cosa. Nosaltres pensem que és un model, el model de reactivar una regió, una ciutat a través de la celebració d'uns jocs internacionals, reactivar-la econòmicament, fer-li noves infraestructures esportives, vials, de ciutat, de regió, és una pràctica o és un model caduc, que aquest estiu s'ha demostrat enmig d'una crisi econòmica enorme al Brasil que no funciona, que no només no funciona, sinó que indignen profundament la població, els milions que es poden arribar a gastar per a un esdeveniment, en aquest cas, esportiu, com podria ser d'una altra doctrina. Però, en tot cas, una excusa puntual en el temps per reactivar la ciutat. Això és un model que va funcionar o no sé si va funcionar en el seu moment, però que ara mateix, enmig d'aquesta crisi, està esgotat.

Nosaltres vam votar, igual que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, a favor de donar suport a Tarragona 2017, si no m'equivoco, perquè se'ns va especificar exactament quina era la despesa, quines eren les infraestructures que quedaven per completar. El que no farem en cap cas és donar suport a Barcelona, als jocs d'hivern de Barcelona dos mil vint-i-no-sé-quants, perquè no creiem que als Pirineus els calgui justament una celebració esportiva per reactivar la regió. Li calen moltes altres coses, moltíssimes, però no pas uns jocs d'hivern que siguin l'excusa per invertir a la regió, sinó que li calen moltes altres coses.

Nosaltres ens oposarem i ens oposem, òbviament, també al mandat o a l'imperatiu de la llicència única i a la desaparició progressiva o, diguéssim, a l'esllanguiment progressiu de les federacions catalanes. Tenen vida, tenen gent, funcionen, funcionen amb el que tenen, però, a més a més, funcionen amb un gran actiu, que és la gent que les fa funcionar. I, per tant, una cosa que funciona més val no tocar-la, i, òbviament, que no entri en la dinàmica de centralisme, que és la política general del Partit Popular per a tot, siguin federacions, siguin polítiques de qualsevol tipus.

I, òbviament, nosaltres ja entenem que és la inspecció del treball; ja entenem que, a més a més, és un dret social, és un dret laboral; ja entenem que defensa els treballadors i les treballadores. Home, però justament en una professió de la qual justament estem parlant de com regular-la, de com afiliar-la a la seguretat social, de com establir què és la pràctica voluntària, què és la pràctica remunerada..., justament ho estem parlant en aquests moments; no ens sembla la millor manera fer ràtzies com la que hi va haver fa poc contra les fede-

racions i contra els clubs esportius per veure si tenien regularitzat tot el que no havien, òbviamment, pogut regularitzar.

I també, òbviamment, votarem a favor de totes les propostes que rebutgen la violència en l'esport –violència a l'esport–, i, per tant, record a Aitor Zabaleta i a Jimmy, els dos nois assassinats per grups violents d'ideologia ultranacionalista i feixista. I també, no oblidem que, més enllà de la violència que acaba amb morts, de la violència que acaba amb víctimes, hi ha a l'esport, cosa que no li és propi, perquè l'esport és una escola de valors totalment diferents a això, hi ha un abús reiterat del racisme, d'insults, a l'esport, que s'ha d'eradicar. Perquè l'esport si alguna cosa és, la pràctica de base de l'esport si alguna cosa és és una escola de valors totalment diferents al racisme o al feixisme.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bé, molt ràpidament. Al senyor Bosch dir-li: si hem de començar a dir al Barça com ha de fer les coses des d'acords parlamentaris –entitat privada–, si li hem de dir al Llagostera com ha de fer les coses i qui té els seus socis, qui són, què fan, on van... Entitat privada, autonomia privada. Diferent dels incidents en esdeveniments públics, eh?, i a més a més, amb actituds, amb conductes il·legals. Per tant, jo crec que hem de diferenciar, perquè, si no, no té aturador, això.

I em sap greu i, per tant, jo li deia: «Home, si li accepto l'esmena, és que li haig de votar a favor i, per tant, això vol dir que estic d'acord amb l'intervencionisme parlamentari en tots els clubs del país.» Tots, eh? No el Barça, que és el que surt a la premsa, tots. I llavors, la temptació és molt gran. Per tant..., i llavors li dic: «Home, presenti-ho» –que ja ho ha fet– «a proposta de resolució al Parlament i llavors, escolta, podem fer la votació.»

Ha introduït una esmena molt important: les dones, foment de l'esport femení, que també jo crec que està en dificultats, eh?, perquè calen polítiques positives i cal invertir-hi recursos.

El senyor Donés ja ha comentat la importància del foment..., d'intentar no reduir més de la mitjana del que reduïm el pressupost de la Generalitat en esport federat i esport escolar, perquè, si no, llavors donem un missatge no el més òptim.

Vejam, faig aquí un genèric Ciutadans, PP; us ajunto perquè més o menys... Si inspeccions de la seguretat social: escolti, nosaltres demanem, primer, moratòria i demanem una regulació, no el regal de Reis perquè ningú miri res i perquè fem el que vulguem. No. Qui és professional que pagui, que ja hi ha recursos, d'acord? Esport d'alta competició, que pagui. Si hi ha una denúncia d'algú perquè ha fet alguna cosa manifestament malament en esport professional, escolti, doncs, haurà d'actuar com en qualsevol altre lloc. Pe-

rò no ens estem referint a això. L'esport d'aquest país s'aguanta gràcies, precisament, en molt bona part, als que no són professionals, que vol dir voluntaris, que vol dir persones que fan col·laboracions molt puntuals. I, per tant, estem demanant una regulació específica. I els dirigents del Partit Popular en matèria esportiva a Madrid també pensen que cal una regulació específica. El que passa, que aquí estem amb la lluita eterna entre sector econòmic..., entre els dirigents polítics econòmics o de treball i els de matèria esportiva, que volen, evidentment, trobar una solució efectiva. Perquè, si no, és impossible.

La llicència única esportiva: és que, sap què passa? Que si apliquem la llicència única esportiva la meitat de les federacions, les catalanes, han d'abaixar la persiana. Perquè si algunes ja estan a punt de tancar i estan amb moltes dificultats –seixanta-nou federacions–, part dels ingressos vénen de l'expedició de llicències, no ens equivoquem, deixant de banda que és competència catalana. Catalunya té competències en matèria esportiva, i, per tant, les llicències que afecten competicions catalanes les han d'expedir les federacions catalanes. I aquí és on nosaltres també diem: «Escolta, no cal pas fer més alarmisme del necessari, però busquem amb les federacions que fins ara ho han fet bé, i les catalanes han aportat molts esportistes en competicions internacionals per arreglar-ho.» Fem-ho.

I per últim –presidenta, m'allargaré molt poquet–, dir-li, evidentment, dels jocs de Barcelona Pirineus en podem parlar molt, però, escolti, definim el model. Però és que, evidentment, serà si Barcelona vol –si Barcelona vol. Evidentment, això també ho hem dit.

I llavors, per últim, només comentar: agrair també les esmenes sobre la violència a l'esport i el manifest que aprovarem.

I llavors, a la senyora de Convergència, la senyora Senserrich, també comentar-li: exigència al Govern; intentem informar-nos, però la nostra feina és exigència al Govern, al d'aquí i al de Madrid, eh?, i llavors negociació.

I sap què és la nostra principal prioritat d'aquesta moció? És intentar que el Govern es faci seves les nostres propostes. I per això hem o rebaixat alguna proposta, és cert, i en altres ens hem mantingut fermes, i vostè les ha acceptat. I per això li ho he agraït; li ho he agraït en privat i li ho agraïxo en públic. Per tant, moltes gràcies, crec que és el millor que podríem fer pel món de l'esport i el que ens estan demanant.

Gràcies, diputades, diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Presidenta, per demanar votació separada del punt 3, del punt 5 i del punt 7.

La presidenta

D'acord. (*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*)
Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Votació separada del punt 15.a.

La presidenta

Molt bé. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)
Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Afegir-hi el 16 i el 6.

(*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

El 15.a, em sembla que ha dit també el senyor Arrufat.
Doncs, el 15.a votació separada.

La presidenta

Perfecte.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació de la moció.

Votarem, en primer lloc, el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 25 en contra.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 en contra.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 9 abstencions.

Votem el punt 15.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 15 en contra.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna de la violència en l'esport (tram. 401-00021/10)

Donarem lectura ara de la Declaració del Parlament de Catalunya de condemna de la violència en l'esport. Té la paraula per a la seva lectura el secretari primer.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «L'esport ha esdevingut, per la seva importància dins la societat, un instrument fonamental per a la transmissió de certs valors imprescindibles per a una ciutadania sana i cohesionada. El respecte mutu, l'esforç, la constància, l'autodisciplina, el treball en equip, la convivència, l'esportivitat, el joc net i el respecte a les normes són alguns dels valors que es troben en l'esport i que es potencien quan les persones el practiquen.

»Sovint, però, hi ha en el món de l'esport situacions i actituds que no afavoreixen gens la transmissió d'aquests valors, projecten una imatge de l'esport molt allunyada del que realment representa i transmeten missatges negatius als qui el practiquen com a aficionats, principalment infants i joves.

»Recentment, s'han viscut a l'Estat espanyol algunes d'aquestes situacions reprovables, amb fets d'una especial gravetat que, tot i ser molt puntuals i aïllats, perjudiquen tot el que el món de l'esport és i representa. Aquests fets, ocorreguts a Madrid i a Barcelona, mereixen tot el rebuig possible i una condemna ferma de tota la societat i de tots els poders públics. Cap agressió no pot quedar impune. Totes les agressions mereixen el rebuig social, amb un èmfasi especial si tenen vinculació amb la competitivitat esportiva i posen en risc vides humanes.

»Tot i les accions posades en marxa al llarg dels anys per a la promoció dels valors que comporta la pràctica esportiva, cal continuar incidint-hi. En aquesta tasca, tant les administracions públiques com el món de l'esport *amateur* i de l'esport professional hi tenen una gran responsabilitat.

»El Parlament de Catalunya, en aquest sentit, en el marc del rebuig a la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància:

»Condemna fermament tots els actes de violència, racisme, xenofòbia i intolerància que es produeixen a l'entorn de l'esport, que té precisament uns objectius oposats a aquestes xacres socials.

»I proclama la necessitat que el món de l'esport i les administracions públiques sumin esforços per a fer desaparèixer qualsevol símptoma de violència, racisme, xenofòbia i intolerància de la quotidianitat de l'esport.

»Palau del Parlament, 19 de desembre de 2014.»

La presidenta

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals amb relació a la violència contra les dones, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals amb relació a la violència contra les dones (tram. 302-00230/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas. *(Pausa.)* Ja pot començar. Senyora Ribas, sí, ja pot començar.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats, fa deu anys, ara, que es va aprovar la Llei orgànica contra la violència contra les dones a l'Estat; en fa sis que es va aprovar la catalana.

En aquells anys es va fer un esforç important per abordar la violència masclista canviant-la de lògica, traient-la de la lògica de la violència domèstica, dels crims passionals, i passant-la a la lògica de la desigualtat de gènere. Amb la llei del 2008, la catalana, vam aconseguir també que s'ampliés l'acció pública cap a un ventall molt més ampli del que són les violències, i que des d'aleshores s'entengui que les violències masclistes també són l'assetjament, també són les agressions sexuals, també és la violència econòmica, també és la mutilació genital.

En aquests anys han passat moltes coses. S'ha avançat en aquesta conscienciació social respecte d'aquell canvi important que es va fer fa deu anys i sis anys, i hem tingut aquestes lleis i aquestes eines. Però en aquests anys també hi ha hagut canvis de govern, canvis de govern a Madrid i canvis de govern a Catalunya. I amb aquests canvis de govern hi ha hagut canvis en els conceptes de l'abordatge de les violències. Amb aquests canvis de violents..., de violents, no, de governs, hi ha hagut també una implementació curta d'aquestes lleis, o no arribar a implementar tots els recursos que ens donen aquestes lleis, i també hi ha hagut retallades de recursos. I retallar en despesa en l'abordatge en la violència té efectes, té impacte. I no es pot ser feminista i ser acrític davant d'això.

Permetin-me llegir-los literalment uns paràgrafs d'un article d'una companya nostra i referent, la Maria de la Fuente, que ens diu: «Tenim uns operadors policials o jurídics sense mitjans ni formació per calibrar el risc; un sistema educatiu que, contra les dades, considera que el masclisme és marginal i no problemàtic; uns mitjans escampant porqueria sexista d'alta rendibilitat econòmica; un neomasclisme emergent que, emparat sota el miratge de la igualtat, porta a l'absurd la victimització dels homes en els moments de separació, i, sobretot, un govern autonòmic que ha desmantellat la transversalitat en les polítiques, i un govern central amb una agenda clarament de política antifeminista. Potser sensibilitzar ja no és fer consens, sinó fer con-

flicte. Potser ja n'hi ha hagut prou de dir que estem en contra de la violència. Potser ara toca identificar-la, més enllà de les seves manifestacions extremes, i assenyalar els responsables que no s'estiguin abordant en tota la seva gravetat.»

En aquest sentit vam fer la interpellació, i en aquest sentit hem fet aquesta moció: per dir que hi ha coses que cal fer i no s'estan fent, per identificar totes les violències i totes les seves víctimes, i per no ser neutrals. No només podem tenir consensos el 25 de novembre, posar-nos llaços i fer manifestos. No només podem tenir consensos en el que votarem avui aquí, que s'agrairà que hi hagi aquests consensos. Hem d'estar mantenint la pressió i els consensos durant tot l'any. I, si no, la pressió.

Per tant, amb aquesta moció plantejem que hi hagi recursos; que hi hagi personal suficient per a aquests serveis i per a l'atenció i per a la prevenció de la violència masclista, de les violències masclistes; que hi hagi formació per al personal; que hi hagi dades, informació, com estudis sobre els motius de les baixes ràtios que tenim actualment de les ordres de protecció en el nostre sistema de justícia –baixíssimes–; o sobre l'informe anual del Departament d'Interior, de totes les seves dades i totes les seves accions; o la segona Enquesta de violència masclista durant l'any vinent; o valoració de mesures en l'àmbit laboral que s'estan duent a terme, tant per evitar la violència en l'àmbit laboral com per a la inserció laboral de les dones víctimes de la violència.

Mesures, per tant, de recursos, de personal, de serveis, de formació, d'informació i de sensibilització, amb més campanyes de l'ICD, amb més qualitat en la informació que s'ofereix des de les institucions, i també amb més exigència de la paritat en els nostres mitjans de comunicació públics, perquè no es pot donar la sensació que la paritat i que l'abordatge de la violència i que la lluita contra la violència ja no són una prioritat al nostre país.

Però la proposta principal que fem en aquesta moció és el primer punt, és la proposta de fer un acord social i polític per a l'eradicació de la violència masclista, que, precisament, ens permeti superar aquestes barres que, com els dèiem, creiem que els actuals governs estan sent incapaços de vèncer, i que tornem a situar la lluita contra la violència masclista com una prioritat de país.

Ens felicitem, crec que ens haurem de felicitar totes i tots, que, segurament, molts d'aquests punts seran aprovats per amplis consensos o per unanimitat. Convertim aquests amplis consensos i unanimitat en uns amplis consensos i unanimitat durant tot l'any, per fer frontal prioritat la lluita contra una xacra i contra un atac a un dret humà, com és el de la integritat física de la meitat de la població, com és el que ens passa actualment amb la violència contra les dones.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bé, per defensar les esmenes presentades, per defensar la mateixa moció i per donar les gràcies, òbviament –no només presentades, sinó acceptades–, i, com deia la Marta, amb la reflexió llarga i fonda sobre què implica viure encara sota les múltiples desigualtats d'una societat també profundament patriarcal.

I, com deia també la diputada Marta Ribas, és veritat que el més essencial són molts punts, afortunadament. Però, òbviament, és aquesta Taula per l'Acord Social i Polític, des de la perspectiva també que la violència sexista, la violència masclista, la violència patriarcal no és únicament responsabilitat de les institucions i els governs, sinó que afecta i ens coresponsabilitza a tota la societat, però especialment, i òbviament, als poders públics.

I, entre d'altres, també podríem destacar que es refaci el Programa d'intervenció integral, aquell que va anular el conseller Felip Puig, la personació com a acusació popular; que s'apliqui, en la tesi del paper mullat, allò que aprova aquesta cambra, com l'Observatori Català de Justícia contra la Violència Masclista; que s'avaluï d'una vegada l'impacte específic de l'austeritat sobre les dones, és a dir, com afecta la feminització de la crisi, la feminització de la desigualtat, la feminització de la pobresa, entre altres moltes eines que haurien de permetre prevenir molt més i millor, educar, assistir, combatre i reparar.

És obvi que tota violència sempre és una estratègia de poder, de submissió, d'imposició i de dominació. La violència masclista ho és, en totes les seves fesomies, les directes i les més subtils. I a vegades és dolorós contemplar la normalitat, la inèrcia, l'anomia o la indolència amb què, malauradament, convivim quotidianament.

La violència masclista, sexista, patriarcal és obvi que és un problema d'origen sociocultural, també socioeconòmic, que el trobem a l'escola, al treball, al carrer, als mitjans de comunicació, dins de les nostres llars, i també dins dels moviments polítics i socials. I, per tant, cal capgirar absolutament..., un gir de cent vuitanta graus en els patrons de mentalitat, de valors i de conducta, que ens permetin eradicar-la.

Insistim, també, que el que veiem és la violència més salvatge i més feréstega, la que llegim a mitjans de comunicació, però el patriarcat, finalment, té formes molt subtils i molt sibillines, té la cara dura i la cara tova, té les formes matusseres i també sofisticades, amb múltiples formes que tots coneixem, ja sigui al treball, a casa o al carrer.

Per tant, també, ple suport a la moció, però també el context de què és allò que fa i desfà, sobretot, el Govern, perquè l'omissió, no fer, també és una forma terrible de fer, segurament la pitjor.

I, com denunciava també el moviment feminista del nostre país –el qual penso que totes i tots hauríem de celebrar..., tot el que ha aportat el feminisme a la nostra societat–, caldria recordar aquelles retallades que s'han patit en l'àmbit, precisament, de l'eradicació de

la violència masclista: retallades en el servei d'intervenció especialitzada en violència masclista –el SIE– i retallades en el servei d'acolliment i recuperació per a dones víctimes de la violència masclista –el SARV–; també alguns acords de transferència, externalització –alguns d'aquests programes, no?, derivaran en «la Caixa»–; retallades pressupostàries, també, destinades a aquestes polítiques i que han suposat una reducció del 22 per cent del pressupost en els dos darrers anys, i també reduir la plantilla dels jutjats de violència de gènere en un 20 per cent; disminució del pressupost de l'Institut Català de les Dones; ja hem dit abans, també, la supressió del programa d'abordatge integral; retallades en l'acompanyament i recuperació de les víctimes de violència de gènere; manca de programes d'atenció a dones menors víctimes de violència masclista; manca de programes d'atenció i acompanyament a nens i nenes víctimes en els entorns de la violència masclista, i falta d'inversió suficient en la prevenció.

És impossible no acabar aquesta intervenció amb un record, òbviament, a les vint-i-dues dones assassinades arreu dels Països Catalans en el present any, extensible, òbviament, a totes les dones assassinades a l'Estat espanyol i arreu del món, en les lògiques del feminicidi i del càstig permanent que implica el patriarcat, en la seva lògica de dominació, d'imposició, i de violència formal i informal, visible i invisible, contra les dones.

I una reflexió final que afecta la meitat de la humanitat, que suposo que som els homes, que és que el patriarcat també ens castiga, i ens altera, i ens modula a nosaltres.

Moltes gràcies al Grup d'Iniciativa per la present moció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bé, bon dia a tothom. Disculpin la veu, però és que estic una mica afònica, però intentaré que se m'entengui perfectament.

Els adreço una pregunta: hauríem pogut evitar que a Catalunya aquest any hagin mort assassinades 14 dones, i que des del 2003 ja siguin 125 en total, a mans d'uns homes amb els quals havien compartit part o tota la seva vida fins aquell moment? Una mitjana de 125.000 denúncies per any, 12.000 consultes de telèfon d'atenció al 012, més de 8.200 trucades al 900 900 120 i 26.713 casos oberts a finals del 2013 a casa nostra. L'enquesta de violència masclista a Catalunya del 2010 ja reflecteix que una de cada quatre dones havia patit una agressió masclista d'especial gravetat al llarg de la seva vida. L'OMS aporta dades similars arreu del món. Ho hauríem pogut evitar?

Però també hi ha una violència silenciosa que pateixen moltes dones i que no està recollida, com és la

que té lloc a l'àmbit laboral o comunitari, o l'assetjament sexual. Fa pocs dies va morir un jove seguidor d'un equip de futbol estatal, fet dramàtic i inacceptable, i un altre d'apunyalat. Doncs, el ressò mediàtic d'aquests fets ha estat molt diferent del que va tenir l'assassinat de dos dones en mans de les seves parelles i l'apunyalament d'una tercera en el mateix període. Les portades dels diaris, els informes televisius, les tertúlies, anaven a vessar de la relació entre violència i esport, i, evidentment, no ha passat el mateix amb l'assassinat d'aquestes dones. Per què no se'n fa el mateix ressò? Doncs, perquè les agressions sexuals, la violència en l'àmbit de la parella i els abusos a menors encara són ignorats. A més, la violència s'ha naturalitzat.

Per tant, tenim un greu problema, i no voler-lo veure no significa que no existeixi. Les estructures de poder patriarcals trontollen, però no acaben de caure. I aquests dies de festes només cal mirar els anuncis de joguines. Ens omplim la boca amb la paraula «coeducació», però no lluïtem prou contra una publicitat que adoctrina la consciència de les nostres criatures amb un imaginari artificial que després gairebé és irreversible. Per als nens, cotxes, competició, jocs de guerra, autonomia; per a nenes, l'aspecte físic, cuidar-se, la bellesa, la llar, la maternitat, anar de compres. És això, el que estem veient aquests dies als anuncis televisius.

És bàsica i imprescindible la prevenció i educar els nois i noies amb sentit crític, i que siguin capaços de superar aquests estereotips de gènere. I és el contingut especialment sobre prevenció el que més hem trobat a faltar en la seva moció, però com que era molt extensa ja ens hi centrarem en una altra ocasió –esperem–, perquè creiem que les quatre potes imprescindibles de la lluita contra la violència masculista haurien de ser: primer, prevenció i sensibilització; segon, formació dels i les professionals; tres, actuacions concretes d'acompanyament i reparació, i quatre, una justícia ràpida i eficaç. Aquestes tres potes trobem que estan ben tractades a la moció; algunes, amb una certa ambigüïtat, que hem mirat de recollir en les nostres esmenes. I creiem que amb la feina conjunta, realment, ha sortit un text que és prou encertat per lluitar contra la violència masculista.

Una de les nostres aportacions al debat, i que no ha estat acceptada, era que, d'aquesta taula d'acord social i polític que volen impulsar, nosaltres creiem que n'havien de formar part explícitament els operadors jurídics, perquè les lleis parlen, són instruments necessaris, i qui les fa complir hi hauria de ser present, en aquest acord –molt present. Potser així aconseguiríem que no succeís que un 33 per cent de les dones que havia denunciat no tenia protecció. Tot i així, hi votarem a favor. Pensem que una dona, quan fa el pas de denunciar..., s'ha de posar de seguida en funcionament tot un protocol que la faci sentir realment segura, i que pugui rebre una atenció integral, però també que la justícia actuï ràpidament i eficaçment.

I pel que fa al SIE i al SARV, vostès volen recuperar tal qual els serveis i el nombre de professionals que operen a Catalunya, i nosaltres considerem que el millor seria, com ja hem anat reiterant, en primer

lloc, realitzar una avaluació qualitativa i quantitativa del funcionament i la gestió de cada SIE, amb tots els agents implicats, per redefinir, si cal, el nombre de professionals i els processos en la gestió, de manera que cada territori pugui valorar quina és la forma més eficient de funcionament.

Senyors i senyores, recordem que les dones no som un col·lectiu, som la meitat de la població, i, per tant, reclamem ser ciutadanes de primera, poder viure sense violència, amb dignitat i amb igualtat d'oportunitats. Fem que cada vegada que assassinen una dona no ens hàgim de preguntar: «Ho hauríem pogut evitar?» Prou violència, tolerància zero.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputadas, diputados, Ciutadans votará favorablemente a esta moción propuesta por Iniciativa sobre violencia machista, puesto que es una moción justa, oportuna y, desgraciadamente, más necesaria que nunca por el incremento en el número de víctimas de violencia machista en Cataluña en este año que acaba, y que esperemos que no sume ni una víctima más en lo que queda de año. Desde aquí, vaya nuestro homenaje y solidaridad con ellas y con las familias de cada una de ellas.

No podemos hablar, en el tiempo que tenemos para la intervención, de la totalidad de la moción, pero sí expresar y adherirnos a lo solicitado en la misma, que básicamente se resume en un compromiso de todas las fuerzas políticas de este Parlamento para visibilizar, estudiar y coordinar, mediante la constitución de una mesa para el acuerdo social y político para la erradicación de la violencia machista..., para mostrar el rechazo firme y unánime sobre la violencia contra la mujer de este Parlamento y de todos los grupos parlamentarios que lo componen; rehacer el Programa de intervención integral contra la violencia machista, para evitar y prever más acciones contra el incremento de muertes producidas en el 2014.

Una moción que insta el Govern a continuar personándose en los procedimientos penales de violencia machista en caso de muertes de mujeres y niños e informar en sede parlamentaria, para darle la importancia que tiene a este asunto y mostrar el seguimiento que el Govern hace de este asunto. Agradecemos a la señora Marta Ribas que haya aceptado nuestra enmienda en este punto –que era esta, precisamente–, la obligación del Gobierno de informar, en sede parlamentaria, de las acciones emprendidas como acusación popular al respecto, para darle la importancia que tiene, para informar a los grupos de la verdadera implicación y el seguimiento que hace el Gobierno en este asunto.

Prevé también esta moción la implicación y coordinación de los departamentos de Justicia, Bienestar, Ensenyament, Treball, Economia e Interior para dotar de recursos suficientes todas aquellas políticas que ya es-

tán en marcha y las que se acuerde implementar para que efectivamente funcionen, porque sin dinero, con menos personal, privatizando servicios –como está ocurriendo en algunos casos, como en el de inserción laboral para víctimas de violencia de género–, no es posible luchar efectivamente contra esta lacra que padecemos, que no solo la padecen las mujeres, sino que la padece toda la sociedad.

Quería hacer mención, también, de las víctimas invisibles del machismo, de todas aquellas víctimas que no se contabilizan, las víctimas indirectas de la violencia machista, que no se sabe cuántas son, porque nadie las cuenta. Solo los hijos se incluyen, pero están las madres, están los hermanos, están los amigos, está la gente que pasaba por allí, de estas mujeres víctimas de la violencia machista.

Y también, y para terminar, es importante que se establezcan las ayudas económicas necesarias a las víctimas de maltrato, porque no puede haber una verdadera independencia y una verdadera libertad, una verdadera seguridad para estas víctimas, sin una independencia económica de aquel marido o compañero que las maltrata. Y es preocupante que muchas de ellas, y lo están denunciando los jueces, después de haber denunciado a su agresor, vuelvan con ellos. Y es allí, en muchos casos, donde se producen las agresiones con resultado de muerte. Quizás el motivo económico es el determinante para su vuelta con el agresor. Convendría estudiar si es efectivamente así.

Es fundamental, también, la educación en los niños desde la primera infancia, así como la formación de todas las personas –funcionarios de justicia, abogados, cuerpos de seguridad– directamente relacionadas con las víctimas, para garantizar una atención adecuada desde el primer momento. Es importante, por ello, aunar esfuerzos, dejar diferencias partidistas de lado y esforzarse por hacer una auténtica política de erradicación de la violencia machista, de género, o violencia contra la mujer.

Nada más.

Muchas gracias, y esperamos que se apruebe la moción al completo.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, conseller d'Interior, consellera de Benestar i, per tant, de l'Institut Català de les Dones, la veritat és que es fa difícil poder sortir aquí al faristol i defensar o parlar d'una moció que deu tenir quaranta-set punts –per tant, no és una moció, sinó que senzillament és un programa electoral– i que, a més a més, abasta tots els departaments de..., bàsicament, tots els departaments de la Generalitat de Catalunya. Agrair, això sí, no obstant, a la diputada d'Iniciativa, doncs, la bona voluntat i bona predisposició que ha tingut des del primer moment a

intentar arribar al màxim d'acords en la majoria o en la totalitat dels seus punts.

I m'explicaré. Hem intentat arribar als màxims acords, perquè la realitat és que la pràctica totalitat d'aquesta moció són polítiques que en aquests moments els departaments de la Generalitat, doncs, ja estan executant. No s'han abaixat partides pressupostàries en matèria de violència de gènere, i la prova és que nosaltres aprovarem pràcticament el 90 per cent de tots els punts que estan presents en aquesta moció. I per què els aprovarem? Doncs, perquè estic convençuda que la voluntat de tota la classe política, de tota la societat, és poder eradicar, com no pot ser d'una altra manera, aquesta xacra tan gran que ens envaeix, que és la violència de gènere.

No obstant això, permetin que faci alguns aclariments, perquè, de vegades, algunes de les manifestacions d'alguns grups són fins i tot..., no passen de la demagògia, sinó que fins i tot són summament desagradables. Intentar culpabilitzar que potser les morts que hi poden haver avui en dia són culpa de les possibles o no retallades del Govern de la Generalitat... Jo només vull recordar que, des de l'any 2005 –i entre aquests anys, doncs, també hi havia el Govern tripartit–, les morts a Catalunya, per desgràcia, van de 10 a 15 morts, exceptuant l'any passat, l'any 2013, que només en vam tindre 4. De la mateixa manera que les 10 o 15 morts no es poden atribuir a cap dels governs de la Generalitat, tampoc es pot atribuir el mèrit de 4 morts només al Govern de la Generalitat. Però el greu no són només aquestes de 10 a 15 morts a les 4 que vam tindre l'any 2012, sinó que el nombre de denúncies també es manté: 14.000 denúncies des de l'any 2009, a 12.000 denúncies, per exemple, l'any 2013, i els detinguts, doncs, justament arriben a la meitat. Per tant, jo crec que hauríem de vigilar una mica els temes de la demagògia, perquè al final poden, fins i tot, fer un flac favor al que tots volem que és intentar arribar a aconseguir això, justament, acabar amb aquesta xacra.

A la moció també es planteja la recuperació d'alguns dels programes. Nosaltres ho entenem i en aquests punts ens abstindrem, perquè no és una qüestió de noms dels programes. La veritat és que en la majoria d'aquests programes, la seva finalitat i els seus objectius es mantenen vius; el que passa és que al llarg del temps el que intenten –i això ho intenten tots els governs de la Generalitat– és, quan arriben, analitzar els programes que es fan, i, en qualsevol cas, anar-los parlant. Estic parlant, per exemple, del programa «Talla amb els mal rotllos», que, en principi, doncs, podia ser un programa positiu, però que ja, d'entrada, plantejava un caire negatiu, i, en canvi, ara, doncs, «Estimar no fa mal»; amb unes polítiques semblants, amb una diferència: «Talla amb els mal rotllos» el que intentava era formar els alumnes i, en canvi, «Estimar no fa mal» intenta formar, doncs, això, el professorat.

O també podríem estar parlant del Programa de seguretat contra la violència masclista, on l'única diferència, en qualsevol cas, és haver trencat amb una estructura; estructures, que és veritat que al Govern tripartit els agraden molt: creem un centre d'estudis, creem un observatori, creem una taula; que de ben segur ens

ajudaran, perquè tot ajuda a poder acabar aquesta violència masclista, però de ben segur també que no acabarà amb aquesta violència masclista.

I per què no l'acabaran? Doncs, perquè, senyores i senyors diputats, jo crec que tenim un problema si pensem que la violència masclista l'acabarem atacant la violència mateixa. Teníem una gran oportunitat en aquesta cambra d'haver fet una llei efectiva, real, d'igualtat entre home i dona, i no n'hem set capaços, segurament per tacticismes polítics, d'haver-la tirat endavant. I aquest era el gran avenç: aconseguir una llei d'igualtat efectiva entre homes i dones –senyors de les CUP, jo també ho comparteixo amb vosaltres: tenim un problema, un problema patriarcal– que realment aconseguís aquesta igualtat, treballant en l'apoderament de les dones –només les dones serem capaces de lluitar justament contra aquesta xacra, doncs, de la masculinitat–, ajudar també a l'apoderament personal, creure realment en la conciliació de la vida laboral i familiar de tothom –no només de les dones, sinó també de tothom, perquè les responsabilitats familiars són de tothom.

I, per tant, lamentar això: que sí, anem aprovant mocions –que està bé, eh?, vull dir, està bé perquè entre tots el que volem és intentar aixecar els màxims mecanismes per poder lluitar contra aquesta violència masclista–; però, de debò, que penso que hem d'anar al quid de la qüestió, que és intentar que no arribi aquesta violència masclista: ni denúncies, ni morts ni atacs, senzillament una societat igualitària entre homes i dones.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Senyora presidenta... Consellera, conseller, aquesta moció que avui se'ns presenta sobre la violència de gènere és una moció oportuna. És una moció molt oportuna, perquè aquest any a tot Espanya han mort assassinades cinquanta dones, de les quals catorze a Catalunya.

A Catalunya, l'any passat, es van presentar més de disset mil denúncies per violència de gènere. Algú té dret a banalitzar-ho? Algú té dret a utilitzar-ho? Algú té dret a fer apologia de la violència? Ningú; ningú té dret a banalitzar el patiment de tantes dones, de tantes famílies, de tants fills que conviuen diàriament amb la violència de gènere. Ningú té dret a utilitzar el drama de la violència de gènere que s'ha emportat enguany cinquanta dones. I dic més: ningú té dret a utilitzar-ho per a objectius polítics, per a objectius ideològics i per a objectius partidistes.

I es preguntaran per què dic tot això. Perquè dimecres, abans-d'ahir, es va emetre un documental, es va emetre una pel·lícula que utilitza i banalitza el patiment de tantes i tantes dones. I a TV3, a la televisió pública de Catalunya, en *prime time*, en horari de màxima

audiència quan s'utilitza el drama de la violència de gènere per a objectius polítics i partidistes. I em refereixo, com tothom deu haver vist, a *L'endemà*, a la pel·lícula coproduïda i emesa per TV3 que utilitza el patiment, el dolor i el drama de milers de dones en el nostre país per justificar la ideologia al servei d'un govern separatista. Només per això. I és immoral. I és indecent. I mereix la reprovació d'aquesta cambra. (*Alguns aplaudiments.*) Vagi per davant la reprovació del Grup Parlamentari Popular a aquest documental.

I passo al contingut de la moció; una moció que, com he dit al començament, és una moció oportuna, i en la qual aquest grup ha presentat una sèrie d'esmenes amb esperit constructiu, com jo crec que ha fet tothom amb una moció d'aquestes característiques. Hi ha hagut una petita transacció, però, en tot cas, passo a comentar aquelles esmenes que jo penso que tenien, des del nostre punt de vista, un caràcter, diguem-ne, més ideològic i, per nosaltres, per tant, més important, no?

Nosaltres proposàvem modificar la denominació de «violència masclista», tot i que a la llei catalana és aquesta la terminologia que s'utilitza, però demanàvem canviar la terminologia perquè és al que es tendeix actualment, no? Ja l'any 1994 l'Assemblea General de Nacions Unides va aprovar la Declaració sobre l'eliminació de «violència contra la dona»; en lloc de «violència masclista», de «violència contra la dona». L'any 99 també es va aprovar declarar el 25 de novembre com a Dia Internacional per a l'Eliminació de Violència per a la Dona. I és aquesta la terminologia que s'està utilitzant i, per tant, creiem que era el més convenient.

Nosaltres també hem demanat modificar la Llei 5/2008, amb l'objectiu d'incloure la imposició del burca i del nicab com una altra forma, també, de violència contra la dona. Violència no és només agressió, la violència també és el sotmetiment, la violència també és l'esclavitud i la violència també és anar amb la cara tapada, perquè té aquesta connotació de sotmetiment i de violència, per tant, contra la dona. Lamento que aquesta esmena no hagi set acceptada.

Nosaltres pràcticament votem a favor de tots els punts de la moció, llevat dos excepcions amb una abstenció; una, senzillament, no perquè no estiguem d'acord amb el desplegament territorial de les unitats de valoració forense, sinó perquè no estem d'acord que sigui en vegueries; entre altres raons perquè les vegueries no estan creades, no? Tampoc estem a favor –ja ho saben, és un criteri ideològic– de la paritat. Nosaltres creiem que la discriminació, encara que sigui discriminació positiva, doncs, és discriminació; i, per tant, creiem que les dones han d'accedir no com a *floreros*, sinó que han d'accedir amb igualtat d'oportunitats i de criteris.

I hem votat en contra de la derogació d'unes lleis estatals, perquè estem absolutament convençuts que són unes bones lleis. Però, en canvi, sí que hem votat a favor de dos punts que demanaven al Govern de l'Estat més dotació i més desplegaments, però entre altres raons... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. El 24 de novembre, aquí mateix al Parlament celebràvem el desè aniversari de la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, amb totes les entitats que en formen part i que treballen a peu de canó per combatre-la. A l'acte es va constatar que, malgrat els deu anys que fa de la llei estatal i els sis de la llei catalana –pionera i avançada pel que fa al marc legislatiu, així es reconeixia–, falta desenvolupar una cultura a l'entorn de la llei per fer-la realment efectiva. L'endemà commemoràvem el 25 de novembre, dia internacional contra la violència masclista, amb la convicció –i així traspuava de totes les presents– d'un clar retrocés en la lluita contra l'eradicació de la violència masclista, per una clara manca de voluntat política.

La xifra de morts, de dones mortes per violència masclista el 2014, malauradament és la més alta dels últims quatre anys. Des d'aquí, primer de tot, el nostre sentit..., la nostra memòria i record de totes les dones assassinades per violència masclista i el condol a les seves famílies i amistats. També la repulsa explícita del Grup Parlamentari Socialista de totes les manifestacions de violència, també aquesta; i ens comprometem amb les víctimes de violència masclista per tenir tolerància zero envers els maltractadors.

La justícia hi té un paper clau. I ens preocupa l'increment destacat de l'arxiu de casos, des de la creació dels jutjats de violència de gènere el 2005, la disminució de denúncies i de les ordres de protecció –tot i que de les catorze persones mortes el 2014 a Catalunya, set havien fet denúncia prèvia–, així com també la davallada de les condemnes. Això vol dir que hi ha deficiències a les actuacions d'ofici i la falta de protecció adequada, o també prejudicis als quals s'enfronten les víctimes.

També, com deien l'altra dia a la comissió, els darrers temps, des dels mitjans de comunicació, segurament, i de tots els àmbits públics s'ha abaixat la guàrdia, amb la presència d'elements de... –a part de la presència que permeti la sensibilització, també–, d'elements de sensibilització de difusió de debat justament, i d'elements que ens permetin projectar a la societat un canvi en els models. És més, hem tingut una reculada, en aquest sentit, en els rols; també en les actituds i les manifestacions de segons quines persones, diguem-ho així.

I, en aquest sentit, aquell dia, la mateixa presidenta –em refereixo a les seves paraules– va dir que caldria fer una gran mobilització que arribés fins a 1 milió de ciutadans contra la violència masclista; en aquest cas, la considerava també terrorisme, com ens vam mobilitzar contra la guerra o contra el terrorisme, ja que també ho és. I ens afegim al repte que ens plantejava, presidenta del Parlament. I, en tot cas, li demanem al Govern –consellera Munté, vostè que està aquí– que ho lideri, com també sap liderar d'altres manifestacions.

Per tant, creiem que cal executar amb diligència tots..., i celeritat, això sí..., diligència, celeritat i contundència. Perquè hem aprovat moltes propostes, hem aprovat moltes resolucions, hem aprovat mocions en aquesta matèria –en el debat de política general ho vam aprovar, vam fer propostes conjuntes–, per tant, compartim al cent per cent el que es proposa a la moció. No hem fet esmenes just per això, perquè ja ho compartíem aleshores.

Per tant, el que cal ara és: tot allò que aprovem, aplicar-ho amb diligència; recuperar els recursos –en el pressupost no recuperem recursos; sí que en aquest període, en aquests quatre anys s'han perdut recursos dedicats a combatre la violència masclista–; també les reformes que ha fet l'Estat –la reforma local, l'LRSA, aturada aquí al Parlament–, allò que ha de permetre blindar..., segurament perquè està en via morta per aquestes discrepàncies entre Esquerra i Convergència sobre aquesta llista única, fan que la tinguem deturada aquí, la reforma local que ens ho ha de blindar.

Des del PSC donem suport i agraïm també, sobretot, la gran feina que fan les entitats que estan al peu del canó, lluitant dia a dia per combatre la violència masclista; fer-los a tots partícips, i, sobretot, haver-nos també traslladat la seva tasca, les seves peticions, les seves demandes, que a través d'aquesta moció fan que avui la puguem aprovar amb gran majoria. Però prou declaracions i més contundència en l'acció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Primer de tot, moltes gràcies a totes les diputades: diputada Cervera, diputada Amorós, diputada De Rivera, diputada López, diputat Fernández, per les esmenes i per la capacitat, en els casos que no ha estat directament acceptar l'esmena, també, d'arribar a transaccions. I, diputada Capdevila, moltes gràcies per admetre la moció tal qual i haver-m'ho reconegut així de...: «No hi afegirem res més, perquè ens sembla correcta, la moció», i, en aquest sentit no haver fet cap esmena. Gràcies als grups, com els deia, perquè hem arribat a una quarantena d'esmenes i transaccions incorporades en aquesta moció.

I, sí, era una moció molt llarga i és una moció molt llarga. Però saben què passa? Que és que primer de tot a qui haig d'agrair la feina és a les moltes dones que treballen contra la violència masclista en diversos entorns –a l'entorn judicial, a l'entorn social, des de la part d'advocades, des de serveis exactes, des d'associacions–, que han col·laborat a fer aquesta moció, que hi han col·laborat i tenien moltes ganes de col·laborar-hi. I m'ha demostrat que hi havia molt a dir i moltes ganes de resoldre moltes coses, que hi ha molt a resoldre en aquest aspecte i en aquest àmbit. I per això ha quedat així de llarga, perquè no podia obviar cap de les peticions que ens estaven arribant, molt cor-

rectes i molt adients per incloure en una moció sobre aquest tema que calia, realment calia.

Evidentment, no estem parlant, senyora Cervera, només d'un canvi de noms de programes, sinó de la lògica dels programes, de la transversalitat en l'abordatge; crec que m'he explicat abans. I, sí, ens cal una societat més igualitària, que no es fa perquè sí; es fa si hi ha polítiques públiques que ho acompanyin i que ho impulsin. I és en aquest sentit és que plantejàvem polítiques públiques que impulsin o que reimpulsin qüestions de la lluita contra la violència masclista.

Mirin, volia acabar només amb una reflexió, lligant-ho amb el que feia ara de referència, de reflexió, la senyora Capdevila. Si hi hagués víctimes de terrorisme en aquest Parlament, oi que ho sabríem? Oi que tots els mitjans de comunicació farien entrevistes a aquest diputat o diputada víctima de terrorisme? Doncs, segons l'Enquesta de violència a Catalunya, però també segons l'enquesta europea, un 20 per cent de les dones han estat víctimes de violència. Per tant, almenys deu diputades d'aquest Parlament han estat víctimes de violència masclista, si som representatives de la societat, i no ho sabem. Aquesta invisibilitat és la pitjor manera de lluitar contra la violència masclista; no ho dic perquè les diputades hagin de dir si han estat o no víctimes de la violència, però aquesta invisibilitat a la societat hi és –hi és. I això no és un problema domèstic, no és un problema de casa, és un problema social. El que ens cal és tornar a posar en el frontal de la nostra societat que això no pot ser invisible, que és com a societat i que són les seves institucions les que lluiten contra la violència masclista, les que ajuden els homes a no ser masclistes i les que ajuden les dones a no haver de patir aquestes situacions.

Me'n felicito i, com els deia abans, crec que ens n'hem de felicitar totes i tots, que aprovem avui això amb aquest ampli consens, i elaborem, si us plau, aquest compromís que estem prenent com a Parlament de Catalunya, de fer un acord social i polític per l'eradicació de la violència al més aviat possible durant els propers mesos, perquè això sí que és... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votar.

(Pausa. Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Presidenta, per demanar votació separada dels punts 7, 10, 11, i el 12.a.

La presidenta

D'acord.

(Pausa. Inés Arrimadas García demana per parlar.) Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí, senyora presidenta, per demanar votació separada del punt 24.d –de «dit».

Gràcies.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

També votació separada dels punts 11 i 22.a, i 24.c i d.

La presidenta

C i b?

Santi Rodríguez i Serra

D.

La presidenta

D. D'acord. *(Rosa Amorós i Capdevila demana per parlar.)* Senyora Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Sí. Votació separada del punt 7 i del 12.a.

La presidenta

Molt bé.

Iniciem la votació d'aquesta moció amb el punt 4.d –4.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 68 en contra.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor i 48 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 65 vots a favor i 66 abstencions.

Votem ara el punt 12.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra.

Votem ara el punt 22.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 abstencions.

Votem ara el 24.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 en contra.

Votem el 24.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de muntanya (tram. 302-00231/10)

Passem al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de muntanya. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bon dia. Dèiem fa tot just quinze dies que calia en el nostre país situar la muntanya, i el Pirineu de forma més singular, en el mapa mental de tothom. Parlàvem de llunyania, de llunyania mental, i parlàvem també d'un territori que moltes vegades per part de molta gent d'aquest país està percebut com un territori de cap de setmana. És just tot el contrari. Situar avui aquest debat al Parlament, i d'altres que probablement tindrem en el futur, suposa i ajuda precisament a trencar aquesta distància mental entre un lloc com el Parlament de Catalunya, on es decideixen moltes coses per al país, i, evidentment, un territori poc poblat però amb molt vigor, com és el territori del Pirineu. El Pirineu és un territori actiu, un territori que s'esforça per aixecar cada dia la persiana i donar oportunitats a la gent, a les persones que hi viuen, així com també una enorme qualitat de vida. I això és mèrit i responsabilitat del pirinencs, però també ha de ser mèrit i responsabilitat de la resta de catalans i, evidentment, també dels seus representants polítics i, per tant, els diputats i les diputades al Parlament de Catalunya.

Per això a la interpellació vam voler tocar alguns temes que afecten més concretament, en aquest cas, la conselleria de Territori i Sostenibilitat, però estem convençuts que també els propers temps trobarem espais en aquest Parlament per poder parlar d'altres qüestions que afecten directament les comarques del Pirineu i el gran concepte d'equilibri territorial que hem de practicar encara molt més tots plegats.

Parlem de conceptes com la Llei de muntanya. En aquest cas, la proposta que presentem en aquest plenari és que el Govern presenti el Projecte de llei de muntanya en aquest Parlament abans que acabi l'any 2015. Sabem que s'està fent tot el procés de participació, que

ja també s'han agendat accions de participació durant el mes de gener. I, per tant, veiem que comença a agafar bon ritme, aquesta qüestió de la Llei de muntanya, i esperem, doncs, que el Govern la pugui presentar en aquest Parlament abans que acabi l'any 2015.

Parlem també del suport del Govern a les estacions de muntanya. I això podria ser una cosa que es dona per descomptada, però no fa pas massa setmanes trobàvem gent del Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona que li deia al Govern: «Aquells recursos que vosaltres destineu a les estacions d'esquí de muntanya s'haurien de destinar al metro de Barcelona o, en aquest cas, als ferrocarrils de Barcelona.» Això és no entendre massa res, sobretot des del punt de vista de l'equilibri territorial, i per això volem que aquest Parlament també refermi aquesta qüestió i, per tant, que es mantingui aquest suport com a element que sobretot el que fa és ajudar al dinamisme, a la cohesió social i a la lluita contra l'atur en un territori com el nostre.

Parlem també de la nacional 260, una infraestructura estatal. Ahir sortia l'informe del RAP, de l'Eurorap, on una de les carreteres que anava marcada, en aquest cas, com de les més complicades que tenim a Catalunya és la nacional 260.

Parlem d'un punt específic, en aquest cas una infraestructura de la Generalitat, que és Trespunts, la C-14, on hi ha pendent la construcció d'un túnel de 21 milions d'euros. El conseller ens va dir: «Aquests 21 milions d'euros no els tenim disponibles en aquests moments», però sí que creiem que es poden fer coses. La primera és que el Govern en presenti, abans que acabi el primer trimestre del 2015, el projecte executiu. La segona és que es construeixi el túnel tan aviat amb hi hagi disponibilitat pressupostària i, per tant, que sigui considerada una obra prioritària. I la tercera és que, mentre no es construeixi el túnel, es puguin fer actuacions de reforç de la seguretat en aquest punt.

Parlem també de l'aeroport. L'aeroport, que els últims dies, a més a més, també ho va anunciar el Govern..., doncs, ha explicat que a partir del dia 8 de gener ja serà operatiu en l'àmbit comercial i que, a més a més, la gestió serà compartida i, per tant, també cofinançada pel Govern d'Andorra.

Parlem de la necessitat de mantenir el programa de bonificacions de transport públic 10/120, que ha estat una política molt interessant i molt útil que ha fet el Govern aquests darrers anys en el nostre territori, i avançar en tot allò que sigui possible per a la integració tarifària.

I parlem també del manteniment de camins. El Pirineu és un territori molt extens, és el 20 per cent del territori del país, i hi ha nuclis molt petits en què el seu accés és difícil, i de vegades, doncs, es fa estrictament per camins, camins que, per les inclemències meteorològiques, en massa ocasions no tenen les condicions que haurien de tenir al segle XXI. I per això cal que el Govern..., també insistim, en aquest cas, perquè millori el programa de camins.

I finalment parlem de parcs naturals. En aquest cas, demanem que el Parc Natural d'Aiguastortes i el Parc

Natural del Pirineu siguin ampliat –és una previsió que el Govern ja està treballant–, i que també es procedeixi a la creació del parc natural de les capçaleres del Ter i de la serra del Montsec, que és una previsió que el Govern també està fent. I ho demanem, tal com ho està fent el Govern, amb diàleg amb el territori.

En definitiva, propostes exigents i, a més a més, concretes i, alhora, realistes, per avançar junts per un Pirineu millor i amb millors oportunitats per als seus ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula, per defensar les esmenes presentades, l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, em permetrà, diputat Batalla, que comenci amb una frase que diu com podríem il·lustrar el posicionament del Grup Socialista sobre la moció que avui debatrem; doncs, una frase que diu: «És que si no vols pols no vagis a l'era.» Presentar una moció de muntanya, que hi ha aspectes positius, segur, però amb tot el que ha passat els últims anys a la muntanya i amb tots els dèficits que tenim i aspectes que cal resoldre, doncs, bé, la moció es queda curta. Es queda curta per quin motiu? Doncs, perquè les dades actuals socioeconòmiques objectives publicades no són bones; no només les percepcions, que també, i que són molt importants per evitar aquell desastrós despoblament de la població de muntanya, que havíem intentat canviar de dinàmica i que ara tornem a viure, que la gent marxa. És a dir, les dades no són bones: hi ha despoblació; dos territoris, el Pirineu, a les Terres de l'Ebre també està marxant gent, però al Pirineu hi ha menys gent. Per tant, està marxant gent. Hi ha empobriment i hi ha envelliment. Per sobre, eh?, sobretot despoblament, molt per sobre de la mitjana de Catalunya. Envelliment i empobriment. Per tant, nosaltres ja ho hem demanat moltes vegades: és molt important mantenir activitat pública, serveis públics, que s'han anat descentralitzant. Quants anys havíem reivindicat l'obertura de serveis de la Generalitat al Pirineu? Doncs, bé, veiem com s'han anat tancant paulatinament. Segurament s'havia de reordenar, no diem que no, però, en tot cas, veiem que no s'ha fet d'una manera tenint en compte el territori.

Hem presentat catorze esmenes; deu no s'acceptaran, en dues hem arribat a una transacció, una s'acceptarà. Tres ponts. Nosaltres creiem..., escolti, la mitjana de la inversió al pressupost 2015 de la Generalitat, 12 per cent. Aquells que es queixen..., diguem-ne, la mitjana puja un 12 per cent de la inversió a Catalunya. Quina és la mitjana d'inversió al Pirineu? Baixa un 37 per cent. Per tant, de dir: «Escolta, aquells que diguin que no, que s'ha d'invertir a baix...», bé, s'haurà d'invertir a tot arreu i en funció de les prioritats, i tothom té necessitats, i al final cal, allò, prioritzar bé, no?

Per tant, de dir, escolta, nosaltres volíem que el 2015 ja hi hagués una partida per iniciar aquestes obres, que havien d'haver començat fa quinze anys, tripartit també, parlant a veure si ho fèiem amb les variants, i al final no es va començar la construcció del túnel. Nosaltres hem presentat una esmena de dir: «Escolta, que comenci ja una part, eh? La construcció, que comenci, del túnel, el 2015.» No s'ha acceptat i nosaltres hem acceptat fer una transacció; això no vol dir que en tinguem prou. Votarem a favor però s'ha de fer projecte i s'ha de començar la construcció.

Em sap greu que no s'hagi acceptat una esmena molt important, que és el del 5 per cent de la PAC als territoris de muntanya. Està contemplat als reglaments de la PAC perquè el 5 per cent d'aquests diners pugui anar a fer polítiques de muntanya. No s'ha acceptat. Dèiem allò del tancament d'empreses. Doncs, bé, nosaltres també volem la reindustrialització del Pirineu, una indústria sostenible, adequada a la realitat de la muntanya, bé, també la volem i, per tant, veiem com empreses molt importants, per la crisi..., com a tot arreu. Però tinguem en compte una cosa, que una destrucció d'una empresa important difícilment serà substituïda en els moments de crisi en què estiguem, fins i tot quan hi hagi la recuperació econòmica, cosa que a l'arc mediterrani no passarà –no passarà.

Creiem..., també volem dir-ho, el cànon de l'aigua. Ens han dit que no, d'establir el cànon de l'aigua a les explotacions ramaderes. La marca Pirineus; aquesta sí que ens l'han acceptat. Camins. Bé, caminis, accessos a estacions d'esquí. Hi ha poblacions... Ara em deia: «No, a la muntanya...» Escolti, hi ha gent que per anar a casa seva encara no té carretera asfaltada, eh? –casa seva, no la casa d'estiu, casa seva. Llavors, les ajudes al transport escolar i al menjador escolar, tema de la reordenació dels Mossos d'Esquadra al Pirineu...

L'aprofitament de la biomassa. Per tant, s'han fet plans estratègics, però ara ho comentàvem fa un moment amb el diputat que porta la moció: ens dóna la sensació també, eh?, de fa anys, que parlem de l'aprofitament forestal de la biomassa, de la millora econòmica que això suposaria a nivell, també, mediambiental. Però dic: «No avancem; en la creació d'ocupació i en les hectàrees no avancem.» Ens sembla molt bona idea algunes de les propostes que s'han fet, del monogràfic del món rural que s'ha fet per part de la diputada Vilà. Això de l'aranès, també les esmenes perquè l'aranès estigui present a les butlletes electorals.

I bé, la llei de muntanya. Diu: «Fem una llei de muntanya.» I tant que sí, i tant, i volem participar-hi. Però, sobretot, la llei de muntanya, ja vostès ho han dit, necessita discriminació positiva i, per tant, si llavors el que fem precisament és el contrari, retallem per sobre de la mitjana, llavors no anem bé. Els ho dic perquè ens preocupa, i segurament que els preocupa, també, però intentem entre tots veure quina reflexió fem, més enllà de temes puntuals, quina reflexió fem del Pirineu, com podem lluitar contra la crisi. Les receptes per lluitar contra la crisi no són les mateixes les de la capital que les de la muntanya. Per últim, quan parlem de muntanya no parlem també del mateix que és Pirineu; llei de muntanya, que afecta comarques com

Solsonès, com la Garrotxa, per tant, que no són exclusivament de Pirineu.

Per tant, nosaltres, disposats a treballar. Lamentar que no s'hagin acceptat deu de les nostres propostes i, evidentment, esperem que els pirinencs i les pirinenques, doncs, vegin com a la realitat del pressupost 2015 i successius es tingui en compte les seves prioritats i les seves necessitats.

Moltes gràcies, diputades, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Batalla, la serra del Montsec, els Ports, Prades, les Alberes, les Gavarres, què són? *(Pausa.)* Muntanyes, no? Molt bé, doncs, aquesta moció sobre polítiques de muntanya està basada sobre les muntanyes dels Pirineus, està basada exclusivament sobre les muntanyes dels Pirineus i, a més a més, amb una clara tendència cap a l'Alt Urgell oblidant-se d'altres parts dels Pirineus que també són importants.

Bé, nosaltres fem una sola esmena. N'hauríem pogut fer gairebé un centenar –un centenar–, perquè són les esmenes que hem presentat als pressupostos de la Generalitat i que afecten les polítiques de muntanya. Hauríem pogut agafar-les i enganxar-les en aquesta moció i votar-les totes, i hauríem estat molta estona aquí votant, perquè hi ha moltes, moltes necessitats dins de les polítiques de muntanya de Catalunya en general. Aquesta moció no és que es quedi curta, és que no ens soluciona absolutament res. Per això nosaltres demanàvem un ple monogràfic, perquè calia un debat seriós sobre equilibri territorial. Polítiques de muntanya? Sí, però també sobre equilibri territorial en general, perquè també hi han moltes zones de Catalunya que en aquests moments estan patint aquest desequilibri territorial, que estan patint, doncs, el fet que hi hagi una renda *per capita* menor i que les pensions contributives també siguin menors, que hi hagi territoris de Catalunya que estiguin molt més empobrits que la resta. Aquest desequilibri territorial necessita un debat seriós al Parlament de Catalunya. I creiem que fer-ho a pedaços, un dia les polítiques de muntanya de l'Alt Urgell, l'altre dia les de l'Aran i l'altre dia les de Terres de l'Ebre i l'altre dia les de l'Anoia, no ens permet debatre seriosament i abordar les qüestions i les necessitats que realment té el territori, que realment té la muntanya.

Ens sap molt greu que no se'ns hagi acceptat l'esmena. I, a més a més, és que..., tot i que sí, és cert que moltes de les qüestions que hi ha en aquesta moció les votarem a favor, però moltes altres no, ens abstindrem, perquè tampoc concreten absolutament res. Perquè fomentar plans, fomentar, mantenir, tot aquest tipus de verbs desideratius queden molt bé, però al cap d'un temps ens hauríem de tornar a trobar tots i veure, de

totes aquestes qüestions que aprovarem avui, quantes se n'han fet i per què han servit, si realment han sigut útils per a la gent que viu a la muntanya o no.

Nosaltres celebrem l'impuls de la llei de muntanya. Potser és el millor, eh? Segurament, d'aquesta moció el que més interessant ens sembla és l'impuls de la llei de muntanya. Nosaltres també fem aquesta esmena, de fet, al règim especial de la Llei de l'Aran perquè ens sembla del tot necessari. La llei de muntanya sí que ens permetrà fer un debat a fons sobre les necessitats que té la muntanya. Ens permetrà compareixences, ens permetrà que la gent del territori, alcaldes, institucions, plataformes ciutadanes que tenen necessitats i demandes específiques, doncs, es puguin pronunciar, hi puguin dir la seva i, realment, els partits polítics, els grups polítics llavors sí que tindrem ocasió de debatre a fons i d'impulsar a fons moltes necessitats que té la muntanya.

Es queda curta la moció en molts aspectes, sobretot en temes de serveis públics. Hi ha moltes qüestions que aquí no es tocan, ni de sanitat, ni d'ensenyament, ni d'agricultura, ni de ramaderia, ni projectes culturals ni res de res. Tot això serà inexistent en aquesta moció. Hem perdut una oportunitat, per altra banda. Creiem que no són maneres de portar els debats tan necessaris al Parlament, que tenim espais i podem crear subcomissions, tenim eines parlamentàries que ens poden permetre fer debats molt més a fons, molt més profunds i que siguin molt més útils a la ciutadania i als municipis, als petits municipis –que veiem que tant menyspreen, per cert, els pressupostos del 2015, perquè són gairebé inexistents. Els municipis i els micropobles, en aquests pressupostos del 2015, sobretot pel que fa a la zona de Lleida, Alt Pirineu i Aran, són gairebé inexistents.

Ni és exigent aquesta moció, ni és prou realista. I, a més a més, hi ha un debat, també, que ens preocupa, que és el tema de l'aeroport. Jo no sé vostès si han tingut ocasió de llegir alguns estudis de Germà Bel i de Xavier Fageda sobre la viabilitat o la inviabilitat dels aeroports regionals i el que està passant amb els aeroports regionals a nivell d'Estat espanyol, a Catalunya, a Alemanya, a França, a qualsevol país on ara mateix els aeroports regionals estan aturats; a més a més, són una sagnia per al pressupost públic de la Generalitat i no funcionen. Potser caldria també un debat a fons sobre el tema dels aeroports.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bon dia. El senyor Batalla ens ha presentat una moció posterior a una interpellació amb la intenció de debatre sobre la realitat de les comarques del Pirineu, de les de muntanya en general, i no voldria ser pessimis-

ta, diputat i alcalde, però moltes vegades aquesta realitat és més freda i crua del que desitjaríem, com bé sap.

D'entrada, som poca gent i, per tant, comptem poc: l'1 per cent de la població de Catalunya ocupant el 19 per cent del territori; ja ho ha dit, que érem unes 75.000 persones. Al Pirineu s'hi ha anat invertint, però no tant com caldria. I quan s'ha hagut de retallar o racionalitzar serveis hem estat els primers a patir-ho, com ja va passar, per exemple, amb l'eliminació de les delegacions territorials de la vegueria del Pirineu. I actualment ens trobem amb unes velles reivindicacions que encara són noves perquè són les mateixes de fa anys. Perquè tenir unes infraestructures viàries més segures i ràpides, que ens facin, d'alguna manera, ser o existir és una necessitat gairebé vital; resulta actualment molt costós en temps i quilometratge viure aquí.

Altres reivindicacions han estat i són el túnel de Comiols, el del port de la Bonaigua, el de Xerallo-Perves, el del Cantó, també l'eix Pirinenc. És igual qui en sigui el titular, l'Estat o la Generalitat principalment dediquen els diners al manteniment de les carreteres, però no a crear-ne de noves; sobretot ho dediquen a les que poden afectar o afectar la seguretat viària. Enguany, per exemple, a l'Alta Ribagorça serà en manteniment l'única inversió que es durà a terme en aquesta comarca. Creiem que ens queda molta feina a fer si hem de contribuir a fixar la gent al territori mitjançant les comunicacions. Amb l'ajuda de l'aeroport, també una antiga reivindicació, segurament vostès a l'Alt Urgell ho començaran a tenir una mica millor. En canvi, per exemple, al Pallars, poder anar i tornar de Lleida amb el tren de la Pobla avui en dia, el mateix dia, encara no ho podem fer. A la nacional 260 el més calent és a l'aigüera. Vol que demanem al Ministeri de Foment una actuació de gran abast? Ho farem, però ja sap que és un brindis al sol.

També em sembla molt encertada la iniciativa de la targeta T-10/120. Ara bé, és evident la necessitat de comunicació entre les nostres comarques amb transport públic. Per aquest motiu hem presentat una esmena que permeti elaborar un estudi de la viabilitat de la connexió intercomarcal entre les capitals. En aquests moments, si volem anar de Tremp a Sort tenim un autobús de línia, però si volem arribar des de Sort a la Seu hauríem de baixar, agafar un taxi a Sort per creuar el Port del Cantó fins a la Seu, i la tornada no tenim gaire clar com la faríem, per tornar a Tremp, eh?

En aquesta moció també hem volgut dedicar un punt que ens permeti l'elaboració d'un inventari de camins comarcals i la creació d'una comissió de camins territorial per tal d'establir les prioritats d'actuació amb uns criteris basats en les necessitats reals, d'equitat i també de transparència absoluta. Som plenament conscients de la manca de recursos econòmics i per aquest motiu volem deixar de dependre de l'Estat espanyol i només dependre dels nostres ingressos, de la nostra hisenda. Un bon motiu pel qual volem un nou país és per anar-lo construint ben equilibrat.

I ja per acabar, diputats i diputades, avui en aquesta moció m'he permès la llicència d'entrar una esmena diferent. Sota el paraigua de polítiques de muntanya

pensava que podia tenir cabuda el plantejament d'una actuació lingüística i política concreta relacionada amb la realitat pirinenca de l'Aran. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena en què demanem que, en definitiva, es compleixi el que diu el nostre Estatut i la Llei 35/2010.

Recordem que les tres llengües oficials a Catalunya són el català, el castellà i l'occità, anomenat aranès a l'Aran, i és a Catalunya l'únic lloc on aquesta llengua és oficial. Aquesta és una riquesa que volem valorar, refermar i reivindicar. Per aquest motiu, i perquè ho diuen les nostres normes, instem el Govern que faci totes les gestions perquè en tots els processos electorals i participatius organitzats per la Generalitat de Catalunya, que inclou tant la documentació escrita com les paperetes i els sobres electorals, siguin en les tres llengües oficials a Catalunya: el català, el castellà i l'occità, que és l'aranès a l'Aran.

I també instem el nostre Govern a realitzar les actuacions oportunes davant de l'Estat espanyol perquè en tots els processos electorals i participatius celebrats a Catalunya les llengües de comunicació escrita, també les paperetes i sobres electorals, siguin en les tres llengües oficials. Estem segurs que el nostre Govern farà les gestions necessàries perquè a les eleccions municipals aquest fet ja sigui una realitat.

Avui, 19 de desembre, hem volgut posar un granet de sorra a una reivindicació territorial, i ens sentim satisfets que a la darrera sessió plenària de l'any 2014 aquesta cambra faci un reconeixement explícit a l'oficialitat de la llengua occitana, aranès a l'Aran, en tots els processos electorals i participatius de Catalunya. Avui la realitat nacional occitana de l'Aran és una mica més viva. Felicitats a toti.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades. Benvolgut senyor Batalla, escoltant la seva interpellació, o, millor dit, autointerpellació, i veient la moció que vostè ens ha presentat, en el moment processal que hi podia presentar esmenes he tingut un gran dubte. He tingut un gran dubte perquè m'he adonat que aquesta moció no reflecteix gens les necessitats que tenen totes les comarques al voltant dels Pirineus. Vostè ens va fer ja esment que havíem de situar el Pirineu; avui ho ha tornat a dir, que mentalment poséssim el Pirineu en el seu lloc. Doncs, bé, som-hi, així ho hem fet.

Ens trobem que hi ha diverses esmenes presentades: les del Partit Socialista, les seves i les d'altres grups parlamentaris. Si li haig de dir la veritat, senyor Batalla, hi ha una moció presentada alternativa a la de vostè, que és la presentada pel Grup Socialista, pel senyor Ordeig. Si analitzem la seva amb la del Partit Socialista, li hauria de dir que aquesta diputada triaria

la moció a través d'esmena presentada pel Partit Socialista: els seus punts toquen de peus a terra; vostè, evidentment, no. I sap per què? Perquè el conseller li va donar una resposta coherent, el conseller va basar la seva interpellació en sis punts o en sis eixos bàsics del que s'estava fent i el que es podia fer en cada moment, i li ho va dir clar, i li'n va donar xifres. Per tant –pràcticament–, vostè, que dóna suport al Govern de la Generalitat, no hauria hagut ni de presentar aquesta moció. Té tota la llibertat, té tot el deure, té tota l'obligació de fer-ho, però un ha de ser coherent amb el seu plantejament i amb el plantejament que li ha fet el mateix conseller.

Per tant, una vegada mires els pressupostos, dius: «Per on agafem aquesta moció?» Si els pressupostos de les comarques de l'Alt Urgell baixen, per a aquest 2015, 379.000 euros; si la Cerdanya de 2.900.000 passa a 2.150.000; si el Pallars Jussà de 5.240.000 passa a 3.860.000; si el Pallars Sobirà de 6.396.000 passa a 1.773.000; si la Vall d'Aran d'1.696.000 passa a 738.000; solament se n'escapa l'Alta Ribagorça, que de 381, sortosament, passa a 716.

I vostè que tant parla del Pirineu, on està el Pirineu? Si fins i tot s'ha deixat escapar que l'aeroport de la Seu sigui –en lloc de dir-se «Pirineu - La Seu» o «La Seu - Pirineu», com vostè vulgui– d'Andorra. Per què? Pel 50 per cent que ara donarà suport a les despeses i al manteniment de l'aeroport? I per això vostè, que és de la Seu, es deixa escapar la paraula «Pirineu» i que sigui l'aeroport del Pirineu o dels Pirineus - La Seu d'Urgell, i el dóna cap a Andorra? Permeti'm que li ho digui: s'ha de ser una mica més coherent.

I és evident que a mi m'ha donat la impressió que vostè feia un brindis al sol, que no promocionava els Pirineus; sí que ho fa el Partit Socialista, sí que ho fan altres grups parlamentaris. En el tema de l'aeroport de la Seu d'Urgell, vostè ja sabia, abans, que el dia 8 entraria en funcionament.

I la nacional-260. M'ha agradat, hi estic d'acord, i li ho diré amb tota sinceritat: el nostre grup parlamentari donarem suport a la moció. I donarem suport a la moció no per vostè, senyor Batalla, que és l'alcalde i que coneix més bé que jo mateixa el territori..., però, bé, no sé quantes vegades vostè ha vingut a la meua comarca, que em sembla que jo ho he multiplicat per cent a la seva. (*Remor de veus.*) Però, en definitiva, permeti'm que li digui –perquè ell ens ho va retreure, el dia de la seva intervenció– que el que és evident és que fa falta millorar substancialment aquesta nacional-260, que no és d'ara, que portem molts anys. Però quan vostè parla d'una actuació de gran abast, vostè ha de saber exactament què és el que vol.

Sap per què? Perquè el mateix conseller sap exactament..., i vostè també ho pot tenir, i sap exactament quines són les actuacions –avui no tinc temps, però després si vol li ho ensenyo. Però el conseller li ho va dir ben clar. Es va deixar unes parts importants, parts que corresponen també al seu municipi, parts que corresponen a Canturri-Adrall; podríem parlar de la variant de Sort, i de la variant de la Seu d'Urgell en podríem parlar enormement, o de Gerri de la Sal –en

podríem parlar, i vostè ho sap. Per tant, si vostè vol una actuació de gran abast, digui'ns exactament què és el que vol.

I finalitzar el projecte executiu dels túnels dels Tres Ponts. Home, fa anys, eh?, que en parlem, aquí, al Parlament de Catalunya. Jo crec que hi hagués pogut posar «començar», «iniciar».

Però, bé, ens fa unes propostes molt *lights*, per dir-ho d'una manera, no? «Completar les gestions» –que ja estan acabades–, «mantenir el sistema de la targeta 10/120» –ja li va dir el mateix conseller... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Remor de veus.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

(*Remor de veus.*)

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, bé, és una moció sobre polítiques de muntanya, i avui li he dit al senyor Ordeig, que plantejava, doncs, moltes esmenes a aquesta moció, que jo potser no parlaria tant de muntanya, encara que, lògicament, hem de ser conscients que realment els territoris de muntanya, doncs, tenen unes dificultats: la gent que hi viu, els ciutadans que hi viuen pateixen una sèrie de mancances a les quals les institucions públiques, i, per tant, també el Govern de la Generalitat, han de posar fil a l'agulla per aconseguir que tingui el menor impacte possible, perquè, bé, en la interpellació –en la interpellació– va deixar clar el ponent algunes d'aquestes mancances, tot i que es va centrar d'una forma gairebé exclusiva, també, en la zona pirinenca, no? Però hem de recordar que no és l'única zona de muntanya, que també s'ha dit, que tenim a Catalunya; n'hi ha d'altres, però potser hem de reconèixer que és la gran zona de muntanya, no?, lògicament.

S'ha parlat a bastament, es va parlar en la interpellació del pes territorial i el pes poblacional que té aquesta zona: un 1 per cent de la població davant d'un 15 per cent de la superfície territorial. Però també es va parlar d'equilibri, i d'això és del que jo vull parlar, i de la necessitat d'equilibrar, d'equilibrar els territoris en general. I, per tant, el que hi ha una mica en el rerefons d'aquesta moció és la necessitat de defensar valors que són fonamentals i que estan defensats pel nostre ordenament democràtic, estan defensats tant per la Constitució com pel mateix Estatut, i, per tant, és en això que vull centrar més la meua intervenció.

El ponent deia que ha estat una moció, doncs, diguem-ne, que ha tingut molta ambició, però jo coincideixo amb altres grups en el fet que, efectivament, es queda curta i es podria haver millorat encara més, tot i que s'hi han introduït algunes de les esmenes.

Però jo voldria fer precisament això, amb la necessitat de ser conscients des d'aquest Parlament, des d'aquesta institució fonamental de la Generalitat de Catalu-

nya, que hem de defensar drets, drets de ciutadans que tenen mancaça, que pateixen mancances de serveis essencials, fins i tot, i d'infraestructures en els seus territoris. Són drets plenament democràtics que estan emparats, ho he dit, pel nostre ordenament constitucional, pel nostre Estatut d'autonomia, i, per tant, doncs, els hem de donar ple suport.

Són coses tan senzilles, tan fàcils d'entendre com que, a més de la llibertat, la justícia, el pluralisme, la igualtat i la solidaritat –la igualtat i la solidaritat– són aspectes fonamentals també en aquesta defensa de drets que s'ha de fer des de totes les institucions públiques. També va lligat a tot això la cohesió social; per descomptat, l'equitat de gènere, i el desenvolupament, un desenvolupament sostenible. Per tant, aquests valors que al final ens permeten viure en pau i en democràcia és el que hem de defensar i el que hem de buscar per aconseguir un futur millor per a tothom i sempre dins dels paràmetres de l'estat de benestar també per a tothom, sigui quin sigui el territori en què s'ha de desenvolupar el projecte vital de cadascú.

I ho he de dir, perquè, malauradament, en els temps que vivim cal recordar-ho: de vegades des de les institucions públiques no es defensen prou aquests drets i de vegades assistim, també, al fet que alguns governs, doncs, no pensen en tota la ciutadania quan governen, i això pensem que és molt important. Nosaltres des de Ciutadans farem el que hem fet sempre, que és defensar els drets de tots, els drets de tots amb aquests valors, amb aquests valors democràtics que són fonamentals i que els hem de seguir defensant. Per tant, avui jo parlaré, més que de muntanya, d'igualtat, d'igualtat també d'oportunitats, i de solidaritat, i d'accés, també, a aquests serveis essencials per part de tots els ciutadans que troben dificultats afegides per raons geogràfiques, per la seva radicació a zones de muntanya, sovint amb aquestes mancances també importants d'infraestructures.

Per tant, en aquest sentit, Ciutadans, en defensa d'aquests valors, farà el que ha fet habitualment i, per tant, donarem suport a aquesta moció, tot i coincidir amb altres grups que es podria haver millorat molt més, que podria haver estat més ambiciosa i que hi han certes inconcrecions que no sabrem ben bé com acabaran.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, breument. Tenim un territori amb macrocefàlia exagerada, enormement exagerada: estem molt descompensats i molt desequilibrats a nivell territorial. Hi ha un profund desequilibri entre els territoris que fan, que reproduïxen un model que en el seu moment es va imposar com a futurista als Estats Units, on hi ha una ciutat, Barcelona, que fa de *city*; una segona o una primera i segona corona metropolitana que allot-

gen la indústria i el sector residencial, és a dir, on viu molta gent, i després hi ha àmplies extensions de terreny on hi ha poca economia, on hi ha poca població i on moltes vegades, massa vegades, es pretén que hi hagi, bàsicament, només un pessebre, un pessebre basat en el turisme, en el turisme de cap de setmana, en el turisme estacional, però no pas una economia arrelada al territori, una economia productiva en si mateixa, una vida que comenci i acabi en el mateix territori. Això és així, és el territori que tenim, i amb aquest territori hem de jugar.

A nosaltres ens sembla, òbviament, que, tal com proposa la moció, les vies de comunicació amb el Pirineu, que de tots aquests territoris destinats a ser pessebre segurament és el més allunyat de Barcelona –Barcelona està aïllada respecte al Pirineu–, les vies de comunicació són prioritàries; per tant, l'arranjament de l'N-260 i la C-14, òbviament, són prioritàries, però sobretot és prioritari el transport públic, un transport públic assequible per a la població, perquè no és just que per desplaçar-se a Barcelona molts altres ciutadans necessitem tres, quatre, cinc euros i al Pirineu necessitin vint, vint-i-un, vint-i-dos, vint-i-quatre euros per poder desplaçar-se fins a la capital, on hi ha tots els serveis, on hi ha les universitats, on hi ha la feina, etcètera. Per tant, és prioritari això.

El que a nosaltres ens sembla que en algun moment s'haurà de qüestionar, i segurament fa certa mandra posar-se a pensar en quina és la transició, el canvi de model turístic que operi en el Pirineu, és que el manteniment de les estacions d'esquí propietat pública segurament no és la gran aposta intel·ligent de futur. S'han mantingut, perquè cap empresa privada se n'ha volgut fer càrrec. Donen vida, donen vida econòmica, donen feina; és efectivament així. No donen grans beneficis, al revés, donen pèrdues a les arques públiques, depenent de la temporada. Però amb un canvi climàtic que avança, amb una neu cada vegada més escassa, amb una estacionalitat que no arrela a l'economia ni arrela al mercat laboral, a l'ocupació en el territori, les estacions d'esquí no són la gran aposta de futur. Per tant, cal pensar, sobretot, en un canvi de model econòmic i de turisme que no sigui estacional al Pirineu i, per tant, apostar per turisme cultural, per turisme rural, per turisme arrelat a les activitats econòmiques pròpies del Pirineu.

A nosaltres ens fa patir l'aeroport de la Seu. Ens fa patir perquè tot just aquesta setmana la Comissió Europea ha alertat l'Estat espanyol de totes aquelles inversions que s'havien fet en aeroports regionals que no han servit per a gaire re, que han estat llençar diners. No estem dient això de l'aeroport de la Seu, però ens fa por perquè, tal com diu Germà Bel o han dit tants altres economistes, els aeroports regionals tenen escàs recorregut per la inversió que suposen i pel rendiment que poden donar; són cars de mantenir, i no és evident que puguin atreure tot el que es proposen atreure. La Comissió Europea ha alertat l'Estat espanyol d'un munt d'inversions fetes en aeroports que no han servit per a allò que havien de servir, aeroports regionals; no voldríem que a l'aeroport de la Seu - Andorra li passés el mateix, i, per tant, malgrat tenir totes les bones in-

tencions que pugui tenir, haurem d'anar alerta que no suposi un altre aeroport com aquests dels quals la Comissió Europea es queixa.

I, finalment, nosaltres donarem suport a la pràctica totalitat dels punts. Esperarem atents a quina és la llei de muntanya que ens pot presentar. A hores d'ara no sabem quin és el contingut possible que pot tenir una llei de muntanya, però, en tot cas, serà un debat necessari i imprescindible de tenir aquí al Parlament, i, per tant, l'esperarem.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, sembla que hi havia certa inquietud respecte a per què un diputat de l'equip, en aquest, doncs, de la majoria que dóna suport al Govern fa una interpellació al conseller, com si no tinguéssim dret a fer-ho; i sobretot, a més a més, el delictes que suposa després presentar una moció, com si no tinguéssim dret a fer-ho! Sap què passa, senyora Montserrat? Que en aquesta cambra la primera vegada que s'ha aprovat en plenari respecte al Pirineu, en un debat no monogràfic, evidentment, però amb un debat prou ampli, ha estat quan Convergència i Unió ho ha posat sobre la taula. Per tant, vostè pot anar dient moltes coses, i pot dir que ha estat moltes vegades a la comarca i tot plegat. Cap problema, jo també he estat a la seva. Però sap què passa? Que, finalment, els acords concrets i els debats concrets sobre temes de muntanya i de Pirineu, en aquesta cambra els porta Convergència i Unió, i no el Partit Popular. Tinc la intuïció que vostè no ha fet els deures en aquesta moció, i, com que no els ha fet, en comptes de dir: «Miri, no he fet els deures», doncs, vinc aquí i esbronco el diputat que presenta la moció. *(Remor de veus.)* «Com que resulta que és de la majoria que dóna suport al Govern, vostè no pot presentar una moció.» Home, fins aquí hem arribat, senyora Montserrat –fins aquí hem arribat.

Senyor Ordeig, li acceptem algunes de les esmenes. Les que no li acceptem és perquè aquest Parlament ja s'hi havia posicionat en contra, i, per tant, vostè volia colar per aquí coses en què el Parlament ja s'ha posicionat en contra, i, per tant, enteníem que això, doncs, no corresponia.

I només una qüestió. Vostè parla del pressupost... Evidentment, tots voldríem que totes les comarques del país, també les comarques de muntanya i del Pirineu, tinguessin més recursos en les seves inversions, però deixi'm dir-li una cosa: de cada cent euros que la Generalitat gastarà en inversions o preveu gastar en inversions el 2015 arreu del país, dos euros i mig es gastaran al Pirineu. Sap quin va ser el màxim topall de l'època del tripartit? 1,8. Hi havia molts més diners, evidentment, però, en tot cas, de cada cent euros que gastava el tripartit, la vegada que el pressupost va ser

més generós amb el Pirineu va ser 1,8. Per tant, si-guem també conscients i situem les coses allà on toca.

I pel que fa a la biomassa, senyor Ordeig, vostè hauria de conèixer que s'estan fent coses, que hi ha més hectàrees que mai mobilitzades en l'àmbit de la biomassa i que, a més a més, en alguns casos s'estan fent coses molt singulars, com pot ser l'aposta que ha fet l'Ajuntament de la Seu, el consell comarcal i la Fundació Catalunya - La Pedrera per donar feina a setze persones amb malaltia mental que en aquests moments i des de fa ja uns quants mesos estan treballant al bosc, fent producció de fusta de serra i de fusta de biomassa. Aquests tipus de coses són les que donen sentit als debats, si realment els fem amb els arguments que toquen.

Per altra banda, dir que acceptem també les esmenes d'Esquerra Republicana, amb algunes transaccions. També respecte a la qüestió de l'aranès –ara en aranès tanben.

I dir-li a la senyora Sara Vilà, d'Iniciativa, doncs, que estarem encantats de debatre sobre el Pirineu, sobre l'aeroport, sobre allò que cregui convenient, amb tots els arguments sobre la taula, aquells que posen persones que tenen gran prestigi –vostè parlava del Germà Bel respecte als temes d'aeroports–, però també si-guem conscients que no tot és homogeni i que hi ha certes coses, certes qüestions que, sense cap mena de dubte, tenen la seva especificitat. I l'aeroport de la Seu, dins del debat d'aeroports regionals, li asseguro que té una especificitat molt i molt concreta, començant perquè la gestió segurament serà la més barata de tots els aeroports, no de Catalunya, sinó de tot l'Estat.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(M. Dolors Montserrat i Culleré demana per parlar.)
Senyora Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Senyor Batalla, si jo no hagués fet els deures, vostè no m'hauria de dedicat més d'un minut i escaig.

En segon lloc, sembla que ja no es pot parlar clar i català. I lamento profundament que vostè s'hagi encomanat de la resta de Convergència i Unió, que quan només veuen la..., en fi, una acció, una actuació en positiu del Partit Popular, vostès la demonitzen.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!». Aplaudiments. Òscar Ordeig i Molist demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Ordeig.

(Remor de veus.)

Òscar Ordeig i Molist

Sí, presidenta, gràcies. Per demanar votació separada dels punts 2 i 9, i per...

La presidenta

Un moment –un moment–: 2, 9...

Òscar Ordeig i Molist

I per al·lusions.

La presidenta

Ah, molt bé. Trenta segons.

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies. Vejam, senyor Batalla, en primer lloc, per respecte als diputats d'aquesta cambra que durant molts anys han defensat el Pirineu i la muntanya, de diferents grups, de tots, eh?, no és patrimoni de Convergència i Unió..., els únics que hagin defensat la muntanya.

En segon, Catalunya, en el seu conjunt està pitjor per la crisi econòmica i per molts motius, sí; però és que dintre Catalunya un dels territoris que està pitjor, sinó el pitjor, és el Pirineu. No voler veure això –no voler veure això– és amagar la realitat, perquè, si no, es perdrien massa plomes políticament. I quin no vulgui veure que la inversió pública, la inversió pública de la Generalitat al Pirineu ha caigut en picat els últims anys, en percentatges i en valors absoluts, molt major...

La presidenta

Senyor diputat...

Òscar Ordeig i Molist

...que en d'altres territoris, doncs és, evidentment, que no s'ha mirat els... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments. Remor de veus. Alguns aplaudiments. Sara Vilà Galan demana per parlar.)*

La presidenta

Senyora Vilà.

(Remor de veus.)

Sara Vilà Galan

Sí, presidenta, per demanar votacions separades dels punts 2, 4, 8, 9 i 14.

La presidenta

Molt bé.

(Albert Batalla i Siscart demana per parlar.) Senyor Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Sí, presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Batalla i Siscart

Molt bé. Senyora Montserrat, si dedicar-se a explicar tot el seu posicionament criticant tots i cadascun dels punts que presentava Convergència i Unió per acabar dient que votarà que sí a tots ells és fer una proposta en positiu, realment facin-s'ho mirar. *(Remor de veus.)*

Senyor Ordeig... *(M. Dolors Montserrat i Culleré intervé sense fer ús del micròfon.)*

La presidenta

Senyora Montserrat!

(Aplaudiments.)

Albert Batalla i Siscart

Gràcies. Ja tenia molt clara la consideració que li podia suposar. Em sap greu. Per mi vostè sí que és una persona important, com a diputada i com a persona.

Senyor Ordeig, en l'època del tripartit la màxima inversió de la Generalitat al Pirineu era, de cada 100 euros, 1,8. Actualment, malgrat les dificultats econòmiques, de cada 100 euros, 2,5. Insuficient? Segur. Però molt millor que en la seva època.

Gràcies.

(Remor de veus. Sara Vilà Galan demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vilà.

Sara Vilà Galan

Sí, per demanar votació separada del punt 7 també –perdó.

La presidenta

Ah! L'afegim, eh? D'acord.

Passem a la votació de la moció.

Comencem votant el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 1 en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 15 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 13 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor i 33 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 13 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor i 1 abstenció.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre els beneficis penitenciaris (tram. 401-00023/10)

Donarem lectura, ara, a una declaració del Parlament de Catalunya sobre els beneficis penitenciaris. Té la paraula, per a la lectura, el secretari tercer.

El secretari tercer

Declaració del Parlament de Catalunya sobre els beneficis penitenciaris: «El Parlament de Catalunya manifesta la necessitat que, en els casos de condemnes per corrupció política, l'atorgament de beneficis penitenciaris establerts per llei, com el règim obert de caràcter pràcticament immediat, estigui plenament justificat amb criteris d'humanisme penal, ja que, altrament, contribueix a ampliar la sensació d'impunitat de la corrupció i el greuge comparatiu amb la resta de la població privada de llibertat.

»Palau del Parlament, 19 de desembre de 2014.»

La presidenta

Passem ara al vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 302-00232/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Pere Aragonés i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, conseller d'Economia, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presentem aquesta moció després del debat que vam tenir amb el conseller d'Economia en el passat Ple, sobre l'impost de dipòsits bancaris, que ens ha costat bastant d'arrencar, que ens està costant d'aplicar, i que l'havíem vinculat, i està vinculat... (*Remor de veus.*) M'espero a què potser... (*Pausa.*) Gràcies per l'atenció. Hi torno. Aquest és el debat, la moció subsegüent al debat que vam tenir amb el conseller d'Economia en el passat Ple, amb relació a l'impost de dipòsits en entitats de crèdit i les implicacions que tenia en el pressupost del 2014, i també sobre l'aplicació d'alguns dels acords que hi havia en el pressupost de la Generalitat 2014, la Llei de mesures 2014.

En primer lloc, vull començar demanant disculpes als diputats de la resta de grups que ara prendran la paraula, perquè els hem lliurat les transaccions amb brevetat. Per tant, espero que el seu esperit nadalenc sigui indulgent en aquest sentit, en la seva intervenció. En tot cas, ho ha de ser perquè creiem que en sorgeixen uns acords que són interessants, que són molt positius i dels quals n'estem satisfets.

En primer lloc, pel que fa amb relació a l'aplicació de dipòsits en entitats de crèdit, el primer acord que hi ha és: en aquests moments hi han uns avals dipositats per les entitats financeres, no han ingressat els diners però sí que hi ha uns avals dipositats; per tant, en el moment en què es puguin executar aquests avals, independentment de quan sigui això, es destinaran a pagar la catorzena paga del 2014 dels treballadors públics, d'acord amb el compromís que va adquirir el president de la Generalitat aquí i que després vam implementar en la Llei de pressupostos.

En segon lloc, si durant aquest any 2014 hi ha una compensació per part de l'Estat, pel fet que ha impulsat un tribut que es trepitja amb el nostre, que estava aprovat amb anterioritat, aquest també anirà en aquest concepte, a compte d'això. Per tant, en aquest sentit consolidem aquest compromís, i el fet que, independentment de quan sigui aquesta sentència del Tribunal Constitucional, pugui ser retornat als treballadors públics.

Pel que fa a l'execució del pressupost, al 2.1, doncs, hi havia uns compromisos que estaven pendants, i aquest punt, evidentment, el mantenim. En segon lloc, tornem a treure un tema que hem tret molt –ens sap greu haver-lo de treure perquè vol dir que no s'acaba aplicant– que és el tema de les retribucions dels alts càr-

recs. Vam acordar que aquestes retribucions fixes estarien, en el màxim, en el que cobra un conseller de la Generalitat. Això veiem com també, en el tema de les dietes, que acaba depenent d'un reglament que mai acaba d'arribar, ens va dir la vicepresidenta l'altre dia que hi estava treballant. Sabem que són molt treballadors, però també els demanem que siguin conclusius a l'hora de poder-lo portar, perquè... És a dir, a vegades notem velocitats diferents en funció dels temes, i aquest és un tema on creiem que la velocitat hauria d'estar prement una mica l'accelerador.

També tenim un acord amb el Grup de Convergència i Unió per tal, doncs, que, de manera immediata, s'aprovi aquest reglament pel que fa als contractes i a les vinculacions del que són, doncs, les anomenades dietes que poden rebre per assistència a òrgans els directius de la Generalitat.

I el tercer bloc és el bloc de propers pressupostos, com ho lliguem amb el fet que l'1 de gener no tindrem pressupostos aprovats aquí, al Parlament, independentment de tot el debat pressupostari que hi haurà, i, per tant, aconseguim dos compromisos que per a nosaltres són molt rellevants. El primer és que, com que l'1 de gener no tindrem aprovats els pressupostos, més enllà del posicionament polític dels grups, per una simple qüestió del calendari de tramitació parlamentària, i, per tant, entrem en una pròrroga, una pròrroga podem dir de caràcter tècnic, doncs, el que fem és instar el Govern a treballar amb els grups parlamentaris l'eventual inclusió de la catorzena paga i la recuperació del cent per cent de jornada i salari en aquesta situació de pròrroga. Per tant, se'ns gira feina en les properes setmanes que vénen.

I, finalment, com tots vostès saben, l'any 2012 es va retirar la catorzena paga, però hi havia uns dies entremig que s'havien meritat i que s'havien de fer efectius. Tot això quan es va presentant als tribunals, doncs, es van guanyant les sentències, per tant, preveiem els recursos necessaris per fer aquest compliment. Per tant, creiem que són bons acords, que ens comprometen a seguir treballant, però que alguns ja són conclusius, i, per tant, per això estem satisfets d'aquestes transaccions arribades amb el Grup de Convergència i Unió, que han estat lliurades als grups parlamentaris, i dels quals esperem el suport unànim.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyor Aragonès, és una moció curiosa, perquè jo no sé si estan jugant amb aquesta moció o estan fent una mena d'exercici de permanent maquillatge entre els desitjos d'una suposada oposició des de l'esquerra, i les realitats –realitats– del suport a un govern que fa una política clarament de dretes, i que vostès ajuden a construir.

En la seva interpellació, precisament, vostè defensava la creació de l'impost bancari, n'ha tornat a parlar aquí, nosaltres també, encara que ho trobem flux; però vostès saben, i ho saben de sobres, que quan ho feien era maquillatge –que era maquillatge– perquè l'oposició del Govern de dretes de Madrid ho havia deixat bastant clar. El problema és que, sabent-ho, diuen als funcionaris que una part del seu sou, com vostè defineix clarament, no una catorzena paga, una part del seu sou, depèn d'aquest maquillatge.

És clar, la realitat és que el Govern té 2 milions d'euros recaptats dels 500 necessaris per fer front a l'impagament del deute –del deute– que el Govern té amb els funcionaris de l'Administració catalana. Perquè entenc jo que és un deute complir amb un determinat dret que diu que quan jo treballa tinc ganes de cobrar. És un deute. Per tant, que en la seva moció, en el seu primer apartat, els dos primers punts que han transaccionat una mica, li reclamin que quan s'executin aquests avals o quan Madrid transfereixi una part de la recaptació, els treballadors públics cobrin el salari que els pertoca, ens segueix semblant una estratègia de maquillatge. Per sort, vostès incorporen un tercer punt, on demanen acordar mecanismes per recuperar el poder adquisitiu dels treballadors públics quan constatin definitivament que això que vostès han proposat no ha funcionat.

Per tant, aquest tercer punt el votarem a favor, és evident, però és que als altres dos punts, miri, ens hi abstindrem. I ens hi abstindrem per una raó molt senzilla: no volem posar cap obstacle en la seva estratègia, digui-li de maquillatge o digui-li de somniar truites, no ho sé, però no ens les creiem. Per tant, ens hi abstindrem.

El segon apartat; el segon apartat segueix en la mateixa línia. A veure, ara l'han modificat una mica amb aquesta transacció de darrera hora, però, vostès, fixin-se, aproven uns pressupostos amb Convergència i Unió el 2014. Vostès proposen unes addicionals, que les compartim, i ara, com que escenifiquen un cert trencament, vostès demanen que les compleixin perquè el Govern no ho ha fet. Una pregunta, retòrica: si vostès no haguessin partit peres, en aquests moments no estarien justificant que de moment no es poden complir? No? Segur? (*Veus de fons.*) No estem fent una mica de teatre? Ho pregunto, eh? Sincerament, costa d'entendre els seus pactes amb la dreta del país. La sensació és que els estan aixecant la camisa –els estan aixecant la camisa– i que això que aprovarem podrà acabar sent paper mullat igualment. Ara, per a nosaltres..., escoltin, endavant, eh?, no s'hi estiguin; no els ho votarem pas en contra.

El tercer apartat té un punt... –tenia, tenia un punt, perquè veig que amb aquesta transacció màgica de darrera hora s'ha canviat– que no hauríem votat a favor, que era el primer, bàsicament perquè és una mica una pel·lícula de Buñuel. O sigui, vostès demanen instar el Govern a prorrogar els pressupostos vigents i convocar eleccions per aprovar uns nous pressupostos que incorporin una sèrie de mesures. És a dir, quan tenen la possibilitat real de prorrogar aquests pressupostos, presentant una esmena a la totalitat o votant a

favor les esmenes a la totalitat que van presentar altres grups, no ho fan, però ara feien la comèdia, retòrica, de dir-li al Govern que no aprovi el seu projecte de pressupostos i que prorrogui els actuals. Escoltin, estan jugant al Palé o..., com s'entén això? Vostès mateixos ho entenen? Jo no ho entenc, sincerament. Per sort, ho han tret. Cap problema.

Els altres dos apartats que vostès en la transacció han modificat són reivindicacions amb relació a la funció pública, que compartim; que compartíem millor sense la transacció, perquè diu que tant si aprovem els pressupostos com si s'han de prorrogar, la recuperació del 15 per cent de jornada dels interins sigui a partir de l'1 de gener. I els quaranta-quatre dies meritats de la paga del 2012? És clar, el que passa és que vostès ara hi posen la cueta aquella: «En el cas de les sentències que es produeixin.» Home, hauria de ser «ja que són sentències que es produeixen» –hauria de ser. Els ho votarem a favor, evidentment.

Ara, vostès es deixen en el calaix unes quantes reivindicacions més, que també ens fan els representants dels treballadors i treballadores en el mateix paquet, que és el que nosaltres hem presentat com a esmenes d'addició i que demanem que ens les votin a favor.

Miri, el capítol I, incrementar per tal que en les negociacions que es produeixin per recuperar el poder adquisitiu s'hi pugui incorporar els ajuts del Fons d'acció social, equiparar els permisos de conciliació, i, sobretot, creació d'ocupació. Creació d'ocupació pública per reduir l'elevadíssima temporalitat que tenim en aquests moments entre el personal dependent de les administracions, i per recuperar una part –només una part és que el demanen els sindicats– de l'ocupació perduda des del 2011. Són esmenes que en el mateix paquet que les altres ens han demanat els representants dels treballadors i les treballadores, que nosaltres les hem inclòs, i que demanem també que ens acceptin aquestes esmenes, i, per tant, que es puguin votar a favor.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades i diputats, em sembla que aquesta és la darrera moció d'aquest Ple de l'any, i espero, doncs, que l'esperit nadalenc ens acompanyi en el que jo diré ara i en el que deia el Pere Aragonès al principi de la seva intervenció.

Per a nosaltres esperit nadalenc tot, i més després de tantes anades i vingudes discutint aquesta proposta que feia el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, després de la interpellació que li va presentar en el seu dia al conseller Mas-Colell.

No ha estat fàcil. No es pot frivolitzar, com per part del grup que em precedia, la relació que hem tingut

els dos grups per arribar a transaccionar aquesta moció. No ha estat fàcil, i, per tant, nosaltres ho valorem des de la seguretat que hem arribat a uns bons acords, perquè el que fonamentalment demana aquesta moció que presenta Esquerra Republicana és que es compleixin tots els acords que hi havia en la llei del pressupost de l'any 2014. I en això nosaltres, evidentment, hi estem absolutament d'acord. Ara bé, podrem votar a favor de tot el que aquesta moció ens proposa? No. Ho podrem fer de la immensa majoria i només ens abstindrem en un sol punt.

A què podrem votar a favor? Evidentment, votarem a favor, i ho explicava el diputat Aragonès, de garantir que la catorzena paga de l'any 2014 es reposarà quan hi hagi una sentència ferma dels recursos de les entitats financeres a l'autoliquidació de l'impost dels dipòsits bancaris. Votarem a favor de mantenir informada la Mesa de la funció pública de tot allò relacionat amb la disposició addicional vuitena dels pressupostos del 2014. Votarem a favor de donar compliment als compromisos concrets d'impuls en inversió, en equipaments escolars, sanitaris i infraestructures. I aquí ens hi podem detenir una mica per explicar que hi votarem a favor perquè en aquest moment estan redactats, licitant-se, en construcció o en acabament qüestions com: l'Escola Angeleta Ferrer, de Mataró; l'Escola Quatre Vents, de Canovelles; l'Institut Montserrat, de Sant Esteve Sesrovires; l'Institut Can Roca, de Terrassa; l'Hospital de Viladecans; la nova escola d'Abrera, l'Institut Lluís Recasens, de Molins de Rei; l'Institut Cal Gravat, de Manresa; l'Institut Sant Martí Sarroca; l'acabament de les obres de la C-58 entre Vacarisses i Viladecavalls i Vacarisses i Castellbell, i el projecte, en aquest cas, redactat, de connexió de polígons industrials entre Bigues i Riells i Santa Eulàlia de Ronçana.

Ho he explicat molt ràpid, però aquest era un punt important, més enllà de les qüestions formals que afecten la funció pública, que contenia l'acord de pressupostos del 2014, i que en gran mesura podem dir: o que s'estan redactant, o que s'han licitat, o que s'estan licitant, o que s'estan construint i, fins i tot, que s'estan acabant.

Més punts que podrem votar a favor sobre la regulació de dietes d'assistència i sous dels directius de la funció pública: els punts 2.2 i 2.4 els votarem a favor amb la transacció que hem fet amb el grup proponent, que ens obliga a portar al Govern tota la feina que s'ha fet; perquè s'ha fet –perquè s'ha fet–, s'ha fet una ingent feina durant aquest any per complir allò que vàrem acordar l'any passat, i que permetrà al mateix temps complir els compromisos derivats del que dèiem. Vol dir que, en definitiva, s'ha fet molta feina, no s'ha acabat de concloure, però que aquesta feina s'ha de portar al Govern. En aquest sentit, doncs, hi ha un compromís per fer-ho en el primer trimestre d'aquest any que encetarem ben aviat.

I finalment, hem pactat un «per si un cas», un «per si un cas» que nosaltres no volem que arribi. Un «per si un cas» que té a veure amb la contingència de no poder aprovar el pressupost que hem començat a tramitar. Es tracta de què farem si anem a pròrroga de

pressupostos amb relació a la catorzena paga dels treballadors de la funció pública. I aquí ens reservem la possibilitat, evidentment, d'obrir al conjunt dels grups parlamentaris el que farem en cas de.

Nosaltres creiem –i volem insistir-hi en aquests trenta segons que ens queden– que aquest és un pressupost que mereix ser aprovat, que el pressupost de l'any 2015 mereix ser aprovat, perquè és un bon pressupost i és millor que la pròrroga a la qual ens podem abocar. I en aquest sentit, podem tenir discussions sobre si la pròrroga acceptaria la inclusió d'una partida per recuperar aquesta paga dels funcionaris o no. Però, en tot cas, nosaltres no voldríem arribar aquí; voldríem tenir un pressupost del 2015 aprovat, perquè creiem honestament i sincerament que mereix ser aprovat, que és un bon pressupost, que incorpora aquesta paga, que acaba amb la situació de reducció del 15 per cent de sou i salari dels interins, que incorpora una convocatòria de bombers, que incorpora inversions per al metro del Vallès a Sabadell i Terrassa, que incorpora inversions per acabar una estació d'L9, que incorpora més diners d'aportació al transport públic que revertiran en menys cost... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers... Quan sentia el senyor Vidal, la seva intervenció, intentava fer memòria i crec que..., no recordo –no recordo– en cap altra intervenció haver estat segurament tan a prop –tan a prop– del discurs que vostè ha fet avui. Perquè, certament, estem davant d'una moció que presenta Esquerra Republicana bàsicament per netejar la seva mala consciència, tot sigui dit, eh?

L'escenari en què ens trobem ara –ho deia el senyor Vidal, no?– és un escenari un tant peculiar: tenim un govern, el de Convergència i Unió, que no té una majoria suficient per aprovar els pressupostos, i la negociació de Convergència i Unió se centra únicament i exclusivament en aquell grup parlamentari que no vol que hi hagin pressupostos. És a dir, el Govern no té majoria per tenir pressupostos i negocia amb un grup parlamentari que no hi hagi pressupostos. Bé, això és francament de nota.

I en aquest sentit, doncs, estem segurs que Esquerra Republicana s'ha vist i es veu en la necessitat d'intentar desactivar totes aquelles mines que els seus lleials socis de Convergència i Unió li han anat plantant en el temps pel camí.

I, mirin, doncs, són 220.000 treballadors públics que han perdut una catorzena part del seu salari, diríem, *por la patilla* o altres 6.500 treballadors interins que han perdut un 15 per cent de la seva jornada laboral

i, per tant, també un 15 per cent de la seva retribució laboral.

I en el pressupost del 2014 es fa un exercici de despotisme amb el concurs d'Esquerra Republicana, que és condicionar el salari dels treballadors a la política, condicionar el salari dels treballadors a una negociació política. No, no, escoltin, els treballadors si treballen tenen dret al seu salari, i això no pot estar condicionat al fet que un o altre govern faci una negociació política i tingui més o menys encert per resoldre aquella reivindicació política. Els treballadors treballen igual, amb independència que la política tingui els seus resultats o no els tingui.

I, per tant, per això creiem que, en aquest moment –i ho vam denunciar i ho continuarem denunciant les vegades que faci falta–, és imprescindible desvincular el salari dels treballadors de la reivindicació política.

Ara, per al 2015, els lleials socis vinculen els salaris a vostès i els diuen: «Ep, Esquerra Republicana, si vostès no ens voten els pressupostos, els treballadors potser no cobraran aquesta catorzena paga.» *(Pausa.)* Sí, això..., senyor Aragonès, això és el que els fan –això és el que els fan. I per això vostès tenen la necessitat de netejar la seva consciència i presentar mocions en el Parlament, per deixar clara quina és la seva postura. Mocions en què, d'altra banda, amb nosaltres no ha tingut cap mena d'interès de negociar cap mena d'esmenes; les ha negociat amb Convergència i Unió, que és amb els únics que tenen interès de negociar que no hi hagi pressupostos, perquè segurament el que els interessa és una cosa prou diferent.

Doncs, mirin, nosaltres tenim la consciència prou neta i no necessitem presentar mocions per afirmar que considerem que és indigne que un govern faci política amb el salari dels treballadors. I, per tant, en aquestes circumstàncies, volem que es desvinculi..., tots podem tenir percepció de qui és el que té més barra o no, però el que nosaltres volem és que es desvinculin els salaris dels treballadors de les conjuntures polítiques.

Creiem i estem convençuts que els treballadors tenen dret a recuperar la catorzena part del salari amb independència que hi hagi o no pressupost, i això és possible que hi sigui. Però no eventualment, que és la transacció que vostès han signat amb Convergència i Unió. No eventualment, sinó que la tinguin.

I també creiem que els treballadors tenen dret a recuperar el salari dels anys 2013 i 2014 que se'ls va sostreure. Nosaltres hem presentat esmenes en aquest sentit. Però, veient l'acord a què vostès han arribat, vostès deuen entendre perfectament, senyor Aragonès, que per fer-se trampes al solitari a nosaltres no ens necessiten ni ens tindran al seu costat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... Bé, jo estic d'acord, i que no serveixi de precedent, amb el senyor Rodríguez que és veritat que és una moció que respon a la mala consciència i a la culpa que sent Esquerra Republicana pel fet de trobar-se en aquest embolic en què ens trobem i pel fet que avui els funcionaris no tenen garantit el cobrament de la catorzena paga, ni la del 2014 ni la del 2015.

És cert que no podem estar jugant d'aquesta manera amb els funcionaris per fer-los servir com a carta d'intercanvi entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, dos partits que fins fa dos dies..., bé, no ho sé, fins fa dos dies diu Esquerra que governaven i, en canvi, Convergència i Unió creu o diu que encara governen. Vull dir, en fi, crec que vostès tampoc s'aclareixen, no?

El cas és que vostès fan servir –i ho hem denunciat més d'una vegada i ho va denunciar el portaveu del meu grup parlamentari el dia que es debatien els pressupostos–, que utilitzen la carta de la catorzena paga dels funcionaris per arribar a acords, i això ens sembla bastant indigne.

Sobre la moció final que ens ha presentat el senyor Aragonès –i que és veritat que només ha acordat amb el Govern, només ha negociat amb el Govern–, sobre el primer punt nosaltres li direm que ens abstindrem. Ja ho vam dir l'any passat: ens sembla que no podem condicionar la paga, els drets dels treballadors, la catorzena paga, com es va fer el 2014, al fet que aconseguim uns ingressos amb un impost que es va crear de nou. Ens sembla que això, doncs, no és de rebut. No m'imagino que féssim això amb altres coses, amb altres parts dels sous d'altres responsables polítics. I, per tant, doncs, creiem que va ser una mala proposta, que no va ser una proposta rigorosa, i que avui ens trobem on estem: que tenim aturats els ingressos o la recaptació d'aquests impostos i no podem fer front a aquesta catorzena paga del 2014. Per tant, nosaltres en aquest sentit ens abstindrem, perquè ja ens semblaven malament la proposta i la solució, i, per tant, avui tampoc ens sembla que sigui de rebut.

I si realment el Govern té tanta voluntat perquè els treballadors cobrin aquesta catorzena paga del 2014, amb els 2 milions d'euros que tenen ja ingressats d'aquest impost, doncs, potser podrien fer un gest i pagar durant aquest primer trimestre encara que fossin quinze euros als treballadors, per demostrar aquest gest. *(Pausa.)* Sí, senyor Falcó, per demostrar que realment vostès tenen la voluntat de fer això. Suposo que no ho faran i esperarem que l'Estat resolgui..., en fi, sempre al final a veure si el Partit Popular i el Govern de l'Estat els arreglen o els resolen la papereta.

Pel que fa al punt 2, la veritat és que ens sap greu que hàgim de fer una altra vegada en una moció aprovada al Parlament referència a resolucions ja aprovades en el Parlament. És a dir, que acabem fent d'assistents del Govern i de secretàries del Govern: «Recordi, Govern, que ha de complir aquella resolució aprovada en el Parlament...» Home, escoltin, no els diré que treballin, però, en tot cas, no crec que sigui funció del Par-

lament tornar a recordar allò que està aprovat i ha de complir el mateix Govern.

Esperem que ho facin perquè és la seva feina, per la qual, doncs, evidentment, tots cobrem un sou i, per tant... *(Pausa.)* Sí, sí, és que és així. Hi han unes quantes resolucions aprovades en aquest Parlament que no es compleixen i hem d'anar insistint perquè s'acabin complint.

El punt 3. Sort que el senyor Aragonès, és veritat, ha eliminat el 3.1, en què deia que, a causa de l'excepcionalitat de la situació, doncs, calia..., i a causa que cal convocar unes eleccions plebiscitàries, cal prorrogar els pressupostos. Nosaltres no entenem aquesta excepcionalitat de què vostè parla, senyor Aragonès. Ho he dit a primera hora del matí. Ahir van sortir les dades de Càritas: 176.000 persones ateses, la cronificació de la pobresa... Doncs, aquesta és per nosaltres l'excepcionalitat del país. I això portaria al que deia el senyor Falcó –i ho comparteixo–, a aprovar uns pressupostos, a intentar resoldre amb partides pressupostàries aquests problemes socials que està vivint el país, i no unes eleccions anticipades que no sabem massa on ens portaran. Per tant, ha eliminat aquest punt. Bé, nosaltres, en tot cas, hi hauríem votat en contra.

I la veritat, senyor Aragonès, per acabar, no sé per què igual que avui ens porta una moció que diu que en eventual pròrroga pressupostària el 2015 el Govern ha d'atendre la catorzena paga dels funcionaris..., per què no va fer això el 2014. El 2014 ens va fer la trampa dels impostos; en canvi, aquesta vegada no ho fa. No sé per què no ho va fer també en aquell moment. Suposo que és perquè ara, doncs, no s'acaben de parlar del tot amb el Govern o ha trencat relacions amb el Govern. I, per tant, no ens en sortirem.

És una pena, eh?, perquè jo penso que si no es posen d'acord tan sols a aprovar els pressupostos, no sé com ens podem posar d'acord a fer un nou país. Bé, o vostès a fer un nou país, com és el que volen fer.

En definitiva, abstenció en alguns punts que ens semblen poc dignes i, evidentment, la votació favorable, perquè no pot ser d'una altra manera, d'allò que creiem que és un dret dels treballadors i que hauria d'estar ja complert.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Miembros del Gobierno, diputados y diputadas, esta moción tiene un par de curiosidades. Primero, el título era sobre el impacto del impuesto sobre depósitos de entidades de crédito en la Ley de presupuestos del 2014, y al final se ha expandido un poco más, ¿no?, la moción, y hemos tratado algún otro tema, lo cual está bien. En eso no hay problema.

Y la otra curiosidad que tiene es que es una moción contaminada y afectada, al igual que el debate de presupuestos, por esa negociación electoral entre Esquerra y Convergencia. Con lo cual un poco supongo que el tensionar más a la hora de proponer determinadas cosas y luego llegar a pactos pues nos debe dar un poco el termómetro de cómo va la negociación de esa lista electoral única que propone el presidente del Gobierno.

En todo caso, entramos a discutir, lógicamente, el contenido de la moción. Se ha dicho también por parte de alguno de los portavoces anteriores..., se hablaba de si había ruptura o no en el pacto entre Convergencia y Unión y Esquerra. En Convergencia y Unión dicen que no hay ruptura, que consideran que el pacto sigue; Esquerra dice que hay ruptura. Pero, bueno, a los hechos nos remitimos: ayer Esquerra apoya los presupuestos de Convergencia, ayer Esquerra apoya la ley de acompañamiento de Convergencia, y hoy Esquerra pacta con Convergencia la moción, con lo cual yo creo que en este caso tendremos que dar la razón a Convergencia y que lo de la ruptura de Esquerra es una pose que no sabemos muy bien..., ante quién o para qué.

En todo caso, en cuanto al contenido, como decía, en cuanto al contenido de la moción, tiene tres puntos diferenciados. El primero se refiere, fundamentalmente, a la disposición adicional octava de los presupuestos del 2014, en la que se relacionaba la recuperación del salario íntegro de los funcionarios y se ponía esto en relación con los ingresos por el impuesto de depósitos bancarios. Nosotros, ya en aquel momento, nos mostramos contrarios a que los funcionarios fueran rehenes de una discusión política entre el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno central, y, por tanto, siendo consecuentes con esa posición, no vamos a votar los puntos en los que se sigue vinculando la recuperación del sueldo íntegro de los funcionarios con la resolución judicial o política de esta controversia. Creemos, como se ha dicho también anteriormente por otros portavoces, que los funcionarios tienen que tener derecho a que se les reintegre esa paga, con independencia de cómo quede resuelto el conflicto del impuesto de depósitos bancarios. Por lo tanto, no apoyaremos estos puntos.

En cuanto a la segunda parte de la moción, habla de la ejecución de presupuestos del 2014. Decía el representante de Convergencia, del partido que da apoyo al Gobierno, que ellos también votarán a favor, porque, lógicamente, lo que dicen unos presupuestos se debe cumplir, efectivamente. Lo que pasa es que los presupuestos son para el 2014, y le recuerdo al representante de la mayoría que estamos a diciembre del 2014. El compromiso es que los presupuestos del 2014 se cumplan en 2014, y quizás ahí no están todo lo diligentes que debieran; pero nos felicitamos de que voten a favor, también, y asuman o reasuman esos compromisos, igual que los compromisos de cumplir con las resoluciones que este Parlamento aprueba y que, a día de hoy, no se han cumplido.

Y para finalizar, en el punto tercero ya esta moción habla de los presupuestos del 2015. Aquí sí que hay una variación de calado político en cuanto al acuerdo

entre Esquerra y Convergencia. En principio, la moción de Esquerra pedía que se instara al Gobierno a que se prorrogaran directamente los presupuestos; es la posición que ha estado verbalizando Esquerra durante estos días, pero es lo que ha estado diciendo, no es lo que ha estado haciendo, porque tenía una solución muy fácil para que se prorrogaran los presupuestos: votar las enmiendas a la totalidad que se habían planteado. Esquerra, por un lado, dice que se prorroguen los presupuestos, pero, por otra parte, apoya los presupuestos que presenta Convergencia. Ellos sabrán explicarlo, de momento yo creo que no lo han hecho convincentemente, pero, en todo caso, aquí está el acuerdo de calado: Esquerra retira esa solicitud de que se prorroguen los presupuestos, e insta, eso sí, a que, se prorroguen o no, los funcionarios recuperen la paga en el 2015. En eso estamos de acuerdo –lo hemos dicho y lo hemos mantenido–, que la recuperación de la paga debía estar fuera del conflicto político, y, por lo tanto, también daremos apoyo a este punto.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller... Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra, i no reiterar-nos en alguns dels arguments, alguns compartits i altres no, dir que és obvi que la proposta d'Esquerra Republicana conjuga, declina i esbossa tres elements.

Un, garantir, sigui com sigui, el pagament de la paga extra, de la catorzena paga de funció pública, als treballadors i treballadores que fan possibles els serveis públics; dos, la congelació dels sous dels alts càrrecs, amb diverses fesomies; i tres, la qüestió de la pròrroga pressupostària. Sí, de fet, que amb el teló de fons..., com s'ha dit, però des d'una altra perspectiva, i des de l'esquerra independentista sí que entenem l'esquema que hi ha de fons. És a dir, que hi ha un debat per definir –encara que nosaltres no hi participem– quina és la millor tàctica per obtenir un mandat democràtic que ens permeti avançar en l'estratègia cap a..., per obrir i iniciar el procés cap a la plena independència, i, per tant, cap a la plena sobirania econòmica.

Dit això, i conegut quin és el posicionament en matèria econòmica i financera de la CUP i quina ha sigut la postura davant dels pressupostos generals per al 2015, votarem, òbviament, a favor del primer i segon bloc, els que fan referència a garantir, sigui com sigui, el pagament de la paga extra, anul·lada i manllevada a la funció pública, i a la congelació dels sous dels alts càrrecs, però no podem votar la pròrroga pressupostària.

Les dues primeres qüestions –el retorn que mereixen a la funció pública i la congelació dels sous dels alts càrrecs– són especialment sensibles, fins i tot expressen, no?, una certa dualitat social, però és veritat que, en l'àmbit de la pròrroga pressupostària, ja posats, i davant del reiterat «mentrestant» –què fem mentrestant–, hi havia altres prioritats derivades directament

de la situació d'emergència social que es podrien haver abordat. Si s'utilitzen els pressupostos com a peça negociadora, es podria també haver inclòs l'obligació d'adoptar mesures urgents i immediates per mobilitzar els 450.000 pisos buits que hi ha a Catalunya, enmig del desori de l'emergència habitacional que patim i d'unes necessitats estimades d'habitatge social que pugen a 230.000 unitats. La vella proclama feta consigna de: «Gent sense casa, i cases sense gent, com s'entén?»

També es podria haver incidit en la garantia d'accés a un mínim vital de serveis bàsics, en els supòsits de desemparament social creixent –trenta mil PIRMI davant 1,6 milions de persones que a casa nostra viuen sota el llindar de la pobresa–, de les antigues formes d'exclusió i de les noves; garantir als infants i als joves una alimentació adequada; evitar la descapitalització del país amb venda d'actius o immobles, o hipotètics rescats públics d'autopistes, com el de l'eix Vic-Ter; o qüestions relatives a l'aigua –l'embolic fenomenal d'ATLL, doncs, que servís per recuperar-ne la titularitat pública–, o, fins i tot, altres amenaces privatitzadores.

En tot cas, una alternativa que passés..., i per això nosaltres no votarem la pròrroga de pressupostos, sinó uns pressupostos nous, que responguessin, sobretot, en primera instància, a contenir els efectes demolidors i els paisatges devastats per la crisi, i a defenestrar les polítiques de falsa austeritat. I diem «falsa austeritat» perquè la realitat escup que hi ha milers de pisos buits i milers de cases sense gent, que les grans operadores de serveis bàsics d'energia han guanyat 9.000 milions d'euros nets en els darrers cinc-cents dies, o aquest diferencial de les PIRMI que diu que només treballem, sobre l'1,6 de les situacions de pobresa extrema..., trenta mil PIRMI, 1,6 milions de persones en situació de pobresa.

Les xifres són eloqüents, ho hem dit moltes vegades. Estem parlant de 5.300 milions d'euros en retallades en els darrers quatre exercicis, però si ho comparem amb els 10.000 milions d'interessos del deute, amb els 15.000 milions de rescat de les caixes bancàries, amb els 16.000 milions anuals de frau fiscal, amb els 16.000 milions anuals, també, fruit del desequilibri injust fiscal que patim com a societat, i com a país, i com a poble, o els 16.000 milions d'euros que tenen els deu catalans més rics, doncs, resulta que tot lliga en aquesta termodinàmica de la desigualtat d'una economia vampírica, i on tot lliga i relliga en el forat i en el penya-segat on van bona part de les classes populars.

Caldrien uns pressupostos de transició, de canvi i de reactivació –i en això estem compromesos, quan vulguin– per combatre la pobresa, la desigualtat, i fer inviable la segregació social.

Gràcies, presidenta, conseller.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats, sobre les esmenes presentades, Esquerra, doncs, el que farà és assumir les transaccions que hem fet amb el Grup de Convergència i Unió, i, per tant, aquestes són les esmenes que acceptem, en forma de transacció.

Pel que fa a les intervencions dels altres portaveus –als quals, doncs, voldria fer alguns comentaris, no?–, per part d'Iniciativa, no?, diu: «Bé, l'impost de dipòsits és un maquillatge.» Però vostès van votar a favor. De fet, el van proposar, la passada legislatura, insistentment –tant vostès com nosaltres. Per tant, en el moment que tenim l'oportunitat d'aplicar-lo, doncs, escolta'm, l'apliquem. És a dir, si ho hem anat proposant durant molt de temps, en el moment que tenim l'oportunitat d'aprovar-ho..., i no ho vam aprovar només Iniciativa i Esquerra, perquè junts sumem trenta-quatre diputats i en necessitem seixanta-vuit per poder aprovar amb comoditat, doncs, alguna mesura aquí. Vam haver de buscar un altre grup, i vam trobar el Grup de Convergència i Unió, que, a més, vam aconseguir que ho impulsés com un decret llei inicialment per part del Govern, no?

I després, evidentment, vostè ha dit: «És que hi han algunes de les mesures que es tracten aquí que n'hem anat parlant...» Doncs, n'hem anat parlant i insistint-hi. I no ho fem ara enmig d'un debat pressupostari, fa bastant de temps, des d'inici de legislatura, que insistim en una idea que crec que podem compartir tots, que és que, si demanem ajustos als treballadors públics, els qui estan al capdavant, siguin –perquè tots som polítics, en el fons, eh?– consellers, o directors generals, o representants en empreses públiques, doncs, també facin aquest esforç, i que fem..., com els diputats, i que els primers a recuperar-ho no siguin ni els diputats, ni els directors, ni els directius, sinó que siguin els treballadors públics. Es pot plantejar anar més enllà? Sí. Ara on podem anar? Doncs, ara podem anar aquí. Per tant, a vegades sembla que li sàpiga greu, que aconseguim aquestes coses.

El PP ens ha fet un examen de consciència. En tot cas, jo el que demanaria és que es faci un autotest, vostè, de consciència. Perquè, clar, diu: «La paga extraordinària que s'ha tret els anys 2013, 2014...» S'ha oblidat del 2012, suposo, per dues coses: perquè hi havia un pressupost que vostès hi van donar suport, i perquè el ministre Montoro va fer, amb un decret llei, doncs, la retirada d'aquesta paga, que després ha generat problemes, que és un dels punts de la moció –aquestes sentències que hi han, no?

I el Partit Socialista, bé, ens acusa de jugar. Jo crec que el que vostès han de fer és fer propostes, explicar-ne la viabilitat, i, precisament per l'excepcionalitat social que tenim, que respon a una excepcional..., estructural en matèria de sobirania política, per això proposem el que proposem.

I a mi el que m'ha sorprès és que Iniciativa, PSC i PP demanen que aprovem els pressupostos. Per tant, si vostès ho volen, amb Convergència i Unió sumen ma-

joria i tenen l'oportunitat de fer-ho. En tot cas, si no ho fan, segurament és per alguna altra raó.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(*Marc Vidal i Pou demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions i per demanar votació separada.

La presidenta

Em diu les votacions separades, i després...

Marc Vidal i Pou

Sí, els dos primers subapartats.

La presidenta

L'1.1 i l'1.2, no?

Marc Vidal i Pou

1.1 i 1.2.

La presidenta

Exacte. Molt bé.

Doncs, trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Sí, per al·lusions. Miri, senyor Aragonès, no hem demanat ni que es prorroguin els pressupostos, ni que s'aprovin –no ho hem demanat.

I respecte del maquillatge, escolti'm, el maquillatge no és l'aprovació de l'impost bancari, que hi estem d'acord. El maquillatge és que un impost, al contrari d'una taxa, no pot ser finalista. I, per tant, vostès ho adjudiquen directament –una finalitat– a un dret que els treballadors tenen. Això és al que jo en dic «maquillatge», no l'altra cosa.

«Merci».

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Per demanar votació separada del punt 2.3. (*Pausa.*) Bé, 2.3 –perdó, eh?

La presidenta

2.3, sí.

Jordi Turull i Negre

Sí, 2.3.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

La votació separada de l'1 –em sembla que quedava un apartat. I, després, del 3.1.

La presidenta

Iniciem les votacions d'aquesta moció.

I comencem pel punt 1.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 17 en contra i 44 abstencions.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 17 en contra i 44 abstencions.

Votem ara el punt 1.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 5 en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor i 47 abstencions.

Votem ara el punt 3.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat en una escola de Peshawar, al Pakistan (tram. 401-00022/10)

Acabada aquesta moció i en aquest moment, i abans de procedir a la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat en una escola de Peshawar al Pakistan, vull expressar la benvinguda i tota la nostra solidaritat al cònsol general del Pakistan a Barcelona, a la cònsol de Benestar Social adjunta i també als altres membres de la comunitat pakistanesa a Catalunya que avui ens acompanyen.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Té la paraula el secretari segon, per a la lectura de la declaració.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya condemna l'atac perpetrat aquest dimarts 16 de desembre pel Moviment dels Talibans del Pakistan contra una escola de l'exèrcit pakistanès a Peshawar, en què han mort més de cent vint persones, la majoria infants, i també mestres, i manifesta la seva preocupació per la violència al nord del país, concretament a les fronteres amb l'Afganistan i amb l'Índia, que ha anat augmentant des del 2007 i que ha tingut com a víctimes polítics, militars, integrants de la minoria xiïta i escoles, especialment escoles per a nenes. El Parlament expressa el seu suport a la majoria pacífica del poble pakistanès, i també a la comunitat pakistanesa de Catalunya, en totes les seves mobilitzacions, i fa una crida a la comunitat internacional perquè doni suport a les diferents mesures de resistència que el poble pakistanès emprengui per afrontar els atacs continuats d'aquest moviment, tenint en compte el respecte necessari als drets humans i als drets dels pobles.»

La presidenta

Iniciem el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 13/2014, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents amb relació al sistema gasista i la titularitat de centrals nuclears.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 13/2014, del 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de centrals nuclears (tram. 212-00011/10)

Aquest debat es regirà d'acord amb allò que estableix l'article 155 del Reglament. També, recordar als grups parlamentaris que el temps d'intervenció per a aquest debat serà de cinc minuts flexibles.

Atès que aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció d'aquest grup per a la defensa de la proposta. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, disculparan, en tot cas, que després de quatre dies intensos de Ple hàgim abusat de la confiança i hàgim allargat encara més este Ple, ocupant, sobretot, la franja del dinar; però, en tot cas, se'n faran càrrec, de la importància temporal de poder debatre en aquesta sessió plenària esta qüestió i no haver de demorar la iniciativa fins a finals de gener, que serà quan tindrem una nova oportunitat, un nou Ple.

En tot cas, intentarem ser breus en les nostres intervencions, per no abusar més, i també, per altra banda, perquè hem tingut l'oportunitat de discutir i de debatre sobre el projecte Castor en moltes ocasions, en diverses ocasions, recentment, en esta cambra, i també en comissions. I, en tot cas, incidir i valorar o exposar que el motiu d'urgència pel qual avui plantegem aquesta qüestió al Ple deriva d'un acord del Consell de Garanties Estatutàries, emès el passat 11 de desembre, a finals de la setmana passada, que donava resposta a una sol·licitud del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i també a una sol·licitud del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

Sol·licitàvem al Consell de Garanties Estatutàries un dictamen previ a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat, davant del Tribunal Constitucional, amb relació al Reial decret llei aprovat per l'Estat espanyol el passat 3 d'octubre, i convalidat pel Congrés dels Diputats posteriorment, en el qual s'aprovava una indemnització de 1.350 milions d'euros a l'empresa Escal UGS, empresa promotora del projecte, que va construir un magatzem, com bé saben, de gas, conegut per Castor, davant de les costes dels municipis d'Alcanar i de Vinaròs.

El dictamen del Consell de Garanties conclou que els articles 2 i els apartats 1 i 3, de l'article 4, del citat Reial decret llei vulneren el dret de tutela judicial previst en l'article 24.1 de la Constitució espanyola. Considera el dictamen que l'extinció de la concessió s'hauria d'haver fet mitjançant el procediment administratiu legalment establert i no fer-ho mitjançant una llei, com finalment va acabar fent-se. Esta forma de procedir va provocar que tercers interessats no poguessin fer alegacions tant a l'extinció de la concessió com a la determinació de la mateixa indemnització, i també es va acabar limitant, a través d'esta forma de procedir, la seua capacitat d'interposar, o la capacitat d'interposar per part de tercers, recursos administratius i també posteriors accions de caràcter judicial.

El dictamen conclou també que en l'expedient d'extinció tampoc s'havia demostrat que s'hagués valorat si concorrien les circumstàncies de fets imputables a una possible actuació dolosa de l'empresa concessionària, la qual cosa hauria pogut modificar el càlcul astronòmic de la indemnització.

Precisament, els articles considerats com a inconstitucionals en el dictamen, i, en concret, l'article 4 del Reial decret llei, és el que reconeix les inversions i els costos a l'empresa Escal UGS, i, per tant, són els articles clau que acaben servint per a determinar i per a fixar les indemnitzacions que, com saben, segurament ja van ser pagades, fins i tot abans que s'esgotés el termini insultant de trenta-cinc dies i, per tant, en estos moments l'empresa ja té en els seus comptes els 1.350 milions determinats per l'article 4 del Reial decret llei.

En tot cas, a partir d'aquest dictamen, emès pel Consell de Garanties Estatutàries, considerem que és pertinent, que és procedent, interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei, un recurs que també serà interposat pel mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, però que mos sembla que davant d'un te-

ma que genera uns consensos polítics molt amplis, més enllà del mateix Govern, molt amplis entre els diversos grups que conformem esta cambra..., però, sobretot, és un tema que configura i genera uns consensos amplíssims entre la ciutadania. I, per tant, entenem que és bo també, més enllà que ho hagi fet el Govern, que interposem aquest recurs d'inconstitucionalitat per part del Parlament de Catalunya i que, a més a més, s'interposi amb un ampli suport polític d'esta cambra.

És conegut, també, que per altres instàncies, s'estan empenent mesures en contra del Reial decret llei, institucions com el Síndic de Greuges; la mateixa Defensora del Poble d'Europa; el mateix Govern català, més enllà d'aquest recurs d'inconstitucionalitat també està empenent altres mesures davant de les institucions europees i, sobretot, també mesures i iniciatives empreses per la plataforma ciutadana del Sénia, que, com saben, des del primer dia, des de l'any 2007, al costat de l'Ajuntament d'Alcanar està batallant incansablement en contra d'un projecte agressiu, no només cap al municipi d'Alcanar, sinó cap al conjunt dels ciutadans de Catalunya i del conjunt de l'Estat, de ben segur.

Totes estes mesures que s'estan empenent, en definitiva, recerquen esclatxos legals, incompliments legislatius, ja siguin en fons o en forma per part de l'Estat, en la tramitació d'este Reial decret llei; però, en definitiva, el que pretenem i el que busquem des de la lògica política, des de la lògica, també, ciutadana, és trobar-hi alguns elements de caràcter jurídic que mos permetin tirar enrere una actuació per part del Govern de l'Estat que ens sembla absolutament intolerable en el context de crisi econòmica actual, en el context de dubtes sobre el funcionament de l'Administració pública i, de ben segur, són d'aquelles actuacions, per part de l'Administració, que fan mal a tota la política, que generen una distància enorme entre els ciutadans i la cosa pública i les administracions i la política.

I, per tant, mos sembla que és absolutament estratègic, fonamental per al bon funcionament de l'Administració, per al bon funcionament de la democràcia que aquesta iniciativa, que aquest acord del Govern de l'Estat pugui ser revocat i que, finalment, les instal·lacions del Castor siguin desmantellades definitivament i que l'empresa promotora acabi assumint en exclusiva totes les conseqüències de les seues actuacions, totes les conseqüències dels seus nyaps, en exclusiva, exactament com hauria gaudit en exclusiva dels beneficis econòmics que n'hauria percebut si el projecte finalment hagués acabat tirant endavant.

I, per aconseguir estos objectius d'aturar este projecte o de revertir esta indemnització, entenem que hem d'utilitzar tots els mecanismes polítics i judicials que estan a la nostra mà per donar resposta a una demanda de la ciutadania que mos sembla absolutament important i transcendent.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, nosaltres donarem suport a la presentació per part del Parlament de Catalunya d'aquest recurs d'inconstitucionalitat per diverses raons jurídiques, que són les que ha exposat el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, també per alguna altra consideració jurídica que ja vaig exposar ara fa poques setmanes davant de la moció d'Iniciativa per Catalunya, i també per algunes consideracions de tipus polític, no?

Jo crec que, primer de tot, ens hauríem de formular una pregunta: per què les empreses que opten a concessions, com és aquest cas, no corren mai cap risc i ventura? Primera qüestió. Abans de fer les seves inversions no fan els seus estudis per validar els existents? Perquè deuen haver d'assegurar la seva inversió, d'alguna manera, també.

Dues crítiques: una al ministre que va portar el Decret 855/2008, que ha donat lloc a interpretacions favorables, en aquest cas, a l'empresa concessionària; dues, al ministre actual, que, des del nostre punt de vista, no ha esgotat totes les vies jurídiques per defensar els interessos públics, els interessos de l'Estat, en definitiva, el patrimoni públic que és de tots i totes les ciutadanes.

Per nosaltres hi ha un fet rellevant, i és que la instal·lació del projecte Castor mai ha arribat a ser millorada o posada en funcionament. De fet, el reial decret que permet la compensació, la possible compensació, també, és clar, ens diu: «Sempre que aquestes instal·lacions continuïn operatives o que no s'hagi fet el seu desmantellament.» Doncs, bé, no es compleix aquesta condició, des del nostre punt de vista. Ho hem exposat aquí i també ho hem exposat en el Congrés dels Diputats. Perquè, en definitiva, aquestes instal·lacions no estan operatives. I, si no estan operatives, on hi ha la raó perquè s'hagi de compensar? De fet, podríem afegir un altre argument al damunt de la taula, que és: quin és el valor net comptable d'un actiu que no té un deteriorament no quantificat?

Jo crec que la via que ha utilitzat l'Estat, que ha optat per indemnitzar ràpidament i imputar els costos al sistema gasista i, per tant, a tots els usuaris via tarifa, vulnera dos principis que el mateix Consell de Garanties Estatutàries ha fixat: un, que és el dret dels consumidors; dos, el principi d'igualtat, perquè s'ha utilitzat una tècnica jurídica, des del nostre punt de vista, desproporcionada, que és fer una llei singular per intentar solucionar aquest problema. I el Tribunal Constitucional té diverses de les seves sentències en què fixa que respecte a les lleis singulars hi ha d'haver una raó d'excepcionalitat. Jo l'única raó d'excepcionalitat que hi veig és la voluntat de no lluitar jurídicament defensant els interessos de l'Estat i indemnitzar ràpidament el grup Escal. Tots vostès saben qui és l'accionista principal d'aquest grup, no?

Aquesta UTE no va encarregar estudis, torno a preguntar-me? Si no ho van fer, des del meu punt de vista van actuar amb una certa frivolitat, perquè tampoc van defensar els seus interessos empresarials. A més, el Reial decret 855, de l'any 2008, no regula l'extin-

ció per causes sobrevingudes. I, des del nostre punt de vista, la sismicitat que s'ha produït, per una falla probablement no detectada, és una causa sobrevinguda de manera claríssima.

Per tant, nosaltres creiem que és oportú presentar aquest recurs al Tribunal Constitucional, atès que el Govern de l'Estat no va esgotar totes les vies jurídiques que nosaltres creiem que tenia al seu abast.

Per finalitzar, nosaltres opinem que sí que és necessari disposar de magatzems, en aquest cas de gas, per garantir-ne el subministrament; de fet, a nivell de l'Estat n'hi han diversos. I a més a més creiem que el que cal és accelerar la transició energètica cap a un model molt més ecològic.

Gràcies, diputades i diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, el Partido Popular no apoyará la presentación de un recurso de inconstitucionalidad al Real decreto ley 13/2014, de 3 de octubre, porque entendemos que el Gobierno de España ha actuado, desde que el Partido Popular tomó las riendas de este tema, con acierto, prudencia y preservando, priorizando y garantizando la seguridad medioambiental, la salud de las personas y el interés general de los ciudadanos. No podemos decir lo mismo –existen evidencias y dudas más que razonables– sobre la actuación del anterior Gobierno de España, que es el responsable de esta situación.

El proyecto Castor –que quede claro a todos– ha sido uno más de los despropósitos del Partido Socialista: un monumento a la incompetencia socialista en la defensa del interés general, un monumento a la incoherencia socialista en la planificación energética, un monumento al fracaso socialista en la gestión de cualquier proyecto de cierta envergadura.

Y es nuestra obligación explicar a la gente por qué estamos donde estamos: el proyecto Castor, lo dijimos y lo repetimos, ha sido una herencia socialista envenenada para el Gobierno de Rajoy, una más. Que a nadie le quepa duda que al Gobierno de Mariano Rajoy le habría encantado no tener que afrontar el problema del Castor, le habría encantado no tener que buscar una solución para un despropósito desde el inicio. Hoy podemos decir que la solución del PP, el real decreto que ustedes intentan cargarse, es la mejor solución posible a la desastrosa negociación y a la nefasta gestión por parte del Partido Socialista, sus compañeros de Madrid de ese tema.

Por esto consideramos injusto el reiterado y patente empeño en desacreditar y en desgastar a un gobierno que lo que está haciendo es enmendar los errores de otros. Y también creemos que es políticamente irresponsable no entender –o no querer entender, no

se sabe– que la solución adoptada es la mejor para los ciudadanos: es realista, es legal y es sensata, considerando, lógicamente, la lamentable situación de partida, responsabilidad del Partido Socialista.

Quede claro, por supuesto, que están ustedes en su derecho de interponer este y cualquier recurso de inconstitucionalidad que crean oportunos. Bienvenidos al estado de derecho. Eso sí, llama la atención la incoherencia de saltarse un día las resoluciones del Tribunal Constitucional; al siguiente, desacreditarlo vergonzosamente, como vemos un día sí y otro también en este Parlamento, y ahora recurrir a él, a este tribunal, para poner trabas a un gobierno que está haciendo las cosas lo mejor que se puede.

El Gobierno socialista de Zapatero actuó con insensatez y con incoherencia: apostó por un almacén gasístico que no estaba previsto, modificó la planificación *ad hoc* para este proyecto, y apostó por una infraestructura compleja, absolutamente cara y de dudosa necesidad. Pero es que además negoció la ejecución de este proyecto blindando legal y económicamente a la empresa adjudicataria, Escal; consumó la peor negociación posible para los españoles, metiéndolos, metiéndolos a todos en un proyecto complejo e incierto, y colocándonos a los ciudadanos en la peor posición posible: de extrema debilidad legal y económica.

Tanto es así que la primera decisión del Gobierno del PP en este tema fue declarar en Consejo de Ministros la lesividad para el interés general del proyecto Castor; un buen intento que desarmaron los tribunales, porque el blindaje legal pactado por los socialistas con la concesionaria resultó demasiado bien armado. El Tribunal supremo anuló la decisión del Consejo de Ministros manteniendo los privilegios de Escal: su derecho a ser compensado en el coste de la instalación, siempre que la instalación quedase operativa y que no hubiera habido negligencia en la ejecución.

El Gobierno del PP mantuvo sus dudas técnicas y se decretó un periodo de pruebas –que los socialistas no habían considerado. Se concedió una autorización provisional a Escal, no la definitiva. Y menos mal, porque en este periodo de pruebas empezaron los microseísmos y la lógica alarma social. El Gobierno del PP suspendió la instalación. En sus propias palabras: «Si no hay seguridad al cien por cien, no se arrancará.» Y así fue.

También en el aspecto económico el Gobierno del PP protegió el interés general de los ciudadanos ante dos alarmas flagrantes: la desviación en costes del 300 por cien declarada por Escal, y el generoso régimen retributivo que habían pactado los socialistas.

En primer lugar, el PP fijó por real decreto el coste límite que se reconocería a la instalación, y también anunció que se revisaría la excesiva retribución pactada, acomodándola al principio de rentabilidad razonable y sostenible; medidas, como ven, para proteger a los consumidores de los excesos, los defectos o los errores –ellos sabrán– de los socialistas cuando negociaron con Escal.

En segundo lugar, siguiendo las recomendaciones de la Comisión Nacional de Energía, el Gobierno del PP amplió el plazo de amortización para laminar el impacto anual del proyecto en los consumidores.

Y, finalmente, el Gobierno del PP, ante las irregularidades que había detectado el regulador –la comisión–, encargó una auditoría técnica y económica a DNV, una empresa noruega especializada en la auditoría de este tipo de instalaciones; informe que concluyó –atención– que el coste era el adecuado, incluso inferior al de instalaciones semejantes en el mar del Norte. No se entiende, entonces, cómo se ofertó y adjudicó por un coste tres veces inferior al estándar. Otra conclusión interesante de la auditoría fue que la instalación era apta para funcionar: el diseño, adecuado; la ingeniería, segura, y las precauciones medioambientales, conformes con los parámetros europeos. No satisfecho con estas conclusiones, el Gobierno de España del Partido Popular pidió más información a DNV, que contrató una segunda valoración con otra auditoría, en este caso inglesa, que llegó a las mismas conclusiones.

Con todo esto, una vez suspendida la instalación, Escal decidió, amparándose en el privilegio que le concedieron los socialistas, renunciar a la concesión, dejando una instalación apta para la operación que ha costado 1.400 millones de euros, según avalan dos auditorías externas y objetivas, como les he explicado. Escal exigió su compensación, tal como le garantizaron los socialistas, y el Gobierno español no tuvo más remedio que cumplir con la legalidad, con el margen que le dejó el Tribunal Supremo, puesto que la aptitud para la explotación, la ingeniería, el diseño, las precauciones, así como el montante de la inversión, quedaron avalados por expertos externos –las dos auditorías que les he comentado.

Poco margen legal, económico, técnico o político quedaba, pues, al Gobierno de España para no pagar a Escal la compensación que le garantizaron los socialistas. Eso sí, el Gobierno del PP incluyó en el real decreto las cláusulas que garantizan que la compensación a Escal no extingue su responsabilidad o la solidaria de sus socios en caso de que Escal resultara insolvente o se disolviera, en caso de demostrarse negligencia en la ejecución, una vez finalizado el informe técnico que el Partido Popular, el Gobierno del Partido Popular ha puesto en marcha.

Volvamos, pues, a la interposición del recurso. El propio Consell de Garanties Estatutàries encuentra ajustado a derecho el 80 por ciento del decreto. Por tanto, el decreto que ustedes pretendían impugnar al completo, pues, solo en un 20 por ciento el *consell* detecta ciertos problemas. Parece que se les ha ido a ustedes la mano. Y del resto, de los dos aspectos que cuestiona el *consell*, creemos que han quedado suficiente y rigurosamente rebatidos a lo largo de nuestra intervención.

Motivos sobrados y justificados, como ven, para no apoyar la interposición del recurso que se pretende.

Muchas gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, intentarem fer-ho breu, que és l'últim punt i és hora de dinar, i, també, que hi hagi esperit nadalenc.

A veure, avui, quan aprovem aquesta proposta de resolució per interposar recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret 13/2014, crec que farem un pas més per defensar els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i de la resta de l'Estat davant d'una nova agressió, eh?, a la ciutadania, una nova estafa que ha suposat per als ciutadans, o que suposarà a partir de l'any que ve, el pagament de la indemnització del projecte Castor amb diners que són de tots i de totes: pagar aquests 1.350.729 euros que, al cap dels trenta anys, amb els interessos, pujaran uns 4.000 milions d'euros. Per tant, un nou escàndol que se suma al de les elèctriques.

Miri, una primera reflexió que voldria fer des de –i no m'ho prengui com alguna cosa personal, i amb tot el «carinyo»–..., i és una primera reflexió al diputat Lluís Salvadó. A mi m'hauria agradat que., igual que vostès ens han demanat que es pogués incloure aquest punt en l'ordre del dia del Ple, abans hauria estat bé –crec que hauria estat bé– que la proposta de presentació del recurs d'inconstitucionalitat també s'hagués fet conjuntament per totes les forces que hi donàvem suport i que hem estat treballant això conjuntament, com hem anat fent en el Parlament cada vegada que hi ha hagut una moció, que hi ha hagut les diferents interpellacions, amb l'esperit aquest unitari.

Per què? Perquè aquest tema, diputats i diputades d'Esquerra –i senyor Salvadó, que encara que em faci que no amb el cap–, vostès saben que és un tema en què les polítiques més tacticistes i de curta volada no ens serveixen. És un tema en què la unitat ens fa més forts, ens fa més forts com a país. És un tema de sobirania, és un tema..., que també li ho dic: li agraeixo que vostès el presentessin, que demanessin al Consell de Garanties Estatutàries, que en demanessin informe.

Nosaltres no ho podem fer, perquè no tenim el nombre de diputats suficient. Però, un cop demanat l'informe, crec –crec– que hauria estat bé que la proposta fos unitària. Crec que el territori ens ho hauria agraït i que al final també és una mica el que s'espera dels polítics. Perquè vostès saben que els donarem suport; ho sabien per avançat, perquè aquest ha estat l'esperit de les mocions que hem anat aprovant, perquè aquest és l'esperit que es desprèn de l'informe que vam veure a la Comissió del Síndic de Greuges, i perquè és el que espera la gent, sobretot la gent del territori de Catalunya, que fem.

Mirin, feta aquesta apreciació..., i ja els ho dic: els agraeixo que entressin la petició, eh?, però «lo cor-tés», com diuen els castellans, «no quita lo valiente». Més enllà del que diu el text del dictamen, en què, com molt bé diu, s'han tractat conjuntament les dues

sol·licituds, la del Grup Parlamentari d'Esquerra i la del Govern, aquí el que es palesa és que hi ha hagut una gran desproporció del Govern de l'Estat, perquè ha dictat una norma singular, i la norma singular l'ha dictat a favor d'Escal UGS –Florentino Pérez– i d'Enagás, que és el monopoli del sector gasístic. Perquè tenia unes altres opcions; per extingir la concessió no calia fer aquest real decret, es podia haver fet mitjançant una via reglamentària ordinària, és a dir, es podia haver fet amb una declaració d'extinció o amb una ordre ministerial. Però saben per què no ho va fer així? Perquè, si s'hagués fet per la via ordinària, la ciutadania, els tercers afectats en els seus drets tenien la possibilitat de, a través dels tràmits per via judicial, per via contenciosa, poder defensar els seus drets. Aquí s'hauria pogut discutir en els tribunals si aquest milió 350.729 euros d'indemnització eren els que tocaven o era massa. Aquí, en els tribunals ordinaris s'hauria pogut discutir si hi havia hagut dol o negligència, perquè, evidentment, nosaltres estem convençuts que n'hi va haver, de dol i de negligència, perquè hi han els informes sísmics. Per tant, saben que, si no ho feien per aquesta via, per l'altra via això se'ls podia impugnar. Per tant, aquí no veig bona fe per part, en aquest cas, del Govern de l'Estat.

Perquè, a més, miri, vostès quan van..., quan es fa la indemnització es fa pel valor net d'una obra, no pel valor residual, no, el valor net. Perquè el valor net..., vostès saben que aquesta obra també va ser un altre producte de la bombolla, en aquest cas la bombolla gasística: aquesta obra va començar amb un pressupost que es va acabar triplicant, multiplicant per quatre. Perquè el senyor Florentino, entre altres coses, la pràctica és que ell mateix donava els contractes a les seves mateixes empreses.

Per tant –no entrarem en tot el tema del dictamen, que si el volen llegir és força interessant–, el que està clar és que aquí s'han vulnerat uns drets, i s'han vulnerat els drets de la ciutadania. Per tant, malgrat el que digui el dictamen, malgrat el que acabi dictaminant el Constitucional, nosaltres creiem que l'esperit de l'article 51 de la Constitució, que diu que des d'allò públic s'ha de vetllar, s'han de defensar els consumidors i els usuaris, se'ls ha de protegir, se'ls ha de donar seguretat jurídica, ha estat plenament vulnerat. I en aquest sentit, si en aquest país funcionés de veritat la separació de poders –pobre Montesquieu, eh?–, si de veritat funcionés, ja els dic jo que el Govern del PP estaria en aquest cas denunciat per anticonstitucional per haver fet aquest decret, perquè vulnera els drets dels ciutadans i les ciutadanes. Miri, al costat del que vostès fan de la vulneració de drets constitucionals, això del president Mas és una jugada de tennis, ja els ho dic.

Doncs, arribats a aquest punt, està clar que no sabem el que acabarà dictaminant el Tribunal Constitucional, no ho sabem. Com deia la senyora Cuevas, pot ser que n'acabi reconeixent una tercera part. Però el que és evident és que hi ha hagut una estafa, hi ha un deute il·legítim, s'han conculcat els drets de tercers, hi ha inseguretat jurídica, i que aquesta serà una llarga batalla. I ho vaig dir el dia de la moció i ho torno a dir: és una llarga batalla que haurem de lliurar aquí, a les

institucions, a les institucions europees, però també al carrer, al costat de la gent, acompanyant-los en les mobilitzacions i accions legals que hi hagin perquè no hàgim de pagar amb els nostres diners un rebut que ha fet més rica una persona, en aquest cas el Florentino i la seva empresa, en detriment de tota la ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats, bé, segur que m'han sentit a dir més d'una vegada que aquesta cambra sovint sembla una cambra de segona lectura, i alguns grups sembla que també tenen certa fixació, certa voluntat que segueixi sent així, no? Del Castor ja n'hem parlat a bastament en aquest Ple i en poc més d'un any; dues vegades, el novembre de 2013 i el novembre de 2014, a instància precisament de la que m'ha precedit en el parlament, la senyora Hortènsia Grau, d'Iniciativa - Esquerra Unida, i ambdues vegades, ho hem de reconèixer, de forma molt justificada i molt adient, no? L'última vegada que vam parlar ho vàrem fer precisament per denunciar el que és un escàndol d'una indemnització mil·lionària, de més de 1.300 milions d'euros, fruit d'una mala decisió, primera, política d'un govern socialista, un govern central socialista, i posteriorment de la manca de defensa dels interessos generals que ha fet un govern també central, però en aquest cas popular. El PP i el PSOE, doncs, en certa forma han permès que s'arribi a pagar una indemnització mil·lionària que és discutible i que és discutida també, no? I això ho farà a costa de tots, i és el que ens ha de preocupar realment.

Indemnitzant, com s'ha fet, una unió temporal d'empreses que –hem de dir-ho clar– no s'ha enfrontat a cap risc, doncs, la cosa acaba sortint molt malament. Hem de reconèixer que tot això ha acabat molt, molt malament, però no per a les empreses concessionàries, les que haurien disposat dels guanys si tot hagués anat bé, però per a Escal UGS, per a les empreses concessionàries, ha anat prou bé, i hem de recordar-ho també amb una situació, amb un context general de crisi que estan patint els nostres conciutadans, que estan patint tots els espanyols i que seguiran patint, incrementada amb el pagament d'aquesta nova factura dins de la factura energètica general.

Fa un mes i escaig, aquest Parlament –ho he dit abans–, fruit de la segona de les mocions esmentades d'Iniciativa, només amb l'oposició del Partit Popular, ja va mandat al Govern de la Generalitat a –ho lleigeixo exactament, com es va produir aquesta moció– «presentar dins del termini establert un recurs d'inconstitucionalitat contra el Real decret llei 13/2014, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de centrals nuclears». El Govern, la Generalitat de Catalunya està

mandatada ja per un òrgan de la mateixa Generalitat de Catalunya, que és el Parlament; el Govern ja està mandatat.

Però ara ens trobem que el Govern, en un moment donat, en compliment d'aquest mandat, va demanar al Consell de Garanties Estatutàries un dictamen, un dictamen lògic, eh?, per tenir clar en quins termes es produirà aquest recurs, aquest recurs pel qual està mandatat, i ens hem trobat també que un grup parlamentari que en el seu moment, doncs, no va tenir la iniciativa de presentar aquestes mocions però que sí que té, entenem –Esquerra Republicana en aquest cas, el mateix senyor Salvadó, que ha intervingut–, cert interès en la mateixa zona –no sé si té a veure amb les properes eleccions municipals–, també ha tingut aquesta iniciativa d'afegir-se a sol·licitar, primer, aquest dictamen, i també a instar el Parlament que presenti recurs.

Jo no m'allargaré més amb els arguments; crec que està molt clar, que està tot dit. En tot cas, nosaltres –ho hem de recordar– ja vam votar que sí, el passat mes de novembre, que es mandatés a la Generalitat de Catalunya, al Govern de la Generalitat de Catalunya a presentar aquest recurs davant del Tribunal Constitucional. Ens trobarem ara amb dos recursos de la Generalitat de Catalunya, amb una mena de bicefàlia recursiva a l'hora de presentar aquest recurs, però, en tot cas, seran recursos idèntics i que esperem que arribin a bon port i que, efectivament, doncs, la factura final no recaigui plenament sobre els usuaris, sobre el conjunt dels ciutadans, que al final és del que es tracta, de defensar els interessos generals, per damunt dels interessos de determinats lobbys o de determinades empreses.

Per tant, recordar que, tal com vam fer el mes de novembre, el nostre grup donarà suport a la presentació d'aquest recurs.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat. (*David Fernández i Ramos s'aixeca per parlar.*) El senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. En nom del Quim Arrufat i de les Candidatures d'Unitat Popular, disculpes per no haver avisat, i per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. *Mea culpa*, presidenta.

Bé, hem parlat moltes vegades en aquest hemicicle sobre el frau, el nyap, la desvergonya, l'atrancament, el robatori en plena llum del dia o l'estafa que significa el rescat milionari del projecte Castor; que també al darrere hi ha, òbviament –i entenem que respon a aquesta proposta d'Esquerra Republicana–, l'afartament d'una ciutadania indignada i sollevada, en un nou esquema de socialització de pèrdues i privatització de guanys, en un nou esquema d'aquest capitalisme voraç, depredador, demolidor, devastador, que faria segurament

–avui caldria dir-ho– enrojolar Adam Smith i a tots aquells que permanentment reivindiquen que l'estat no intervingui en economia i que l'estat no pot intervenir en economia, excepte per tapar els seus forats. Ja va passar amb el rescat bancari al Regne Unit i als Estats Units, que els més liberals resulta que van utilitzar sector públic per rescatar forats privats. És una metàfora absoluta del cicle que estem vivint, d'aquell Evangeli segons sant Lluç, segons el qual als que més tenen més se'ls donarà, i als que ja no tenen gaire se'ls traurà el poc que tinguin.

La història s'ha explicat: una història global, de capitalisme global també, de com també –i s'ha recordat, ho recordava l'Hortènsia, si no m'equivoco– el Tribunal Suprem el 13 ja va dir que no es podia indemnitzar, que no hi havia dret a indemnització en cas d'extinció o caducitat, i de com amb la Llei 13/2014, del 3 d'octubre, doncs, el Govern del PP, al rescat dels *amigotes*, va fixar una indemnització per a la companyia de 1.350 milions d'euros, que si féssim matemàtica comparativa podríem arribar a autèntics absurds eloqüents.

Això fan alguns en la lògica també de les elits extractives, de les portes giratòries entre poder polític i poder econòmic, i de la submissió directa del poder polític al poder econòmic. I òbviament, i també, i malgrat aquests trams que puguin..., estem d'acord també amb la senyora Cuevas, amb la diputada Cuevas, quan diu que, òbviament, el desori ve del Govern socialista, que són els responsables polítics de com articulen determinats blindatges de grans empreses i grans capitals que mai fan a les persones i a les classes populars, diguin el que diguin.

Una història també de pura especulació energètica, de pura acumulació, de com el nínxol energètic s'ha convertit en un nou espai d'acumulació de riquesa, de poder, i també de desigualtat, finançat a través del Project Bond, del Banc Europeu d'Inversions, que presidia aquella exministre, Magdalena Álvarez, imputada avui per corrupció, on concorrien els inversors estrangers, aquest capitalisme voraç i carronyaire –dinou bancs internacionals que sí que han recuperat tota la seva inversió–, o, com diria l'exconseller Sanuy en el seu darrer llibre, una crònica del fet que la banca sempre guanya i que els inversors sempre guanyen i, per tant, perden els pobles i les persones.

És veritat també que amb l'estima permanent i infinita cap a les Terres de l'Ebre i de Castelló, d'un litoral malmès dels Països Catalans, també és una metàfora del model energètic. Som un país fortament dependent, un 75 per cent, i que no anem al canvi de model que requerim.

I respecte a la senyora Garcia Cuevas, per acabar, és veritat que recorrem al Tribunal Constitucional... Nosaltres no: nosaltres també apellem a la desobediència civil. En aquest país, a la dècada dels noranta, el moviment veïnal va vertebrar una batalla contra les grans multinacionals de l'aigua i es van negar a pagar l'abús en el rebut de l'aigua; recordin que la FAV va acumular 3.000 milions de pessetes per un abús injust. I nosaltres farem, a partir del gener del 15, una apel·lació

oberta perquè la gent deixi de pagar els vint euros en el seu rebut de gas i l'ingressi en un compte, que ja arbitrarem si és ciutadà, si és social o si és solidari, i que es destini a altres llocs. És l'única alternativa que tindran. Contra la voracitat dels de dalt, la solidaritat dels de baix. I, si no volem ser atracats, ens hem de resistir a ser atracats, en aquest cas a través de la desobediència civil fiscal.

I finalment, i per acabar, i en un altre ordre de coses, però, com tots els grups han expressat els seus desitjos en aquestes dates, nosaltres, com bé saben, som laics, som ateus, també tenim companys i companyes que són cristians de base, però ens posarem poc consumistes i poc nadalencs –i poc nadalencs. Ens sorprèn, sempre ens ha sorprès d'aquestes dates que es demani, que s'exigeixi en aquestes dates i que es combregui, que es digui el que hem de fer en aquestes dates i que el que hem de fer en aquestes dates sigui tot el contrari del que fem i som la resta de l'any. Per tant, si hi ha una mena d'esperit comunitari i solidari, el volem cada nit i cada matinada i cada dia. El nostre desig és obvi, que és que el 2015, com més aviat millor, hi hagi un mandat democràtic clar i plural que ens permeti avançar cap a la plena llibertat política i la màxima justícia social.

I també ens posarem poc nadalencs perquè ahir era el Dia Internacional del Migrant i en el que va del 2014 han mort 3.200 migrants intentant creuar la Mediterrània, vint més avui mateix.

I, finalment –i ja que parlem de Castor i ja que alguns s'han remès al cristianisme–, recordar-los que una de les missions de Jesús de Natzaret era expulsar els mercaders del temple. I aquesta moció que avui presentem aquí pretén expulsar els mercaders del temple de la democràcia i fotre fora i expulsar els Castors i els Florentinos de les arques públiques.

La setmana segurament és molt poc nadalenca: excarceracions exprés, imputacions de corrupció, rescats privats amb diners públics, però només podem recomanar-los, des de la CUP, que vagin sempre pel camí del bé perquè pel camí del mal hi ha un embús de l'hòstia i no s'arriba enlloc.

Gràcies, salut i llibertat.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats, bé, ho han comentat, això és l'avantatge o el desavantatge de ser l'última persona que parla, perquè s'ha comentat ja tot. Hi ha tota la introducció tècnica del Consell de Garanties, què ens han dit. El diputat Salvadó ens ha fet una bona exposició del que hi havia en el dictamen, per tant, podem interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Però jo, bàsicament, amb esperit nadalenc... –tot i que el senyor Fernández no sé si m'ho admetrà massa, però–, amb esperit nadalenc voldria fer una sèrie d'agraï-

ments, que crec que és el més necessari ara com ara; uns agraïments, com ho comentava la diputada Grau abans, al territori, a la gent del territori, que està picant pedra cada dia denunciant què està passant amb el projecte Castor; cada dia les persones de la plataforma... –no anomenaré tothom perquè segur que em deixaré alguna persona, però–, les persones de la plataforma estan lluitant constantment, s'estan posant en contacte amb diputats del territori, amb persones que realment estem intentant ajudar, i aquí demostrem que quan estem units i quan anem junts sempre podem sortir més ben parats. Per tant, la unitat és necessària.

Una petita denúncia també, perquè, clar, com a grup que donem suport al Govern, evidentment el Govern presentarà el recurs d'inconstitucionalitat, però ens hauria agradat també, senyor Salvadó, sumar tots els grups parlamentaris. De totes maneres, hi donarem suport..., s'ha dit claríssimament aquí a la cambra, que hi donarem suport tots els grups parlamentaris.

I jo voldria demanar-li, a la senyora Garcia Cuevas, ja que estem així, en un període nadalenc, una petició. Senyora Garcia Cuevas, vostè..., estem d'acord en una cosa –estem d'acord en una cosa– i ho vèiem igual: aquí –aquí– qui realment pagarà el despropòsit del Castor seran els ciutadans i ciutadanes, però no només catalans, no només els catalans, de la resta de l'Estat espanyol. Sí. Doncs, si estem d'acord en això, presentem un recurs d'inconstitucionalitat, que el Tribunal Constitucional tingui la mateixa celeritat que ha tingut sempre amb el Govern del PP a l'Estat espanyol, es presenta el recurs i vostès es poden sumar a la presentació del recurs i podrem presentar unes mesures cautelars, i aquesta factura ja no es pagarà. O sigui, amb unes mesures cautelars..., miri si li ho poso fàcil. (*Veus de fons.*) Sí, li estic demanant..., i miri si li ho poso fàcil. D'aquesta manera realment –realment– en el territori podran entendre-la, podran entendre-la a nivell de país i podran entendre-la a la resta de l'Estat espanyol. Mentre això no passi no ens poden dir que és culpa dels uns o dels altres. Sí, no li ho nego, va començar el procediment, va començar el 2008; estava governant el PSOE en aquell moment a l'Estat espanyol. Però és que aquí hi ha hagut negligència per les dos bandes, eh?, a l'hora de començar el procediment i a l'hora d'executar-lo. I això no m'ho podrà negar mai. Vostè mateixa..., i m'ho va dir. Ho dic aquí –ho dic aquí– perquè, desgraciadament i desafortunadament, ho han passat per comissions, ha passat per la Comissió del Síndic, ha passat per la comissió de..., ha passat per tot arreu, per aquí, pel mateix Ple. Vostè em va dir: «No tenim la suficient documentació per acreditar que no hi ha hagut dol i negligència.» Nosaltres la tenim –nosaltres la tenim. No a mi mateixa, a una simple diputada, fer-la arribar al Govern de la Generalitat. Per què no la hi fan arribar? Si hi ha la documentació, si està tan clar que ni ha hagut ni dol ni negligència, la gent de les Terres de l'Ebre, la gent del Montsià li agraïrem que presenten aquesta documentació, perquè no s'ha presentat, perquè han obviat molts procediments que s'haurien hagut de fer. Per tant, res més.

Com que sóc l'última que intervenc en aquest Ple, el darrer de l'any, desitjar-los molt bones festes, molt

bon Nadal a tothom, que ho pugueu gaudir en família i amb les persones que estimeu, i una bona entrada d'any, que hem tingut un any molt bo però esperem que el 2015 sigui millor.

Gràcies, presidenta.

(*Alguns aplaudiments. María José Garcia Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas...

María José Garcia Cuevas

Presidenta, por alusiones y contradicciones. (*Remor de veus.*) Bien, la diferencia entre la demagogia y la política es si al final con lo que se dice se consigue algo o no, si se solucionan los problemas de la gente o no. (*Persisteix la remor de veus.*) Por favor... Yo entiendo que decir lo que la gente quiere oír, sin ningún rigor y sin ninguna base técnica, es demagogia. No sé si han escuchado mi intervención, pero la base técnica que tenemos ahora para saber qué ha pasado en el Castor son dos auditorías externas de dos empresas de prestigio que han certificado el coste de la instalación y también han certificado que la ejecución del proyecto se había realizado correctamente.

El Gobierno de España no lo ha dado por bueno –no lo ha dado por bueno–, pero no tiene ahora mismo un informe que le avale para no pagar al Castor. El Gobierno de España lo que ha hecho es poner una precaución en el Real decreto, que en el momento en que se pueda demostrar... –se pueda demostrar, eh?, no nos lo inventemos o lo diga una persona que no tiene una certificación necesaria–, en el momento en que se demuestre esa negligencia Escal tendrá que devolver el dinero –tendrá que devolver el dinero. Y para eso el Gobierno de España ha puesto en marcha...

La presidenta

Senyora...

María José Garcia Cuevas

...un estudio técnico con los técnicos...

La presidenta

Senyora Cuevas...

María José Garcia Cuevas

...presidenta, es que han sido seis contra uno, ¿eh?, y yo lo tengo que explicar.

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas...

María José Garcia Cuevas

En el momento en que este informe esté finalizado, y todos ustedes lo podrán conocer, pues, si el resultado es que ha habido dolo o negligencia por supuesto que Escal devolverá el dinero.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Votarem la proposta d'interposició del recurs d'inconstitucionalitat... (*Hortènsia Grau Juan demana per parlar.*) Ah, senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Per contradiccions. Senyora Garcia Cuevas, no, hi ha una qüestió. Vostè sempre està dient *por motivos técnicos*, com si la tècnica fos exempta d'ideologia i ja... Miri, no, aquesta una. I, dos... (*Veus de fons.*) No, els seus..., *motivos tengo*. I dos, si vostès tenen tan clar que hi pot haver hagut *dolo* o negligència no haurien tingut tanta pressa a pagar. I jo espero que aquestes paraules que ha dit, en el moment que es demostrï això, perquè la sentència del Suprem els ho deixava obert, ens puguin retornar aquesta factura a tots els ciutadans, amb els interessos.

Gràcies.

La presidenta

Bé. Procedirem a la votació per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret, i farem una única votació a favor de presentar el recurs o bé en contra.

Comença la votació.

L'acord per interposar el recurs ha estat aprovat per 112 vots a favor i 17 en contra.

I abans que marxin tots de pressa, i malgrat dues intervencions contràries: una contrària a la felicitació dels nadals i l'altra molt a favor, la presidenta en aquest cas, doncs, fa unes paraules de desig que els propers dies puguin, a més de seguir treballant tot el que calgui per fer un país millor..., doncs, que puguin «disfrutar-los» amb la família, que puguin tenir uns dies de lleure, uns dies de descans i uns dies que serveixin també per fer allò que moltes vegades ens deien: reflexionar sobre aquest any i pensar en el futur que ens espera, i que l'any proper, l'any 2015, i especialment els Reis ens portin un futur i una esperança millor.

Moltes felicitats a tots.

(*Aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a les tres de la tarda i dos minuts.